

BATAVUS N.V. RIJWIEL- EN MOTORENFABRIEK

A. GAASTRA, OUDESCHOOT * TELEFOON K 5136 - 377 - A.B.C. - CODE 5TH ED - GIRO 38920

G/GJ.

per expresse.

de Heer H. de Wijs,
Koningslaan 9,
BUNNIK bij Urecht.

Oudeschoot, 1 December 1956.

Mijnheer,

Naar aanleiding van ons telefonisch gesprek van gisteren en Uw brief van 20 November, deel ik U hierbij mede, dat ik accoord ga met Uw voorstel, wat betreft de reis naar Amerika. De kosten van totaal fl. 2925,- zijn dus voor onze rekening, met dien verstande namelijk, dat de reis volgens een nog op te maken schema zal worden gemaakt.

Waar U meedeelde, dat U met de boot van 17 December zou willen vertrekken, moet een en ander vooraf wel goed worden besproken. U kunt dan tevens nog even met de Heer ten Kate een bespreking houden. Omtrent tijdstip en plaats hoort U dezer dagen nader van ons.

Wat de vracht van de brommer betreft, is het mij niet bekend of dit per vracht-goedgoederenboot gaat, of dat dit niet zo zal zijn.

In ieder geval kunt U hier zelf het beste naar informeren, als U er maar rekening mee houdt, dat de brommer met dezelfde boot moet reizen als U.

Fototoestel Agfa. Volgens de Heer Coenen van Raedt en Baet, was U reeds bij hem geweest en had de Heer Coenen de indruk gekregen, dat U helemaal geen toestel nodig had, omdat U al een goed toestel bezat, waarmee U zelf ook goed kon fotograferen. Dat U nu weer om een Agfa toestel schrijft, maakt de zaak voor mij wel enigszins verwarrend. Wanneer U toch zelf ook deze kwestie heeft besproken, moet U dit toch zelf tot een goed einde kunnen brengen.

Het beste is, dat U direct na ontvangst dezes maar weer contact met de Heer Coenen van Raedt en Baet, Amsterdam opneemt, om alsnog met Agfa in contact te komen.

Met vriendelijke groeten,

BATAVUS N.V. RIJWIEL- EN MOTORENFABRIEK

A. GAASTRA, OUDESCHOOT * TELEFOON K 5136 - 377 - A.B.C. - CODE 5TH ED - GIRO 38920

per expresse.

G/GJ.

de Heer H. de Wijs,
Koningslaan 9,
BUNNIK bij Urecht.

Oudeschoot, 1 December 1956.

Mijnheer,

Naar aanleiding van ons telefonisch gesprek van gisteren en Uw brief van 20 November, deel ik U hierbij mede, dat ik accoord ga met Uw voorstel, wat betreft de reis naar Amerika. De kosten van totaal fl. 2925,- zijn dus voor onze rekening, met dien verstande namelijk, dat de reis volgens een nog op te maken schema zal worden gemaakt.

Waar U meedeelde, dat U met de boot van 17 December zou willen vertrekken, moet een en ander vooraf wel goed worden besproken. U kunt dan tevens nog even met de Heer ten Kate een bespreking houden. Omtrent tijdstip en plaats hoort U dezer dagen nader van ons.

Wat de vracht van de brommer betreft, is het mij niet bekend of dit per vracht-goedgoederenboot gaat, of dat dit niet zo zal zijn.

In ieder geval kunt U hier zelf het beste naar informeren, als U er maar rekening mee houdt, dat de brommer met dezelfde boot moet reizen als U.

Fototoestel Agfa. Volgens de Heer Coenen van Raedt en Baet, was U reeds bij hem geweest en had de Heer Coenen de indruk gekregen, dat U helemaal geen toestel nodig had, omdat U al een goed toestel bezat, waarmee U zelf ook goed kon fotograferen. Dat U nu weer om een Agfa toestel schrijft, maakt de zaak voor mij wel enigszins verwarrend. Wanneer U toch zelf ook deze kwestie heeft besproken, moet U dit toch zelf tot een goed einde kunnen brengen.

Het beste is, dat U direct na ontvangst dezes maar weer contact met de Heer Coenen van Raedt en Baet, Amsterdam opneemt, om alsnog met Agfa in contact te komen.

Met vriendelijke groeten,

A. - 24007
Motorfiets
Bromfiets

BATAVUS N.V. RIJWIEL- EN MOTORENFABRIEK

A. GAASTRA, OUDESCHOOT • TELEFOON K 5136 - 377 - A.B.C. - CODE 5TH ED - GIRO 38920

Bankier: Amsterdamse Bank

de Heer Hugo de Wijs,
Koningslaan 9,
BUNNIK.

G/GD

Oudeschoot, 27 Augustus 1956.

Mijnheer,

Terug van vakantie rest me nog Uw schrijven te beantwoorden van 30 Juli. Wat de reis zelf betreft, lijkt de route mij inderdaad best. Het bedrag van f. 3400.-- (dit kan ik U direct wel zeggen) is me echter te groot. Het is dus niet zo als U dacht, dat dit bedrag voor beide partijen aantrekkelijk is. Het zal het zeer zeker voor U wel zijn, wij kunnen echter niet meer dan f. 2500.-- uittrekken.

De Heer ten Cate kan ik op het ogenblik niet te pakken krijgen, met deze zou ik ook het gehele geval even door willen nemen. Voor alsnog meende ik U dit mede te moeten delen, in verband met Uw vraag door U gesteld, naar aanleiding van het eventueel zoeken van werk.

Ik zeg U dus nogmaals, dat ik de zaak - alvorens ik definitief beslis - met de Heer ten Cate wil opnemen. U kunt me alvast wel mededelen misschien wat U van bovenstaande denkt. Ik zal in ieder geval volgende week een definitieve uitslag mee kunnen delen.

Ik kan U nog wel even vermelden, dat ik de zaak ook heb opgenomen met een relatie die weer in kennis staat met de KODAK, in verband met het maken van goede foto's onderweg, naar aanleiding waarvan men U de beste apparaten ter beschikking wil stellen. Dit zouden we later natuurlijk ook nog weer moeten bespreken.

Tot zover voor heden,

met vriendelijke groet,

G. Gaastra, Directeur.

BATAVUS N.V. RIJWIEL- EN MOTORENFABRIEK

A. GAASTRA, OUDESCHOOT * TELEFOON K 5136 - 377 - A.B.C. - CODE 5TH ED - GIRO 38920

de Heer Hugo de Wijs,
Koningslaan 9,
BUNNIK.

G/GD

Oudeschoot, 11 September 1956.

Uw schrijven, dezer dagen ontvangen.

Mijnheer,

Met de Heer ten Cate heb ik de zaak verder besproken; in verband met het feit dat U zeer zeker in het laatst van October zult kunnen starten op ons nieuwe type, lijkt het me goed dat U in het laatst van September enige dagen hier komt. Ik kom hier dan nog wel nader op terug om de juiste dagen vast te stellen. Alvorens wij n.l. tot een overeenkomst komen, de nieuwe reis betreffende, moet er heel wat besproken worden en wel voornamelijk dingen die we de vorige keer na de reis zijn overeengekomen.

Allereerst de kosten. Ik schreef U reeds, dat ik niet meer dan f.2500.-- voor de reis kan uittrekken. Dat lijkt mij op zich zelf een redelijk tegenvoorstel. Wij kunnen hierover nog wel eens van gedachte wisselen!

Voorts is het zaak, dat wij over enkele aspecten van de reis tot duidelijke afspraken komen. De reclame--waarde ervan ligt in de publicaties en hoe uitgebreider die zijn, hoe beter. Daarom zou ik graag zien, dat U onderweg probeert Nederlanders te vinden en over de manier, waarop zij leven, mij berichten zendt. Dat zou wellicht het beste kunnen op de volgende manier: voor U vertrekt vragen wij bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Den Haag of bij de A.N.W.B. een lijst van Nederlandse consultaten in de landen, waardoor U rijdt, met uitzondering van Frankrijk.

Telkens als U door een plaats komt, waar een consulaat gevestigd is, maakt U bij de consul Uw opwachting en U vraagt hem of hij ergens in de omgeving Nederlanders weet te zitten. Daar gaat U dan op bezoek. U maakt een plaatje van het gezin met bijv. een kind op de Bilonet of iets dergelijks en U zendt mij de filmrol met een aantal korte notities over Uw bezoek. Ik zal dan zorgen, dat daarover in Nederland wordt geschreven. Het is echter noodzakelijk, dat ik de plaats weet, waar de mensen, die U bezoekt, in Nederland hebben gewoond. U hebt over een dergelijke werkwijze, meen ik, indertijd al een gesprek gehad met de Heer Ten Cate. Wij kunnen het misschien het beste zo regelen, dat U de zaak nog eens met hem bespreekt voor U vertrekt.

Verder acht ik het noodzakelijk, dat U mij wekelijks een kort bericht-

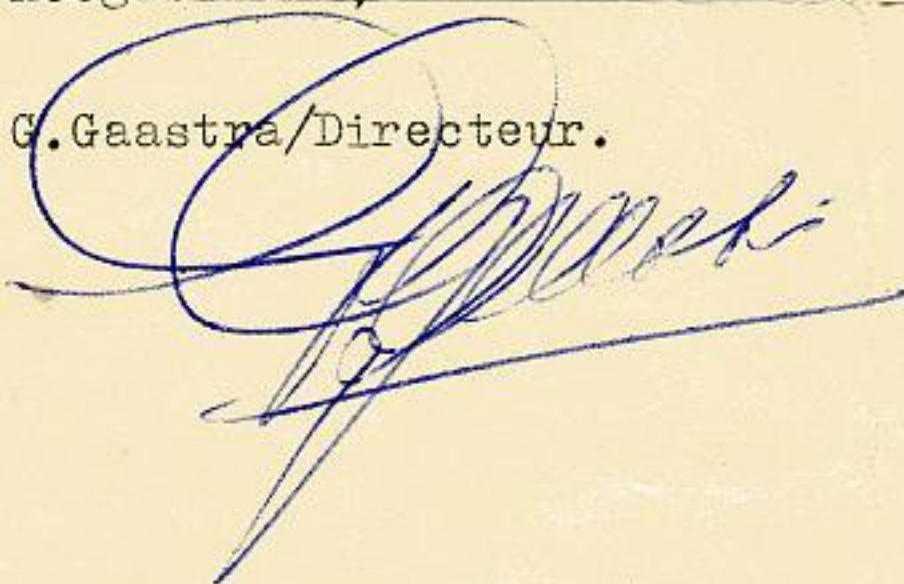
je stuurt met Uw belangrijkste bevindingen, zodat ik kan overwegen of er niet tijdens Uw tocht al wat te doen is met bijv. advertenties.

Tenslotte lijkt het mij vanzelfsprekend, dat wij weer in zee gaan op dezelfde voorwaarden als de vorige maal, zoals die waren vervat in de overeenkomst, die U en ik beide hebben ondertekend. Ik zou deze overeenkomst echter met enkele bepalingen waarin het hierboven staande is neergelegd, willen uitbreiden.

Met belangstelling zal ik Uw bericht tegemoetzien en teken,

hoogachtend,

G. Gaastra/Directeur.

je stuurt met Uw belangrijkste bevindingen, zodat ik kan overwegen of er niet tijdens Uw tocht al wat te doen is met bijv. advertenties.

Tenslotte lijkt het mij vanzelfsprekend, dat wij weer in zee gaan op dezelfde voorwaarden als de vorige maal, zoals die waren vervat in de overeenkomst, die U en ik beide hebben ondertekend. Ik zou deze overeenkomst echter met enkele bepalingen waarin het hierboven staande is neergelegd, willen uitbreiden.

Met belangstelling zal ik Uw bericht tegemoetzien en teken,

hoogachtend,

G. Gaastra/Directeur.

A large, stylized handwritten signature in black ink, appearing to read 'G. Gaastra', is written over the typed name. The signature is fluid and cursive, with a long horizontal stroke at the bottom.

BATAVUS N.V. RIJWIEL- EN MOTORENFABRIEK

A. GAASTRA, OUDESCHOOT * TELEFOON K 5136 - 377 - A.B.C. - CODE 5TH ED - GIRO 38920

de Heer Hugo de Wijs,
Koningslaan 9,
BUNNIK.

G/GD

Oudeschoot, 11 September 1956.

Uw schrijven, dezer dagen ontvangen.

Mijnheer,

Met de Heer ten Cate heb ik de zaak verder besproken; in verband met het feit dat U zeer zeker in het laatst van October zult kunnen starten op ons nieuwe type, lijkt het me goed dat U in het laatst van September enige dagen hier komt. Ik kom hier dan nog wel nader op terug om de juiste dagen vast te stellen. Alvorens wij n.l. tot een overeenkomst komen, de nieuwe reis betreffende, moet er heel wat besproken worden en wel voornamelijk dingen die we de vorige keer na de reis zijn overeengekomen.

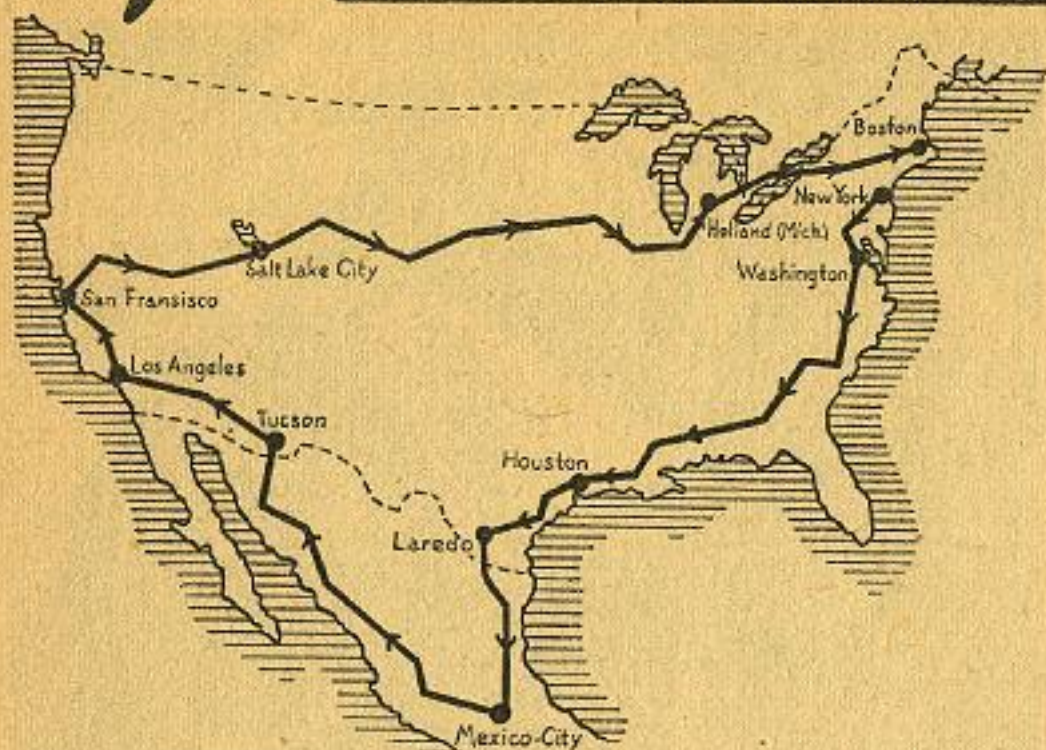
Allereerst de kosten. Ik schreef U reeds, dat ik niet meer dan f.2500.-- voor de reis kan uittrekken. Dat lijkt mij op zich zelf een redelijk tegenvoorstel. Wij kunnen hierover nog wel eens van gedachte wisselen!

Voorts is het zaak, dat wij over enkele aspecten van de reis tot duidelijke afspraken komen. De reclame--waarde ervan ligt in de publicaties en hoe uitgebreider die zijn, hoe beter. Daarom zou ik graag zien, dat U onderweg probeert Nederlanders te vinden en over de manier, waarop zij leven, mij berichten zendt. Dat zou wellicht het beste kunnen op de volgende manier: voor U vertrekt vragen wij bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Den Haag of bij de A.N.W.B. een lijst van Nederlandse consultaten in de landen, waardoor U rijdt, met uitzondering van Frankrijk.

Telkens als U door een plaats komt, waar een consulaat gevestigd is, maakt U bij de consul Uw opwachting en U vraagt hem of hij ergens in de omgeving Nederlanders weet te zitten. Daar gaat U dan op bezoek. U maakt een plaatje van het gezin met bijv. een kind op de Bilonet of iets dergelijks en U zendt mij de filmrol met een aantal korte notities over Uw bezoek. Ik zal dan zorgen, dat daarover in Nederland wordt geschreven. Het is echter noodzakelijk, dat ik de plaats weet, waar de mensen, die U bezoekt, in Nederland hebben gewoond. U hebt over een dergelijke werkwijze, meen ik, indertijd al een gesprek gehad met de Heer Ten Cate. Wij kunnen het misschien het beste zo regelen, dat U de zaak nog eens met hem bespreekt voor U vertrekt.

Verder acht ik het noodzakelijk, dat U mij wekelijks een kort bericht-

per **BATAVUS Bilonet** door de Vereenigde Staten en Mexico

Hugo de Wijs terug na vele avonturen

ALS EINDELIJK ALLES KLAAR IS, het kaartje voor de boot en het inreisvisum voor de Verenigde Staten, als er een route in het hoofd zit en als je hebt gelezen wat je vinden kon over al die plaatsen, die je zult bezoeken, dan is het toch wel zuur, wanneer die boot maar niet wil varen. Zo was het met Hugo de Wijs in de laatste dagen van het vorige jaar.

Hij had alles klaar. In een record-tempo, dank zij de medewerking van iedereen, die er iets mee te maken had. Ze vonden het allemaal een nogal zonderling idee, zo op een bromfiets door de Verenigde Staten te gaan toeren, en dan nog wel alleen maar om er eens te gaan kijken, en niet eens om er heen te emigreren. Maar ze wisten dan ook niets van de zwerflust, die onze 23-jarige wereldreiziger elk seizoen weer overvalt. Ze hielpen, dat was het belangrijkste.

En toen die boot. Eerst wel, toen weer niet; toen weer wel, toen weer niet. Twee dagen later, drie dagen later. Tot de 27ste december 1956 kwam. Toen werd het menens.

De „American Archer” liet driemaal de scheepsfluit klinken over Rotterdam en het avontuur begon. Hugo de Wijs en zijn rode BATAVUS BILONET G 50 SPORT waren op zee. En wat voor zee! Een zee om landrotten in de war te brengen, ook al maken zij er hun werk van de landen onder de moeilijste omstandigheden te bereizen. Het stormde en de boot deed vreemd en griezelig en Hugo was niet de enige, die dat ietwat onprettig vond....

Het was niet zo'n opgewekt begin van dat nieuwe avontuur, de reis door de Nieuwe Wereld. En het vervelende was, dat het vooreerst nog niet veel beter zou gaan.

Vertraging

Op 9 januari kwam de boot aan in New York, om tien uur in de ochtend. De lossers waren pas tegen 1 uur besteld. En dus gebeurde er niets. Want niemand anders dan een echte, in zijn speciale vakbond ingeschreven havenlosser, mag een BATAVUS-BILONET van een boot op de kade zetten. Dan komen er ingewikkelde complicaties.

Zo verliepen de uren van die eerste dag in Amerika, waarop Hugo de Wijs al vast een flink eind had willen rijden. Ze hadden hem verteld, dat je in New York een beetje moet oppassen, als je geen sterke auto onder je hebt, want het is daar een drukke boel. Hij wilde er niet te lang blijven. Liever meteen die grote stad uit en het platteland op, naar het zuiden. Hij moest nog 18.000 kilometer rijden voor hij weer terug zou zijn en waarom dan nog wachten?

„Benzine”

Nu is het in Amerika allemaal een beetje anders dan bij ons. En daaraan moet je eerst eventjes wennen, want dat zijn nu juist de dingen, die ze je op school niet bijbrengen, jammer genoeg.

Bijvoorbeeld: als je een BATAVUS-BILONET zijn voer wilt geven, dan moet je niet naar een tankstation toegaan en vragen om benzine. „Benzine?”

vroeg de benzineman verbaasd, nee, dat had hij niet. Was dat voor dat fietsje? Zo, reed die op „benzine”. Nou, als Hugo eens ging vragen in een „drugstore”, dan zouden ze hem misschien wel kunnen helpen.

Wat doe je in zo'n geval? Een drugstore zoeken. Dat is een soort drogisterij. Daar waren ze al even verbaasd. „Benzine”? O, zeker, die hadden ze. Hoeveel? Een gallon (dat is 4,5 liter)? En wat moest de klant dan wel met zoveel? O, voor dat fietsje? Nou, als hij dan beslist wilde. De klant is koning, tenslotte.

Al die verbaasde gezichten leerden Hugo, dat er iets gekks aan de hand was, maar het duurde tot het volgende tankstation, voor hij er achter kwam. Als een Nederlander in de Verenigde Staten het woord benzine zegt, dan denkt een Amerikaan, dat hij „benzene” heeft gezegd heeft en „benzene” betekent benzene, dat is heel wat anders dan benzine. „Het zag er uit als wasbenzine”, zei Hugo de Wijs, „maar het was heel wat duurder. En de BATAVUS-BILONET lustte het best. Maar later heb ik toch maar gevraagd naar „gasoline”, dat is het Amerikaanse woord voor wat wij benzine noemen”.

De kwade drie

Nu bestaan alle goede dingen uit drieën en de kwade dingen helaas meestal ook. Zodat, tot overmaat van verdriet, toen de reis dan tenslotte eenmaal was begonnen, de goede handwijzers maar niet wilden verschijnen.

Er kwamen wel bordjes, maar zij klopten niet met Hugo's verwachting. Iemand, die in de Syrische woestijn zonder bordjes de juiste weg gevonden heeft, is allicht geneigd zich van bordjes verder niet zoveel meer aan te trekken, maar op een bepaald moment begon Hugo toch te aarzelen. Maar goed ook, want bij navraag bleek, dat hij op weg was naar Canada en dat ligt precies de andere kant uit van Mexico, waar hij heen wilde.

Omdraaien, vragen, de goede weg vinden, liefst niet weer door dat grote New York en dan eindelijk het gevoel krijgen, dat het nu toch heus is begonnen. Met iets van vermoedheid in de benen door de spanning.

Die spanning was niet helemaal over-

HUGO DE WIJS is weer terug. Met zijn trouwe BATAVUS-BILONET G 50 SPORT, het vurige raspaard van de BATAVUS-fabrieken. Hij is weer thuis in Bunnik, boordevol indrukken na een lange reis door het wonderland Amerika, langs het drukke beweeg van de havenstad New York, de statige pracht van de hoofdstad Washington, de wijde vlakten naar Texas, de onvoorstelbare armoede en de bloedhete wegen van Mexico, langs de luxe van Californië en de nuchtere activiteit van de Nederlandse emigranten in Michigan.

Hij heeft weer een ander stuk van de wereld bekeken. Hij heeft zijn trouwe BATAVUS-BILONET gestuurd over de steppen, de bergen, de ultrasnelle wegen van de Verenigde Staten en over de modderpaden, de stofwiestijnen en de onverlichte straatjes van Mexico. En nu is hij weer thuis, vol geestdrift over de eigenschappen van zijn trouwe BATAVUS-BILONET, de vriend of de lange en korte reizen.

In deze krant vertellen wij van Hugo's belevenissen: zijn ontmoetingen met Mexicaanse families, zijn nachtelijke avonturen in de verlaten oorden aan de zuidelijke grenzen van de Verenigde Staten; over de kou in Canada en de hitte in het zuiden; over Amerikaanse politie-agenten en over Nederlandse families. Een afwisselend relaas, want wie verre reizen doet, kan veel verhalen. Maar bovenal het relaas van de onverwoestbare trouw van een bromfiets, nee van DE bromfiets van het jaar: BATAVUS-BILONET G 50.

bodig. Het was druk op de grote weg naar het zuiden.

„Ze hadden allemaal gezegd, dat ik erg op die auto's moest letten. Er gebeuren in Amerika zoveel ongelukken, hadden ze gezegd. Ik was eerst een beetje bang. Maar na een paar uur had ik al begrepen, dat die Amerikaanse automobilisten doorgaans wel erg snel, maar ook erg voorzichtig rijden. Er was geen vuiltje aan de lucht. Tenminste niet tot aan San Francisco toe”.

Tentje

Die eerste avond reed Hugo niet meer dan 200 kilometer. Toen had hij er genoeg van. Hij kocht een brood en een paar blikjes melk, maakte zich een avondmaal en keek wat rond in het dorp, waar hij zou blijven overnachten. Tentje vast opzetten? Of eerst een kopje koffie drinken in het cafeetje aan de wegwijzing?

Ach, dat tentje kan altijd nog, eerst koffie. Maar in Amerika drink je 's avonds geen koffie. En als in zo'n klein dorp langs de grote weg een Nederlandse jongen komt aanrijden op een ding, dat zelfs Amerikanen nog nooit goed hebben bekeken, dan laat je hem niets betalen, maar je geeft hem een glaasje bier. En als dat op is nog één.

En dan nog één en ondertussen laat je die Nederlandse jongen eens precies vertellen, wat een bromfiets eigenlijk is en wat een BATAVUS-BILONET onder de bromfietsen is.

Maar die Nederlandse jongen wist niet, dat het Amerikaanse bier eert beetje anders is dan het Nederlandse bier. En toen hij aan het eind van zijn eerste Amerikaanse avond buiten kwam en zich realiseerde, dat de lucht helder was en dat de sterren schitterden, toen had hij ineens geen zin meer in zijn tentje. Hij legde zijn slaapzak uit, trok zijn pyama aan en kroop onder de wol. Rustig en vol vertrouwen.

Hoezeer ten onrechte! Want ook op dat stuk van zaken is Amerika grillig. Toen Hugo die volgende morgen wakker werd, was de wereld wit. Hij zag zijn slaapzak pas, toen hij zich flink had afgeschud: op zijn wolle tje lag dertig centimeter sneeuw. Alles gaat daar in het groot!

Zo begon het nieuwe avontuur van Hugo de Wijs met drie soorten verrassingen: de taal, die toch weer anders is dan je denkt; de mensen, die gastvrij zijn en vriendelijk en niet zoals in de Amerikaanse films en het weer, dat grilliger is dan je had gehoopt.

Een goed begin? Dat bleek pas later.

Wij hebben doorgaans verkeerd idee van Noord-Amerika

Dit is de trotse BATAVUS BILONET G 50 SPORT, waar Hugo de Wijs zijn reis op maakte: een oerbetrouwbaar, sterk en degelijk instrument.

Er lopen in Nederland twee soorten mensen rond, die in de Verenigde Staten hebben gekeken. De ene soort is niet verder geweest dan de grote steden in het Oosten, het Midden of het Westen: New York, Washington, Chicago, Detroit of Los Angeles en San Francisco. Die mensen zijn helemaal onder de indruk van de enorme voorsprong, die de States hebben op vrijwel elk land in de wereld. Alles nog groter, geweldiger, enormer dan ergens anders. De andere soort heeft ook het platteland bekeken, dat wel veel efficiënter werkmethoden kent dan bij ons, maar dat, wat mentaliteit en structuur aangaat, toch helemaal niet overeenkomt met de vaak wat eenzijdige voorstelling, die de gemiddelde Nederlander van Amerika heeft.

Het is trouwens een vreemde zaak met die voorstellingen, die men in het ene land over het andere heeft. Er zijn maar weinig Nederlanders, vermoed ik, die meer dan honderd plaatsen in de Verenigde Staten kunnen opnoemen. En dat bij de enorme uitgestrektheid van het land.

Maar er zijn zeker geen tien Amerikanen, die meer dan tien steden in Nederland kunnen opnoemen, tenzij ze hier vandaan komen of regelmatig ons land bezoeken.

Ik heb mij tenminste voortdurend verbaasd over de wonderlijke meningen, die ze er daar over ons op nahouden.

Om te beginnen is het natuurlijk zo, dat iedere Nederlander op klompen rondloopt, een wijde broek draagt of een Volendamse rok en verder zijn tijd zoekt brengt met het vriendelijk wuiven met een bos tulpen. Dat is zo de algemene consequentie van het soort reclame, dat door of namens Nederland voortdurend is gemaakt.

Maar afgezien van dat wijd en zijd bekende misverstand rijzen er blijkbaar in Amerikaanse hoofden toch soms nog andere rare vragen.

Iemand in Louisiana vroeg mij bijvoorbeeld of wij wel eens van televisie hadden gehoord. Radiotoestellen hadden we zeker ook niet? En een ander informeerde met iets meewarigs in zijn stem, of wij ook in huizen woonden.

Toch waren die mensen niet bepaald gek. Integendeel, op hun terrein en in hun verhoudingen waren ze beslist geslaagd. Maar zij leven nu eenmaal toch altijd nog in een wonderlijk isolement.

Hun kranten bevatten pagina na pagina zogenaamd „local news”. Dat zijn dan niet alleen de vergaderingen van de gemeenteraad of het openen van een nieuwe school, maar bijvoorbeeld een interview met Jack, de bakker, die tien dagen op reis is geweest helemaal naar New York, en die nu eens precies uit de doeken doet waarom hij So-and-So-ville toch maar beter vindt. Er staan allerlei zaken in de kranten, die je bij ons vergeefs zou zoeken: grote verslagen van huwelijken van doodgewone mensen. Veel sport, vooral veel plaatselijke sport.

Er zijn meer van die dingen, waar je even aan moet wennen. Het belangrijkste, althans het meest opvallende, is wat ik zou willen noemen de vercommercialisering van het leven. Het gaat allemaal om „business”.

Dat heeft tot gevolg, dat er op een

Hugo de Wijs bezocht o.a. de wereldberoemde Niagara-watervallen. En zijn trouwe BATAVUS BILONET vond de kennismaking met dat wereldwonder alleen maar prettig. Goedkoop wereldreizen maken? Ga met een BATAVUS BILONET.

oorverdovende manier reclame wordt gemaakt. Ik heb op bijna elke weg, waarlangs ik reed, borden zien staan van een cola-merk. Dat merk staat op kilometerpalen en op borden, die over de straten hangen, ja zelfs de „spiegel-eieren” waarmee de agenten het verkeer regelen, zijn aan de achterzijde met dat merk versierd.

Iedereen is gelijk

Verder moet iedereen, die met de gewone Amerikanen in contact komt, hun buitengewone hartelijkheid opvallen. Ze aanvaarden elk mens, die hun tegemoet treedt zonder vragen op „face value”, zoals ze zelf zeggen. De baas noemt zijn knecht bij de voornaam. De knecht noemt de baas ook bij de voornaam. En toch is er het niet uitgesproken, maar voor iedereen muurvast staande beginsel, dat er gebeurt, waf de baas wil. Wie dat niet doet, die vliegt de laan uit. Daar zijn ze bijzonder vlot in.

Het wonderlijke van die volkomen afwezigheid van standen en coterieën in grote gedeelten van de Amerikaanse bevolking maakt, dat de mensen ook niet veel kritiek hebben op wat anderen doen. Je kunt er bij lopen zoals je zelf wilt.

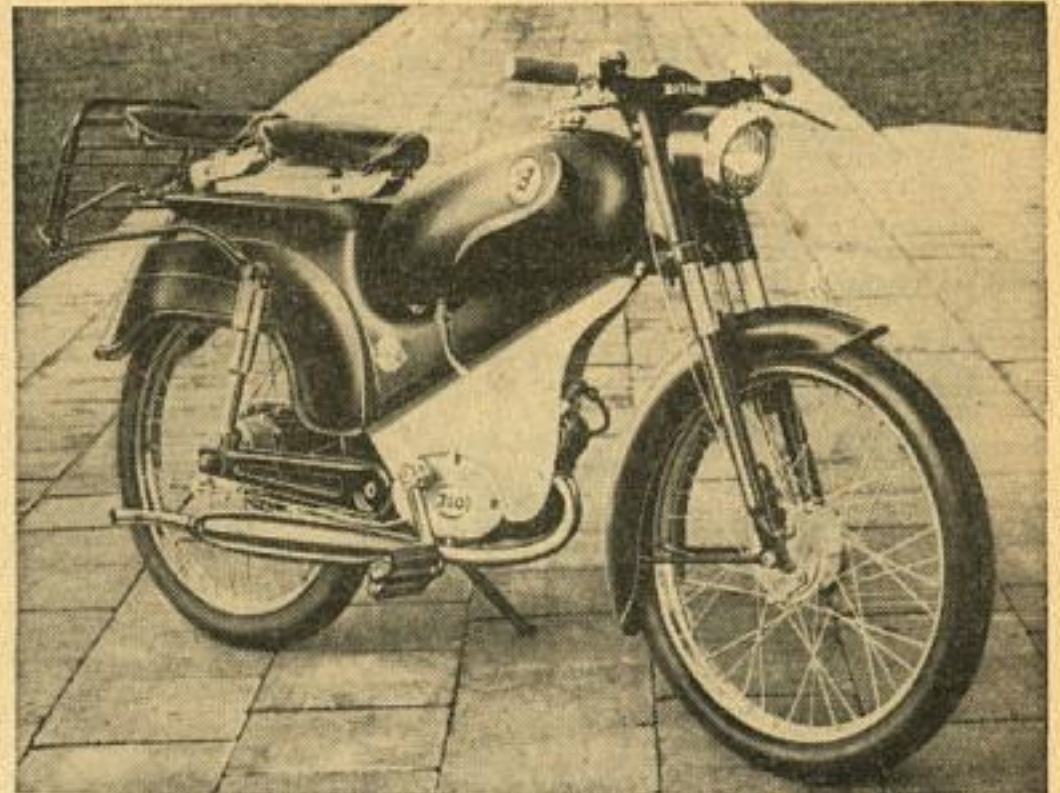
Ik heb wel eens de indruk gekregen, dat die zelfbewustheid, waarmee iedereen zich gedraagt precies zoals hem dat in het hoofd komt, een uiterlijke manifestatie is van het verlangen naar persoonlijke vrijheid, dat heel het Amerikaanse leven heeft doortrokken. „Mind your own business”, dat is daar geen voorschrift, maar gedragsregel. Voor mensen, die zoals wij daar niet aan gewend zijn en die wel rekening houden met wat „anderen er van zeggen” is dat bepaald een verademing in het begin.

Maar al gauw wordt het duidelijk, dat er ook een nadeel aan verbonden is. Dit ver doorgevoerde soort individualisme leidt gemakkelijk tot oppervlakkigheid in de contacten tussen mensen. Je bent zó bevriend met de eerste de beste knaap, die je tegenkomt. Maar ik vrees, dat er na een dag of wat van zo'n vriendschap niet veel over is.

Dat is trouwens ook een klacht van de Nederlandse emigranten: je kunt overal terecht om hulp, maar dat verplicht niemand tot iets. De mensen, met wie je daar omgaat blijven hun zelfstandigheid houden.

Afwisselend land

Dan is verder een aspect, dat ik tevoren eigenlijk niet had vermoed, de grote afwisseling van landschappen, die samen de Verenigde Staten vormen. Wij denken altijd over de V.S. als over één land. Maar het zijn tenslotte allemaal verschillende staten. Met verschillende levensomstandigheden, verschil-

BATAVUS BILONET in de V.S.

De AMERIKANEN vonden de BATAVUS BILONET G 50 SPORT, waarop Hugo de Wijs zijn jongste grote reis gemaakt heeft, een merkwaardig vervoermiddel. Ze geloofden er niet in, dat zo'n „klein fietsje” zulke enorme prestaties kan verrichten. Hugo de Wijs zou wel ergens aan de kant van de weg blijven staan, dachten ze.

Daarom constateerden de kranten telkens met verbazing, dat hij nog steeds onderweg was, „still going strong”. De reis van Hugo heeft in de Verenigde Staten veel publiciteit gekregen. Mensen, die hij onderweg ontmoette, riepen hem toe: „Hela, ben jij de kerel, waarover ze in de krant hebben geschreven?”

En wat schreven ze? De Los Angeles Times constateert met verbazing wat er allemaal op de BATAVUS BILONET was opgeladen: 30 kilo uitrustingsstukken en 82 kilo Hugo de Wijs zelf; „en dat allemaal op een fiets met een motortje van nog geen drie kubieke inch inhoud!”

„Op dat terrein staat Holland aan de spits,” vertelde De Wijs de verslaggever. „Dit merk is het best van alles”, zo staat er in die krant.

Een andere krant in Houston, Texas, schreef onder een plaatje van Hugo: „Nee, het is geen motorfiets, waarop Hugo hier is afgebeeld. Het is een BATAVUS BILONET”. Dat zegt, alles, blijkbaar ook in de Verenigde Staten.

lende bestaansbronnen en soms ook verschillende gewoonten. De wetten zijn ook niet overal gelijk.

Dat is voor een Nederlandse bromfietser wel eens moeilijk. In de ene stad moet je met bromfiets en al op het trottoir rijden. In de andere staat op de weg. In de ene staat moet je wel een nummerplaat hebben. In de andere staat vraagt niemand er naar. In de ene staat moet je op het trottoir parkeren. In de andere staat voor zo'n parkeerblok, die dollars eet. In de ene staat kun je aanspreken wie je wil, in de andere staat is het zelfs al letwat gevaarlijk om een alleenlopende vrouw de weg te vragen. Ook dat moet eventjes wennen.

Bij al die verscheidenheid is het dan toch ook weer opvallend, dat de Amerikanen zo uitermate praktisch zijn. Ik zag in het Oosten precies dezelfde overhemden als in het Westen en het bleek mij bij navraag, dat er maar een beperkt assortiment is.

Overal in het hele land kom je die papieren zakdoekjes tegen, die iedereen als een minimum van zijn hygiënische uitrusting beschouwt. De normalisatie van de productie heeft geleid tot een zekere normalisatie van behoeften. Bijvoorbeeld: ijskasten kopen? Akkoord, maar waarom dan zeventien

modellen maken, als er twee zijn, die het goed doen. Die twee hebben dan ook een enorme omzet, daardoor kan er goedkoop geproduceerd worden en zijn de lonen hoog.

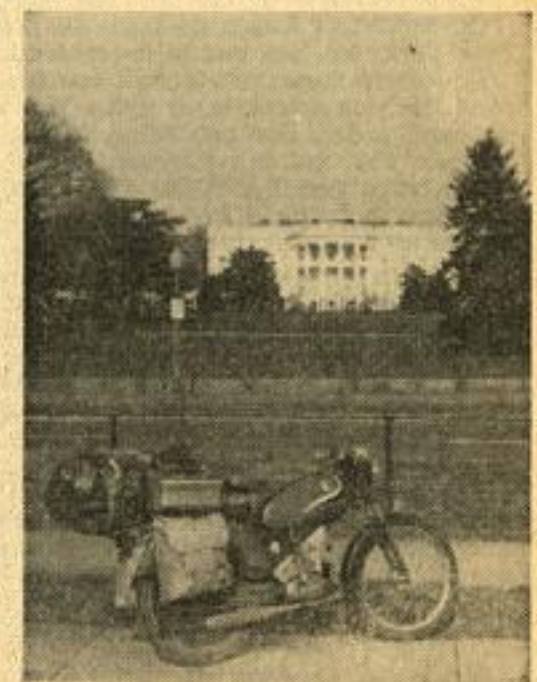
Op de minder belangrijke consumptiegoederen wordt dan ook enorm bespaard. Je kunt er voor allerlei dingen aanzienlijk goedkoper terecht dan bij ons, de kosten van levensonderhoud in aanmerking genomen.

Daar staat dan weer tegenover, dat andere dingen onbetaalbaar zijn. Drie dienstmeisjes in een huis staat minstens gelijk met drie auto's hebben bij ons. Zo hoog zijn de lonen.

De Amerikaanse man doet veel meer zelf dan bij ons. Hij koopt een pot verf en verft zelf zijn huis. Dat doen ze dan soms in de vorm van gezellige feestjes, een soort verfeeftjes, waarbij de mannen van de naburige huizen komen helpen. Is het karwei klaar, dan drinken ze gezellig een glaasje.

Ik zou vele pagina's kunnen volschrijven met voorbeelden, die duidelijk maken wat ik bedoel. Maar laat ik mijn indrukken trachten samen te vatten: wij, in Nederland, hebben over het algemeen een heel verkeerde voorstelling van de Verenigde Staten. Die voorstelling is minstens even fout als die van de Amerikanen, die ons aanzien voor een verzameling van bijna elf miljoen Volendammers. Wij zouden er misschien niet verkeerd aan doen ons letwat te herzien.

Hoe dat kan? Neem een BATAVUS BILONET en ga op reis in de Verenigde Staten. Dat is helemaal niet zo'n gek advies! Er is genoeg te beleven voor vele vakanties en wie het een beetje voorzichtig inpikt, die is niet al te duur uit. Het zou de blik verruimen en het zou misschien ook nog een bijdrage kunnen zijn tot een wat beter begrip over en weer. Goede reis!

Twee merkwaardigheden bij elkaar: het Witte Huis in Washington, waar president Eisenhower woont en waar zoveel belangrijke beslissingen worden genomen. En: de betrouwbare BATAVUS BILONET G 50 SPORT, die Hugo de Wijs 16.000 km door de Verenigde Staten en Mexico droeg. Twee toonbeelden van kracht en sierlijkheid.

Angstige nachten in eenzaam Mexico

Verreweg het interessantste gedeelte van mijn tocht was de rit door Mexico", zegt Hugo de Wijs, en hij verbaast er zich eigenlijk zelf nog over, dat hij het zo vindt. Het is ook misschien wel vreemd: je gaat op reis om de Verenigde Staten te bekijken. Om niet tweemaal het zelfde stuk heen en weer te hoeven rijden, rijd je dan de heenweg maar door het Zuiden, maar dat arme Zuiden is oneindig interessanter dan het gepolijste noordelijke deel van de route.

Waar zou dat van komen? Omdat wij Nederlanders zelf nog niet helemaal gewend zijn aan de luxe en het comfort, die in de States als heel gewoon gelden? Omdat wij zelf nog meer verwantschap hebben met de Mexicanen, die in moeilijker omstandigheden leven en wel degelijk op de dubbeltjes moeten letten? Of is het omdat wij, ieder van ons, iets van heimwee in het hart hebben naar het leven van een slag mensen, die voldoende hebben aan de zon en aan de gezelligheid van het dorpsleven om helemaal tevreden te zijn en geen zorgen meer te hebben voor de dag van morgen?

Het is allemaal moeilijk vast te stellen. Hugo Wijs tenminste weet het niet. Misschien komt dat, doordat hij te korte tijd in Mexico is geweest om een degelijk onderzoek in te stellen naar al die wonderlijke verschijnselen.

"Trouwens," zegt hij, "ik heb dat in ons deel van de wereld ook wel gezien. Het ene land is rijk, en nog maar net over de grens kom je midden in de zorgeloze armoede van een ander land. Het is moeilijk te verklaren, hoe vlak bij elkaar mensen kunnen wonen van zo volkomen verschillende gaardheid, maar boeiend is het zeker".

Einde van de snelweg

"Het begon al direct bij de grens tussen de Verenigde Staten en Mexico, die ik overschreed in de grensplaats Laredo. Ik kwam aangereden over een prachtige snelweg, de laatste, die ik voorlopig zou zien; het hoofd nog vol van alle verhalen van de Amerikanen, die bijzonder vriendelijk zijn, maar zonder enige verplichting. 's Avonds kwam ik laat bij de douane aan. Ze waren vlot en liepen me zonder veel vragen passeren.

Omdat het donker was kon ik de eerste verschillen tussen de Verenigde Staten en Mexico slechts oppervlakkig constateren. Er stonden geen stalletjes meer langs de weg, je zag geen colareclame meer en de weg was naar onze begrippen maar heel matig.

Ik wilde liever maar eerst nog een eind doorrijden en dan gaan slapen in mijn plastic tentje, omdat het altijd plezierig is de volgende dag wakker te worden in een nieuw land. Niet te dicht bij de grens, dat geeft je meer het gevoel van eenheid met de nieuwe omgeving. Zowat tegen elfen sloeg ik mijn tentje op. Ik was een heel eind gereden door een soort woestijn. Het was er doodstil. Ik sliep verrukkelijk.

Tot één uur in de morgen. Toen werd ik plotseling wakker. Ik was mij er van bewust, dat ik iets had gehoord, maar toen ik ontwaakte kon ik het geluid

Overal in Mexico waren de kinderen opgewonden, toen ze kennismakten met mijn trouwe BATAVUS BILONET g 50 SPORT. Vol trots samen op een plaatje.

niet direct thuisbrengen.

Even later hoorde ik het weer. Het leek wel een soort geblaf. Ik schrok, want ik had nergens honden gezien. Ik had wel ergens iets gelezen over prairiehonden, die soms in de zuidelijke woestijnen rondzwerven en ik had die beesten vroeger wel eens in een dierentuin bekeken. Ze zien er vervaarlijk uit.

Daarom pakte ik mijn mes, maar ik bleef doodstil liggen.

Het geblaf werd hoe langer hoe duidelijker. Ik keek voorzichtig uit mijn tentje naar buiten. Toen zag ik ze in het heldere maanlicht: wolven.

Ze naderden mijn tentje tot op een meter of zeven, draaiden er wat omheen en trokken dan blaffend en blazend weer weg.

"Ik was doodsbang"

Ik moet eerlijk bekennen, dat ik het behoorlijk te pakken kreeg. Ik was even doodsbang. Ik besloot wakker te blijven om te zien of de beesten terug zouden komen, maar ik realiseerde mij, dat ik weinig tegen hen zou kunnen beginnen. Ik had alleen dat mes en met een mes vechten tegen wolven is geen plezierige bezigheid.

De hele nacht bleef ik stijf van schrik en ik deed geen oog meer dicht. De volgende morgen zag ik, dat ze nog

Mexico was het mooiste

dichterbij waren geweest dan ik had vermoed. Tot op vijf meter van mijn tentje vond ik de sporen.

Ik besloot meteen zo vlug mogelijk door te rijden om uit de gevaarlijke zone te komen. Bij een benzinstation waar ik tankte, vroeg ik wat het voor beesten waren en of ze veel in die streken voorkamen.

Een vriendelijke Mexicaan, die heel behoorlijk Engels sprak (en dat is daar een uitzondering) vertelde mij, dat ze de wolven "kayuka's" noemen.

Het zijn een soort prairiewolven, die, als ze lange tijd niets te eten hebben gehad, soms aanvallen doen op huisdieren en op kleine kinderen. De moeders in die streek zijn er doodsbenuwd van. Voor volwassen mensen zijn de kayuka's niet gevaarlijk. Maar toch ried de benzineman mij af om weer in die afgelegen streken te gaan slapen, want het was al lange tijd droog geweest en de beesten kwamen tot dicht bij de dorpen, in deze periode. Je kunt tenslotte nooit weten....

Toch weer buiten

Nu is dat natuurlijk wel gemakkelijk gezegd, maar dorpen zag ik die dag niet meer, behalve vlak bij mijn vertrekpunt. En als je nog door heel Mexico moet rijden, dan kun je eenmaal niet

Ook Mexico doet aan V.V.V.: drie mooi aangeklede mannen, die de cultuur van vroegere eeuwen in de herinnering roepen. Maar geef mij maar onze tijd: de BATAVUS-BILONET-tijd.

volstaan met een dertig kilometer per dag. Ik reed dus die dag maar een flink eind door, en realiseerde mij tegen de avond, dat ik opnieuw in de woestijn zou moeten slapen.

Die nacht kwamen de wolven weer. Ik hoorde ze van veraf naderbij komen, tergend langzaam leek het. Hun geblaf werd hoe langer hoe luider.

Ik bleef opzitten in mijn tentje met het mes in de hand. Ze kwamen tot op drie meter afstand, snuffelden wat rond en vertrokken weer. Toen ik dat een paar uur zo volgehouden had ben ik tenslotte in slaap gevallen. De wolven hebben mij niets gedaan....

Arm land

Mexico is een merkwaardig land. Het lijkt wat op Turkije. De mensen zijn er arm. De wegen zitten vol gaten, zijn eentonig en slecht. De bevolking vertoont duidelijk Indiaanse trekken.

De mensen dragen lang zwart sluis haar. Sommige mannen hebben dat opgebonden in een lange vlecht. De kleine boeren (en dat zijn ze op het uitgestrekte platteland vrijwel allemaal) leven van een klein stukje grond met wat maïs, wat rijst en een koe. In de koude tijd vinden ze hun brandstoffen in de bossen. Of ze verbranden gedroogde cactussen of droge mest.

De cactussen leveren ook de bouwstoffen voor het huis. Er groeien twee soorten: ovale, platte en ronde hoge. Je kunt altijd direct aan de huizen zien wat de overheersende cactussoort in de streek is: ze slaan de dikke bladeren plat en bouwen daarvan hun huismuren.

Het vervoer gaat met bussen; oude vehikels, die, zo lijkt het, elk moment hun laatste snik kunnen geven. Er hangen trossen mensen aan en op het dak kruipen de jongemannen. De chauffeur zit achter een open ruit, met een zakdoek voor de mond tegen het stof. Achter hem zitten de dorpschonen, volledig opgemaakt naar de laatste voorschriften van de Amerikaanse "glamour"-bladen.

Ook de zorgeloosheid, die de bevolking kenmerkt, is een typische zuidelijke trek. Het is er zomers warm en 's winters in sommige streken nogal koud. Maar de natuur is er minder grillig dan bij ons en de mensen leven vrijwel helemaal buiten. In Mexico heeft dat, net als in de arme zuidelijke streken van Europa, tot gevolg, dat er een soort "gezelligheid" ontstaat, die niets met onze Nederlandse gezelligheid gemeen heeft maar zich openbaart in een wonderlijke caramaderie in de open lucht, die soms bijzonder verwarmend kan aandoen.

Gastmaal

Ik herinner mij daar levendig een treffend voorbeeld van. Het was mijn gewoonte overdag mijn eigen potje te koken en in plaatsen van enige omvang (dorpen naar ons begrip) kocht ik dan mijn levensmiddelen.

Op een dag was ik zo aan het winkelen in San Juan, in het westelijke deel van het land. Ik passeerde op mijn wandeling een hele familie van Mexicanen, mannen, vrouwen en een grote schare kinderen, die uitgebreid zaten te picnicken op het trottoir. Ze hadden alles bij zich. Pannen met gebraden vlees, maïskolven, eieren en bordjes met sausen. Kortom een uitgebreid menu.

Ze noodden mij onmiddellijk in hun midden. Van een gezette matrone kreeg

ik een kalkoenpoot aangeboden, overgoten met een bijzonder pittige saus. Ik kloof er genoeglijk op en kreeg prompt de cactuswijn aangereikt, een nogal zure drank.

De dikke dame, die het centrum vormde van de familie, nodigde iedereen uit om mee te eten: voorbijgangers, bedelaars, iedereen die maar wilde, kreeg wat hij maar wou. Het was een verrukkelijke eetpartij.

Toen het maal was afgelopen en we voldoende hadden gepraat, ik in het weinige Spaans dat ik machtig ben en zij vooral in gebaren, scheidden onze wegen. Later zag ik het hele stel voorbijrijden in een oude bus. Ze floten en joelden en wuifden dat het een lieve lust was.

Het volk is arm. En soms wantrouwend. Op de terugreis naar het oosten

Een schrille tegenstelling: BATAVUS BILONET g 50 SPORT, een topproduct van modern industrieel kunnen tegen de achtergrond van een arm Mexicaans dorp.

kwam ik in Peon, een plaatsje op de weg naar het Amerikaanse Tucson.

Er staan daar nogal wat fabrieken en het ziet er niet erg welvarend uit, hoewel de plaats ligt aan het uiteinde van de modernste landbouwgebieden van de wereld. Ik reed er met mijn rode BATAVUS-BILONET langs en de mannen, die net van het werk kwamen, dromden op mij af om dat wereldwonder te bekijken. Ik nam een paar plaatjes.

Maar dat ging niet. Er kwam een man aan, die in het Engels zei, dat hij van het gemeentebestuur was en dat ik nu maar eens moest ophouden met alleen de rommel te fotograferen. Ik gaf een slechte kijk op Mexico, zei hij, als ik niet ook opnamen maakte van de grote, nieuwe gebouwen.

Ik heb het daar maar bij gelaten. Het herinnerde mij sterk aan een nogal overeenkomstig avontuur dat ik precies een jaar geleden had in Bagdad.

Mexico, lezer, is een prachtig land. Het is vol tegenstellingen. Het is niet rijk. De mensen hebben het er moeilijk. Zij zijn vriendelijk, meelevend, vol attenties, vergeetachtig, slordig en onverschillig als het gaat om formaliteiten. Zij zijn geweldig op hun eer gesteld en vermenen zich in een grootse historie van tientallen eeuwen geleden. Hun land is uitgestrekt.

Ik zag in Ixmiquilpan een wegwijzer naar de beide grensplaatsen Laredo in het oosten en El Paso in het westen. Er stond op: Laredo 1.100 kilometer, El Paso 2.200 kilometer. Ik vond dat toen een niet erg opgewekt bordje, toen ik er op mijn trouwe BATAVUS-BILONET langs reed. Het is wel een beetje anders dan van Utrecht naar Maastricht... Maar als ik denk aan het leven dat ik daar heb leren kennen, dan moet mij van het hart, dat ik er zo wel weer heen zou willen.

Amerika biedt vele goede kansen, - maar: een gewaarschuwd man telt nog altijd voor twee

VOORDAT IK WEG GING UIT NEDERLAND, had ik mij voorgenomen om in Amerika eens bij de Nederlandse emigranten te gaan kijken, als ik ze vinden kon, want er gaan over die mensen nog altijd de vreemdste verhalen. Sommigen maken het best, anderen zijn ineens verdwenen en niemand hoort er meer iets van. Het was alleen de moeilijkheid ze te vinden. Hoe doe je zoiets?

In de Verenigde Staten heeft Nederland verschillende consulaten. Die weten natuurlijk waar Nederlanders zitten. Ik ben er heen geweest, maar ik merkte al gauw, dat ze er niet happig op waren mij die adressen te geven. Ze schenen bang te zijn, dat ik vooral van plan was bij Nederlanders te gaan eten en slapen, om goedkoop aan de kost te komen.

Nu zijn er natuurlijk wel mensen, die zoiets doen. Maar mijn ervaring van vroegere reizen is, dat je beter maar op je zelf kunt blijven. Je bent vrij. Je hoeft niets te vragen. Je hoeft je niet af te vragen, als je 's morgens wakker wordt, of de badkamer al vrij is en hoe laat je aan het ontbijt moet verschijnen. Je hoeft niet te liggen luisteren naar allerlei geluiden in huis, die je vertellen wat er gebeurt en wat er van je verwacht wordt. Ik ben maar liever onderweg met mijn tentje. Dat is ook niet duur en het geeft veel meer zelfstandigheid.

Andere verhoudingen

Ik heb dus vrijwel nergens bij Nederlanders gelogeerd. Alleen in Michigan, waar een familie mij met zoveel hartelijkheid uitnodigde, dat ik mij er niet tegen durfde te verzetten uit vrees de mensen te beledigen. Maar ik heb er wel een heleboel gesproken en ze hebben het allemaal goed, zonder uitzondering. Ze hebben het alleen ook allemaal eerst moeilijk gehad, omdat ze moesten wennen aan de heel andere verhoudingen in de Amerikaanse maatschappij.

Betonvlechter met auto

In Pearland, Texas, sprak ik met Hans Borsje, 25 jaar, vroeger van de Schoolweg 8 in Lekkerkerk. Hij is nu zeven jaar in de States en verdient als betonvlechter \$ 3.— per uur.

Hans wil nog wel eens naar Nederland terug, maar dan alleen voor een vakantie. Hij mist slechts één ding in

HUGO DE WIJS bezoekt emigranten

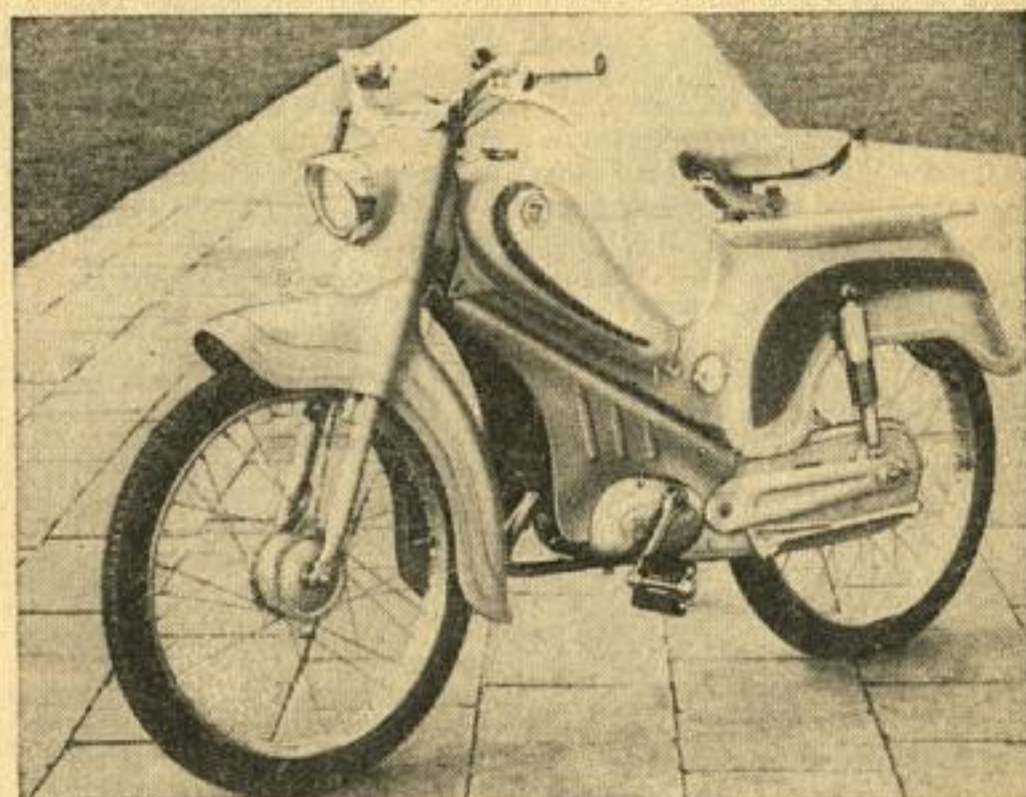
Amerika: de Nederlandse gezelligheid. Hij is indertijd op eigenhoutje naar de Verenigde Staten gegaan, maar hij heeft direct veel hulp gekregen, toen hij er eenmaal was. Nu is hij bij een Amerikaanse familie in huis, waar hij als kind is opgenomen. Het gaat hem goed.

Hij zei zelf, dat hij al een beetje verwend was door het comfort, dat daar als gewoon, maar bij ons vaak als luxe wordt beschouwd: een eigen auto, zelf verdiend; air-conditioning in zijn kamer; allerlei dingen, die het dagelijks leven vergemakkelijken en die in verhouding bijzonder weinig kosten.

Hans Borsje heeft eerst in het noorden gewerkt, maar hij vindt het zuiden veel prettiger en gemoedelijker. Dat is trouwens geen wonder, want in het noorden, aan de kust, zitten de meeste emigranten, die om de een of andere reden gestrand zijn. In New York bijvoorbeeld wemelt het van de mensen, die zich gouden bergen hadden voorgesteld, maar die, toen ze aankwamen, geen geld meer hadden of de energie misten om verder te trekken. Al die mensen hebben het bijzonder armoedig. New York is een harde stad, zoals elke wereldstad trouwens.

Allereerst: Engels

Aan de andere kant van de Verenigde Staten, in Californië in de stad Rosemead, kwam ik terecht bij een bijzonder man: Bernard (nu Ben) J. Jansen, 9349 Est Glendonway, vroeger uit Amsterdam. Ben Jansen is bijzonder, omdat hij voorzitter is van het Nederlandse emigrantencomité in dat gebied. Hij kan vertellen over het wel en wee van de Nederlandse landverhuizers en hij is niet mals met zijn kritiek.

Dit is de BATAVUS BILONET G 50 TOUR, het sierlijke en toch oersterke raspaard, dat al zovelen tot geestdrift heeft gebracht.

De Batavus Bilonet G 50 Sport,

dat vurig raspaard, kost f 715.—, compleet met km-teller etc. Extra's: steun voor tweede zadel f 3.75. Tweede zadel en voertrussen f 15.—. Kofferrek f 10.—.

De Batavus Bilonet G 50 Tour,

die fraaie, modern gelijnde en vooruitstrevende tweezits-brommer, kost f 698.—. Extra voor steun voor tweede zadel: f 3.75. Tweede zadel en voertrussen f 15.—. Kofferrek f 10.—.

Sportmodel in kleuren: zwart-rood en grijs-donkergrijs; Tourmodel in grijs-donkergrijs.

Amerika moet een kapper om een eigen zaak te krijgen een diploma hebben. Om dat te kunnen krijgen moet je natuurlijk vloeiend Engels kennen. De kapper mislukt als kapper en zoekt een uitweg in de fabriek. Maar daarvoor is hij niet geschikt en ook daar wordt het een mislukking. Slot: kapper terug naar Nederland.

„Een Turk bij ons”

Zo heeft de heer Jansen tientallen gevallen meegemaakt. Hij waarschuwt en waarschuwt en het klinkt als een eentonig refrreinje: begin niet te denken over Amerika als je geen vloeiend Engels kent.

„Wat is een Nederlander in Amerika, die geen Engels kent?” vroeg de heer Jansen mij. „Hetzelfde als een Turk in Nederland, die geen Nederlands kent”.

Hoeveel Engels je dan moet kennen? Mulo-Engels is zowat genoeg voor een schoonmaakster. Middelbare school Engels is genoeg om in een fabriek te beginnen. Maar voor de betere banen moet je vloeiend conversatie-Engels beheersen, anders krijg je geen kansen en die enkeling, die er dan toch nog doorglipt, heeft zo'n enorme achterstand, dat hij altijd achter zal blijven.

Zo zou ik nog een hele tijd door kunnen gaan met verhalen vertellen over Nederlanders, die zijn geëmigreerd en die het goed gaat. Ik heb gezien hoe zij leven. Ik heb gezien, dat zij hard moeten werken, dat zij meer verdienen dan bij ons; dat zij allerlei dingen kunnen doen die in Nederland als pure luxe worden beschouwd. Ik heb gezien, dat zij niet terug verlangen, dat zij zich hebben losgemaakt van hun verleden. Ik heb gezien, dat zij zich hebben leren aanpassen, dat zij op sommige ogenblikken nog wel eens heimwee hebben naar de overzichtelijkheid en de gezelligheid van het leven in ons land.

Maar stuk voor stuk hebben zij het moeilijk gehad in het begin. En stuk voor stuk hebben zij mij een waarschuwing meegegeven voor ieder, die hun voorbeeld zou willen volgen: In de Verenigde Staten is alles mogelijk; alles behalve één ding: je kunt er niet slagen, zonder dat je de taal spreekt van het volk, dat je om gastvrijheid vraagt. Daarom emigrant in spè, leer Engels, zó goed, dat je er in gaat dromen.

De heer Jansen moet alle emigranten ontvangen, die in Los Angeles aankomen. Zijn ervaring is, dat die emigranten in twee groepen uiteen vallen: zij die wel goed Engels kennen en zij, die de taal niet of slechts gedeeltelijk machtig zijn. Die eerste groep komt meestal gauw en goed terecht. Ze hebben niet meer hulp nodig dan om de weg naar het werk te leren vinden. Maar die tweede groep!

Mislukkingen

Mijn zegsman had twee sprekende voorbeelden: Een handelaar in tweede hands metalen, die geen Engels kent en die niet zes kinderen naar de Verenigde Staten trekt, komt zijn nood klagen bij voorzitter Jansen: geen werk, geen geld, geen mogelijkheden en de kinderen nog op school. De man krijgt werk, maar dat werk eist spierkracht en de man is tenger. Hij mislukt.

De Nederlandse emigranten hebben vrijwillig een fonds opgericht om de eerste moeilijkheden van nieuwelingen te overbruggen. Uit dat fonds wordt nu de koopman onderhouden. Hij vertrekt van de een naar de ander en zou wel naar Nederland terug willen kruipen.

Tweede voorbeeld. Een gediplomeerd Nederlands kapper, die ook al onvoldoende Engels kent, vertrekt naar de Staten. Nu is het beroerd, maar in

BATAVUS staat niet alleen borg voor kwaliteit. BATAVUS is bovendien befaamd om zijn uitgebreid service-systeem. Uiterste zorgvuldigheid bij de fabricage en uiterste zorgvuldigheid bij het bedienen van alle vrienden van de Batavus Bilonets, dat is het waarnaar wij streven.

DIT IS UW DEALER:

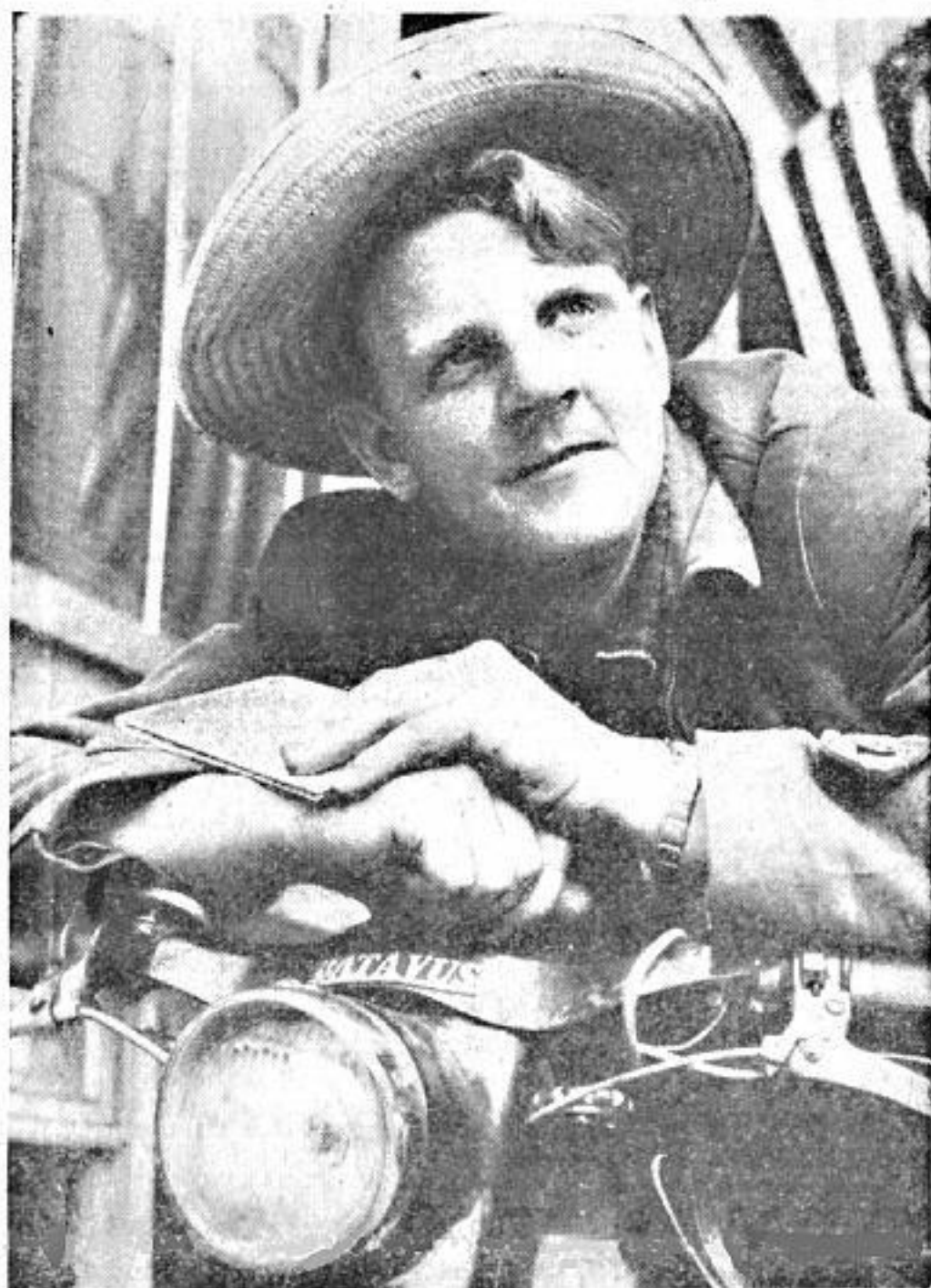
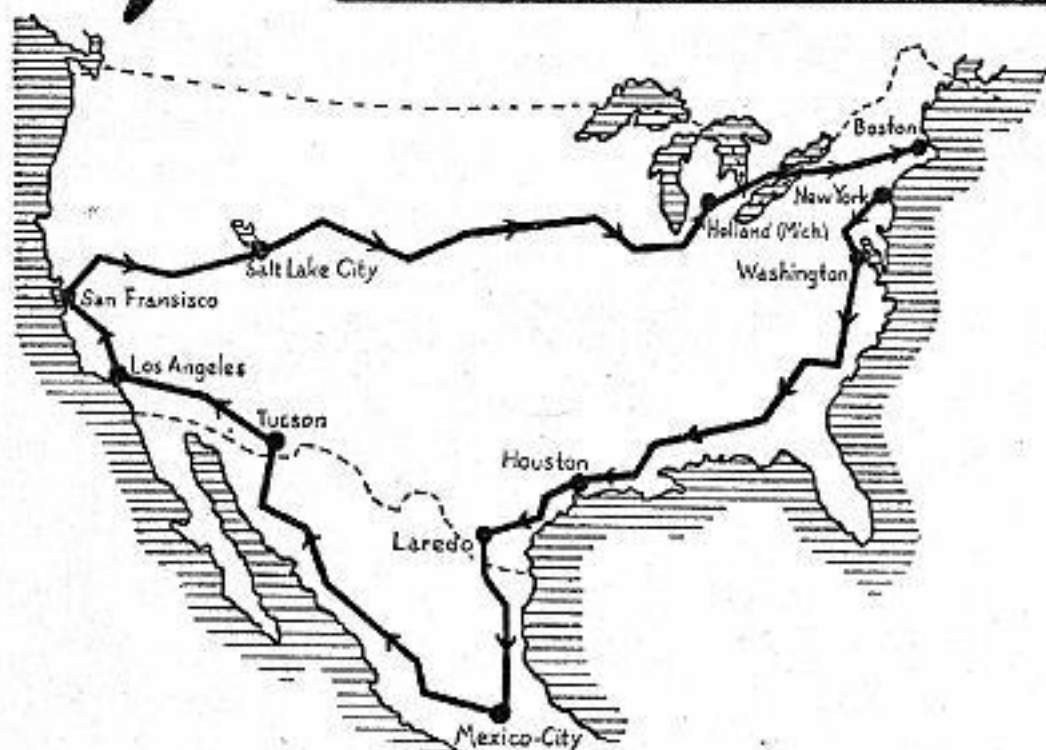

De wereld is klein, dat weten we allemaal. De wereldreizigers als Hugo Wijs weten dat ook. Ze vormen bovendien een soort internationale broederschap. Vorig jaar ontmoette Hugo de Wijs in Joegoslavië, op zijn reis naar Bagdad, een Amerikaans verloofd stelletje: Geneviève Barry, een Frans meisje en haar vriend Allan Head. Allan maakte een plaatje van zijn meisje en Hugo. Het Amerikaanse stel maakte een tocht op twee scooters. In Amerika las Allan in de krant, dat Hugo op zijn BATAVUS BILONET door de Verenigde Staten toerde. Hij stuurde prompt een briefkaart naar Hugo's huis in Bunnik: „kom me opzoeken.” Op de achterkant van de briefkaart stond de foto van Hugo en Geneviève. Helaas heeft Hugo die kaart in Amerika niet tijdig meer gekregen.

VRAAG FOLDERS

BATAVUS maakt veel meer dan alleen bromfietsen. Allereerst de beroemde BATAVUS-fietsen met de vijf plussen. Verder bakfietsen, motorcarriers en de nieuwe TRIFFID. Vraag inlichtingen aan BATAVUS, Oudeschoot, Friesland.

per **BATAVUS Bilonet** door de Vereenigde Staten en Mexico

Hugo de Wijs terug na vele avonturen

ALS EINDELIJK ALLES KLAAR IS, het kaartje voor de boot en het inreisvisum voor de Verenigde Staten, als er een route in het hoofd zit en als je hebt gelezen wat je vinden kon over al die plaatsen, die je zult bezoeken, dan is het toch wel zuur, wanneer die boot maar niet wil varen. Zo was het met Hugo de Wijs in de laatste dagen van het vorige jaar.

Hij had alles klaar. In een record-tempo, dank zij de medewerking van iedereen, die er iets mee te maken had. Ze vonden het allemaal een nogal zonderling idee, zo op een bromfiets door de Verenigde Staten te gaan toeren, en dan nog wel alleen maar om er eens te gaan kijken, en niet eens om er heen te emigreren. Maar ze wisten dan ook niets van de zwerfvlucht, die onze 23-jarige wereldreiziger elk seizoen weer overvalt. Ze hielden, dat was het belangrijkste.

En toen die boot. Eerst wel, toen weer niet; toen weer wel, toen weer niet. Twee dagen later, drie dagen later. Tot de 27ste december 1956 kwam. Toen werd het menens.

De „American Archer“ liet driemaal de scheepsfluit klinken over Rotterdam en het avontuur begon. Hugo de Wijs en zijn rode BATAVUS BILONET G 50 SPORT waren op zee. En wat voor zee! Een zee om landroffen in de war te brengen, ook al maken zij er hun werk van de landen onder de moeilijkste omstandigheden te bereizen. Het stormde en de boot deed vreemd en griezelig en Hugo was niet de enige, die dat ietwat onprettig vond....

Het was niet zo'n opgewekt begin van dat nieuwe avontuur, de reis door de Nieuwe Wereld. En het vervelende was, dat het vooreerst nog niet veel beter zou gaan.

Vertraging

Op 9 januari kwam de boot aan in New York, om tien uur in de ochtend.

De lossers waren pas tegen 1 uur besteld. En dus gebeurde er niets. Want niemand anders dan een echte, in zijn speciale vakbond ingeschreven havenlosser, mag een BATAVUS-BILONET van een boot op de kade zetten. Dan komen er ingewikkelde complicaties.

Zo verliepen de uren van die eerste dag in Amerika, waarop Hugo de Wijs al vast een flink eind had willen rijden. Ze hadden hem verteld, dat je in New York een beetje moet oppassen, als je geen sterke auto onder je hebt, want het is daar een drukke boel. Hij wilde er niet te lang blijven. Liever meteen die grote stad uit en het platteland op, naar het zuiden. Hij moest nog 18.000 kilometer rijden voor hij weer terug zou zijn en waarom dan nog wachten?

„Benzine“

Nu is het in Amerika allemaal een beetje anders dan bij ons. En daaraan moet je eerst eventjes wennen, want dat zijn nu juist de dingen, die ze je op school niet bijbrengen, jammer genoeg.

Bijvoorbeeld: als je een BATAVUS-BILONET zijn voor wilt geven, dan moet je niet naar een tankstation toegaan en vragen om benzine. „Benzine“?

vroeg de benzineman verbaasd, nee, dat had hij niet. Was dat voor dat fietsje? Zo, reed die op „benzine“. Nou, als Hugo eens ging vragen in een „drugstore“, dan zouden ze hem misschien wel kunnen helpen.

Wat doe je in zo'n geval? Een drugstore zoeken. Dat is een soort drogisterij. Daar waren ze al even verbaasd. „Benzine“? O, zeker, die hadden ze. Hoeveel? Een gallon (dat is 4,5 liter)? En wat moest de klant dan wel met zoveel? O, voor dat fietsje? Nou, als hij dan beslist wilde. De klant is koning, tenslotte.

Al die verbaasde gezichten leerden Hugo, dat er iets gekks aan de hand was, maar het duurde tot het volgende tankstation, voor hij er achter kwam. Als een Nederlander in de Verenigde Staten het woord benzine zegt, dan denkt een Amerikaan, dat hij „benzene“ heeft gezegd heeft en „benzene“ betekent benzeen, dat is heel wat anders dan benzine. „Het zag er uit als wasbenzine“, zei Hugo de Wijs, „maar het was heel wat duurder. En de BATAVUS-BILONET lustte het best. Maar later heb ik toch maar gevraagd naar „gasoline“, dat is het Amerikaanse woord voor wat wij benzine noemen“.

De kwade drie

Nu bestaan alle goede dingen uit drieën en de kwade dingen helaas meestal ook. Zodat, tot overmaat van verdriet, toen de reis dan tenslotte eenmaal was begonnen, de goede handwijzers maar niet wilden verschijnen.

Er kwamen wel bordjes, maar zij klopten niet met Hugo's verwachting. Iemand, die in de Syrische woestijn zonder bordjes de juiste weg gevonden heeft, is allicht geneigd zich van bordjes verder niet zoveel meer aan te trekken, maar op een bepaald moment begon Hugo toch te aarzelen. Maar goed ook, want bij navraag bleek, dat hij op weg was naar Canada en dat ligt precies de andere kant uit van Mexico, waar hij heen wilde.

Omdraaien, vragen, de goede weg vinden, liefst niet weer door dat grote New York en dan eindelijk het gevoel krijgen, dat het nu toch heus is begonnen. Met iets van vermoedheid in de benen door de spanning.

Die spanning was niet helemaal over-

HUGO DE WIJS is weer terug. Met zijn trouwe BATAVUS-BILONET G 50 SPORT, het vurige raspaard van de BATAVUS-fabrieken. Hij is weer thuis in Bunnik, boordevol indrukken na een lange reis door het wonderland Amerika, langs het drukke beweeg van de havenstad New York, de statige pracht van de hoofdstad Washington, de wijde vlakten naar Texas, de onvoorstelbare armoede en de bloedhete wegen van Mexico, langs de luxe van Californië en de nuchtere activiteit van de Nederlandse emigranten in Michigan.

Hij heeft weer een ander stuk van de wereld bekeken. Hij heeft zijn trouwe BATAVUS-BILONET gestuurd over de steppen, de bergen, de ultrasnelle wegen van de Verenigde Staten en over de modderpaden, de stofweestijnen en de onverlichte straatjes van Mexico. En nu is hij weer thuis, vol geesdrift over de eigenschappen van zijn trouwe BATAVUS-BILONET, de vriend of de lange en korte reizen.

In deze krant vertellen wij van Hugo's belevenissen: zijn ontmoetingen met Mexicaanse families, zijn nachtelijke avonturen in de verlaten oorden aan de zuidelijke grenzen van de Verenigde Staten; over de kou in Canada en de hitte in het zuiden; over Amerikaanse politie-agenten en over Nederlandse families. Een afwisselend relaas, want wie verre reizen doet, kan veel verhalen. Maar bovenal het relaas van de onverwoestbare trouw van een bromfiets, nee van DE bromfiets van het jaar: BATAVUS-BILONET G 50.

bodig. Het was druk op de grote weg naar het zuiden.

„Ze hadden allemaal gezegd, dat ik erg op die auto's moest letten. Er gebeuren in Amerika zoveel ongelukken, hadden ze gezegd. Ik was eerst een beetje bang. Maar na een paar uur had ik al begrepen, dat die Amerikaanse automobilisten doorgaans wel erg snel, maar ook erg voorzichtig rijden. Er was geen vuiltje aan de lucht. Tenminste niet tot aan San Francisco toe“.

Tentje

Die eerste avond reed Hugo niet meer dan 200 kilometer. Toen had hij er genoeg van. Hij kocht een brood en een paar blikjes melk, maakte zich een avondmaal en keek wat rond in het dorp, waar hij zou blijven overnachten. Tentje vast opzetten? Of eerst een kopje koffie drinken in het cafeetje aan de wegwijzing?

Ach, dat tentje kan altijd nog, eerst koffie. Maar in Amerika drink je 's avonds geen koffie. En als in zo'n klein dorp langs de grote weg een Nederlandse jongen komt aanrijden op een ding, dat zelfs Amerikanen nog nooit goed hebben bekeken, dan laat je hem niets betalen, maar je geeft hem een glaasje bier. En als dat op is nog één.

En dan nog één en ondertussen laat je die Nederlandse jongen eens precies vertellen, wat een bromfiets eigenlijk is en wat een BATAVUS-BILONET onder de bromfietsen is.

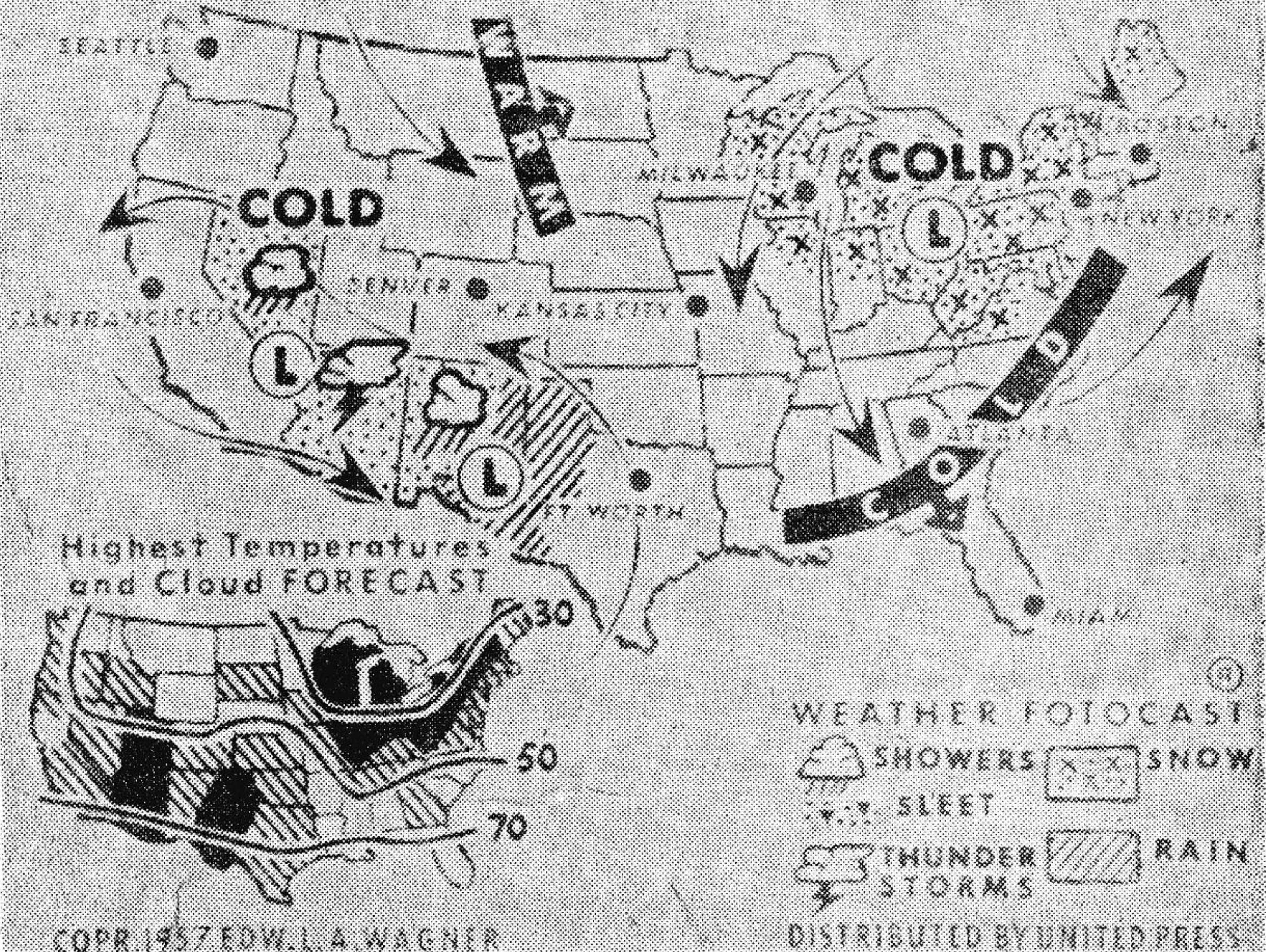
Maar die Nederlandse jongen wist niet, dat het Amerikaanse bier een beetje anders is dan het Nederlandse bier. En toen hij aan het eind van zijn eerste Amerikaanse avond buiten kwam en zich realiseerde, dat de lucht helder was en dat de sterren schitterden, toen had hij ineens geen zin meer in zijn tentje. Hij legde zijn slaapzak uit, trok zijn pyama aan en kroop onder de wol. Rustig en vol vertrouwen.

Hoezeer ten onrechte! Want ook op dat stuk van zaken is Amerika grillig. Toen Hugo die volgende morgen wakker werd, was de wereld wiif. Hij zag zijn slaapzak pas, toen hij zich flink had afgeschud; op zijn wolle tje lag dertig centimeter sneeuw. Alles gaat daar in het groot!

Zo begon het nieuwe avontuur van Hugo de Wijs met drie soorten verrassingen: de taal, die toch weer anders is dan je denkt; de mensen, die gastvrij zijn en vriendelijk en niet zoals in de Amerikaanse films en het weer, dat grilliger is dan je had gehoopt.

Een goed begin? Dat bleek pas later.

PREVIEW OF WEATHER BUREAU FORECAST TO 7:30 P.M. EST

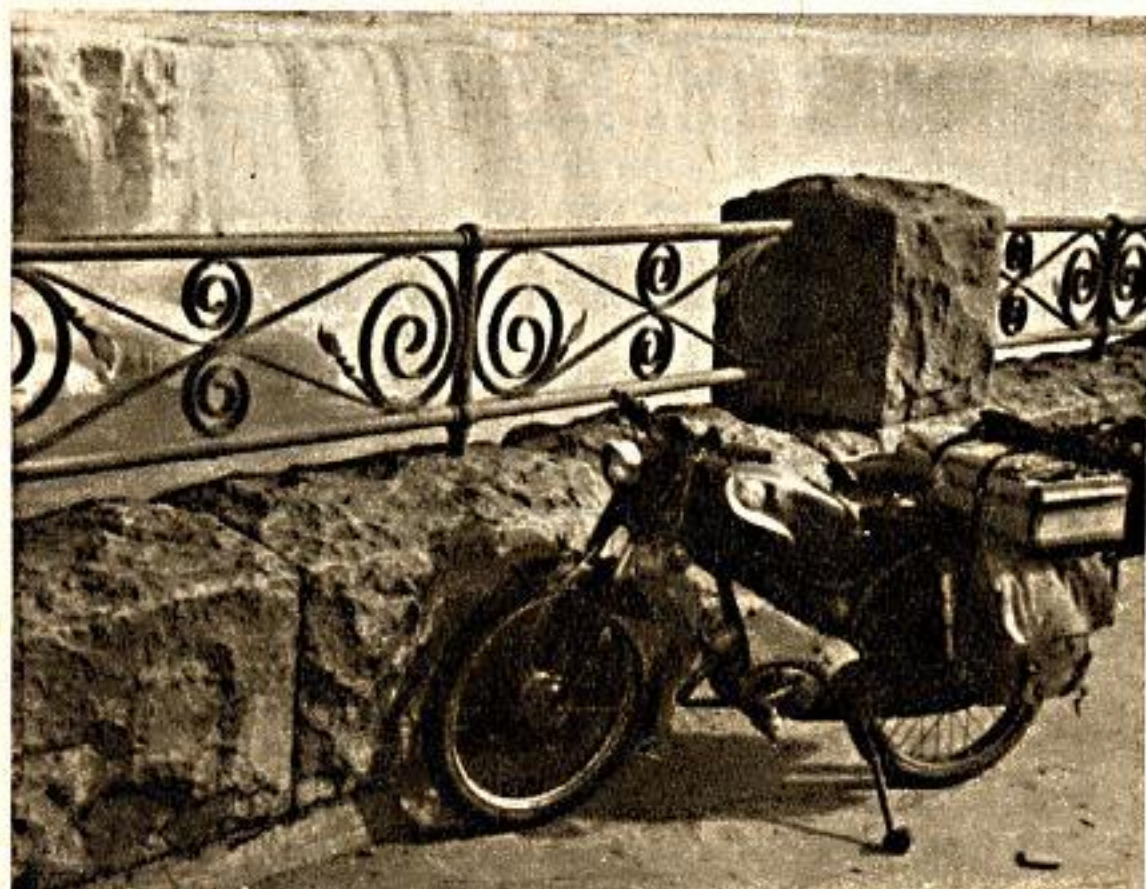
scheid van dit land met zijn oude tempels, zijn schilderachtige stadjes en romantische dorpjes en begon mijn tocht naar het noorden door de Mexicaanse woestijnen en dorre hoogvlakten. Op deze tocht werd ik door een automobilist aangezien voor een bandiet. Dit kwam omdat ik hem vroeg waarom hij juist zijn auto naast mijn tent moest neerzetten terwijl in deze uitgestrekte woestijn toch plaats genoeg was om elders te gaan parkeren. De man werd benauwd in het donker en nam zijn pijp omgekeerd in zijn hand en wilde mij doen geloven dat hij mij met een pistool bedreigde. Ik lachte hem vierkant uit in het gezicht met het gevolg dat hij zijn wagen aansloeg en in panische angst wegstootte en in de duisternis verdween. De tocht ging verder door het droge Arizona waar nog echte cowboys achter het vee aanjagen en waar de rodeo-spelen nog het toppunt van vermaak zijn en waar men nog revolvers op de heup draagt waarmede overigens niets meer te schieten valt. Eindelijk bereikte ik dan San Diego, het paradijs op aarde wat het klimaat en landschap betreft; een ideaal filmland waar men in een straal van 50 km alles bij elkaar vindt, n.l. woestijnen, sneeuwlandschappen, jungles, badplaatsen enz.

Brommend over de Rocky Mountains

Helaas moest ik ook dit fraaie oord weer verlaten en voerde mijn weg via Los Angeles met zijn buitenwijk Hollywood naar San Francisco de rijke stad aan de Golden Gate, het water dat is overspannen door de grootste hangbrug ter wereld. Nu ging de tocht naar het oosten richting New York via de Rocky Mountains. Het gekke was, dat ik als maar uitkeek wanneer ik deze beroemde bergketen te zien zou krijgen tot bleek dat ik er al overheen was voor ik er erg in had. Het enige wat op mijn bergrijden duidde was de sneeuw; en het vror dat het kraakte. De bromfiets deed het nog uitstekend en had geen moeite met de bergen. Alleen de uitlaatpoort koolde steeds dicht en door de hitte sprong steeds het porcelein van de bougie kapot.

Ik belandde uiteindelijk in de grote zoutvlakte ten westen van Salt Lake City. Ik verheugde mij er op de beroemde renbaan te zien op de zoutvlakte alwaar de wereldsnelheidsrecords worden gevestigd, maar helaas kwam ik terecht in een zand- en zoutstorm en kon ik maar vijf meter van mij af zien. Boven verwachting hield mijn motor het uit, al zal hij wel wat zand verwerkt moeten hebben. Verder ging de tocht onder steeds toenemende koude door de prairies en ik belandde uiteindelijk in Chicago, de stad met de vele stoplichten waar men met wat tegenslag gemakkelijk een halve dag verkeersvertraging krijgt. Op mijn reis naar Detroit passeerde ik de stad Holland waar ik vervolgens drie dagen ingesneeuwd zat. Inderdaad wonen hier veel Hollanders maar de voertaal — ook dikwijls onder elkaar — is toch Engels. In Detroit, de auto-stad, wist ik mij aan te sluiten bij een nachtelijke excursie in de Ford-fabrieken en hier beleefde ik een impressie op technisch gebied die ik nooit meer zal vergeten; ik zag inderdaad hoe van een blok ruw ijzer in een twintig uur tijd een auto werd gefabriceerd. Iedere acht en veertig seconden levert deze fabriek een auto af. De tocht ging nu via Canada naar de Niagara-watervallen waarvan ik mij meer had voorgesteld dan het in werkelijkheid was. Ik bleef hier dan ook niet lang en begon het laatste traject van mijn reis over dik besneeuwde wegen naar New York. U kunt u mijn vreugde en verbazing voorstellen over het uithoudingsvermogen van mijn brommer toen ik in de verte de wolkenkrabbers van New York weer terug zag. Ik legde dus precies op de kop af in twee maanden tijds 16.000 km af. De reparatiekosten onderweg bedroegen slechts 4 dollar. Daarbij heb ik twee kettingen versleten, zes lekke banden gehad en éénmaal de koppelingskabel doorgesproken. Toen bij aankomst in Nederland de Batavus mij weer van Rotterdam naar Bunnik bracht liep hij nog precies 47 weg km per uur en trok zelfs nog belangrijk beter dan bij mijn vertrek. En zo kwam ook weer aan deze grote reis per bromfiets een goed einde.

Hugo de Wijs

En zover bracht de Batavus me: tot aan de Niagara-watervallen.

**Met
anderhalf
P.K.
zag
ik
Amerika**

16000 km door de U.S.A., Mexico en Canada

Naar de Pyramiden in Mexico's oerwouden

Dromerig keek Ashmet, de waard van achter zijn buffet naar de arabische danseres die slangachtig-kronkelend danste in de door koffiégeur en weeïge oosterse tabaksrook doordrenkte sfeer van zijn arabisch danshuis. Het acetisch gezicht van Ashmet en de monotone oosterse muziek in de exotische sfeer, dreven onbewust mijn gedachten naar het oude Egypte. Egypte met zijn oude mystiek, zijn tempels en grote pyramiden welke in mijn verbeelding oprezen als symbolen van een lang vervlogen beschaving. Plotseeling werd ik in mijn dromen gestoord toen een sonore mannenstem in het spaans vroeg of de stoel naast mij nog vrij was, en een vreemdeling met een Indiaans uiterlijk, bij mij aan het tafeltje plaats nam. Een wereldreiziger voelt terstond dat een ontmoeting als deze belangrijke gebeurtenissen vooraf gaat en ook deze keer was mijn intuïtie juist. Spoedig raakte ik dan ook in een levendig gesprek en het bleek dat de man een Mexicaan was, een directe afstammeling van de Maya Indianen. Hij had in Egypte de pyramiden bezocht, maar deze waren hem tegengevallen. Toen vertelde hij mij van de grote pyramides en tempels, welke in de oerwouden van Mexico verscholen liggen; van de grote Azteken-vorst Montezuma en de Spaanse veroveraar Cortez, over de vroegere oude beschaving die de Egyptische beschaving evenaarde. Met fascinerende stem vertelde hij van desprookjesachtige rijkdom en de grote macht van Monte-

zuma, van de bontgevederde tempeldansers en de godsdienstige festijnen. Ik werd zo meegesleept door de romantiek van dit alles, dat ik zonder het goed en wel te beseffen al plannen begon te maken om dit land der Maya's en Azteken te gaan bezoeken om met eigen ogen de geheimzinnige Indiaanse pyramiden en verzonken steden te zien en zo gebeurde het dat ik nog geen jaar later te Rotterdam aan boord van het S.S. American Arcer stapte vergezeld van mijn onafscheidelijke Batavus bromfiets om mijn reis naar Mexico te aanvaarden. Terstond kwamen de eerste moeilijkheden, want de douane wist geen raad met de bromfiets, immers in Amerika is dit vervoermiddel volkomen onbekend en men wist niet onder welke reglementen de brommer ressorteerde. Na het nodige heen en weer gepraat werd besloten mij de bromfiets maar mee te geven met de mededeling dat ik het maar met de Amerikaanse douane moest uivechten. De bootreis was niet bepaald een genoegen. Het stormde bijna voortdurend met het gevolg dat ik doorlopend zeeziek was en daar de boot vier dagen te lang onderweg bleef kunt U begrijpen hoe blij ik was toen wij New York naderden. Tot mijn verbazing mocht de motor zonder papieren van boord daar men administratief geen raad wist met dit volkomen onbekende vervoermiddel. Wel werd ik overal uitgelachen en voor gek versleten.

Brommend tussen de wolkenkrabbers

Inmiddels beijverden zich een paar Amerikanen met mij bang te maken voor het verkeer in New York en ik moet eerlijk bekennen dat ik bij de aanblik van al de massale wolkenkrabbers met een angstig

**Met
anderhalf
P.K.
zag
ik
Amerika**

16000 km door de U.S.A., Mexico en Canada

Naar de Pyramiden in Mexico's oerwouden

Dromerig keek Ashmet, de waard van achter zijn buffet naar de arabische danseres die slangachtig-kronkelend danste in de door koffiégeur en weeïge oosterse tabaksrook doordrenkte sfeer van zijn arabisch danshuis. Het acetisch gezicht van Ashmet en de monotone oosterse muziek in de exotische sfeer, dreven onbewust mijn gedachten naar het oude Egypte. Egypte met zijn oude mystiek, zijn tempels en grote pyramiden welke in mijn verbeelding oprezen als symbolen van een lang vervlogen beschaving. Plotseeling werd ik in mijn dromen gestoord toen een sonore mannenstem in het spaans vroeg of de stoel naast mij nog vrij was, en een vreemdeling met een Indiaans uiterlijk, bij mij aan het tafeltje plaats nam. Een wereldreiziger voelt terstond dat een ontmoeting als deze belangrijke gebeurtenissen vooraf gaat en ook deze keer was mijn intuïtie juist. Spoedig raakte ik dan ook in een levendig gesprek en het bleek dat de man een Mexicaan was, een directe afstammeling van de Maya Indianen. Hij had in Egypte de pyramiden bezocht, maar deze waren hem tegengevallen. Toen vertelde hij mij van de grote pyramides en tempels, welke in de oerwouden van Mexico verscholen liggen; van de grote Azteken-vorst Montezuma en de Spaanse veroveraar Cortez, over de vroegere oude beschaving die de Egyptische beschaving evenaarde. Met fascinerende stem vertelde hij van desprookjesachtige rijkdom en de grote macht van Monte-

zuma, van de bontgevederde tempeldansers en de godsdienstige festijnen. Ik werd zo meegesleept door de romantiek van dit alles, dat ik zonder het goed en wel te beseffen al plannen begon te maken om dit land der Maya's en Azteken te gaan bezoeken om met eigen ogen de geheimzinnige Indiaanse pyramiden en verzonken steden te zien en zo gebeurde het dat ik nog geen jaar later te Rotterdam aan boord van het S.S. American Arcer stapte vergezeld van mijn onafscheidelijke Batavus bromfiets om mijn reis naar Mexico te aanvaarden. Terstond kwamen de eerste moeilijkheden, want de douane wist geen raad met de bromfiets, immers in Amerika is dit vervoermiddel volkomen onbekend en men wist niet onder welke reglementen de brommer ressorteerde. Na het nodige heen en weer gepraat werd besloten mij de bromfiets maar mee te geven met de mededeling dat ik het maar met de Amerikaanse douane moest uivechten. De bootreis was niet bepaald een genoegen. Het stormde bijna voortdurend met het gevolg dat ik doorlopend zeeziek was en daar de boot vier dagen te lang onderweg bleef kunt U begrijpen hoe blij ik was toen wij New York naderden. Tot mijn verbazing mocht de motor zonder papieren van boord daar men administratief geen raad wist met dit volkomen onbekende vervoermiddel. Wel werd ik overal uitgelachen en voor gek versleten.

Brommend tussen de wolkenkrabbers

Inmiddels beijverden zich een paar Amerikanen met mij bang te maken voor het verkeer in New York en ik moet eerlijk bekennen dat ik bij de aanblik van al de massale wolkenkrabbers met een angstig

**Met
anderhalf
P.K.
zag
ik
Amerika**

16000 km door de U.S.A., Mexico en Canada

Naar de Pyramiden in Mexico's oerwouden

Dromerig keek Ashmet, de waard van achter zijn buffet naar de arabische danseres die slangachtig-kronkelend danste in de door koffiégeur en weeïge oosterse tabaksrook doordrenkte sfeer van zijn arabisch danshuis. Het acetisch gezicht van Ashmet en de monotone oosterse muziek in de exotische sfeer, dreven onbewust mijn gedachten naar het oude Egypte. Egypte met zijn oude mystiek, zijn tempels en grote pyramiden welke in mijn verbeelding oprezen als symbolen van een lang vervlogen beschaving. Plotseeling werd ik in mijn dromen gestoord toen een sonore mannenstem in het spaans vroeg of de stoel naast mij nog vrij was, en een vreemdeling met een Indiaans uiterlijk, bij mij aan het tafeltje plaats nam. Een wereldreiziger voelt terstond dat een ontmoeting als deze belangrijke gebeurtenissen vooraf gaat en ook deze keer was mijn intuïtie juist. Spoedig raakte ik dan ook in een levendig gesprek en het bleek dat de man een Mexicaan was, een directe afstammeling van de Maya Indianen. Hij had in Egypte de pyramiden bezocht, maar deze waren hem tegengevallen. Toen vertelde hij mij van de grote pyramides en tempels, welke in de oerwouden van Mexico verscholen liggen; van de grote Azteken-vorst Montezuma en de Spaanse veroveraar Cortez, over de vroegere oude beschaving die de Egyptische beschaving evenaarde. Met fascinerende stem vertelde hij van desprookjesachtige rijkdom en de grote macht van Monte-

zuma, van de bontgevederde tempeldansers en de godsdienstige festijnen. Ik werd zo meegesleept door de romantiek van dit alles, dat ik zonder het goed en wel te beseffen al plannen begon te maken om dit land der Maya's en Azteken te gaan bezoeken om met eigen ogen de geheimzinnige Indiaanse pyramiden en verzonken steden te zien en zo gebeurde het dat ik nog geen jaar later te Rotterdam aan boord van het S.S. American Arcer stapte vergezeld van mijn onafscheidelijke Batavus bromfiets om mijn reis naar Mexico te aanvaarden. Terstond kwamen de eerste moeilijkheden, want de douane wist geen raad met de bromfiets, immers in Amerika is dit vervoermiddel volkomen onbekend en men wist niet onder welke reglementen de brommer ressorteerde. Na het nodige heen en weer gepraat werd besloten mij de bromfiets maar mee te geven met de mededeling dat ik het maar met de Amerikaanse douane moest uivechten. De bootreis was niet bepaald een genoegen. Het stormde bijna voortdurend met het gevolg dat ik doorlopend zeeziek was en daar de boot vier dagen te lang onderweg bleef kunt U begrijpen hoe blij ik was toen wij New York naderden. Tot mijn verbazing mocht de motor zonder papieren van boord daar men administratief geen raad wist met dit volkomen onbekende vervoermiddel. Wel werd ik overal uitgelachen en voor gek versleten.

Brommend tussen de wolkenkrabbers

Inmiddels beijverden zich een paar Amerikanen met mij bang te maken voor het verkeer in New York en ik moet eerlijk bekennen dat ik bij de aanblik van al de massale wolkenkrabbers met een angstig

Dutch Cyclist Visits Holland

Hugo de Wys, a hearty Dutchman who has traveled through 30 countries on a motorcycle during the past three years, is spending the weekend in Holland.

Mr. de Wys is employed by the Batavus - Bilonet Co., motorcycle manufacturers who send him on trips to test their product under various road conditions. From Bunnik his home town in the Netherlands, he has traveled to Asia, the North Pole, Mexico and the United States. His job also requires that he visit Dutch people who have settled in other countries and he writes articles about them for the daily papers in the Netherlands.

He usually camps alongside the road in a tent at night, except when the weather is bad, and then he stays in hotels. He says there seems to be a peculiar association between Holland, Mich., and the Netherlands, because this is the first place he has been that it has snowed since he was home.

After he completes his present assignment he plans to move to California. He studied agricultural engineering and plans to work in that field when he ends his roving career.

BATAVUS

N.V. RIJWIEL- EN MOTORENFABRIEK

A. GAASTRA, OUDESCHOOT * Telefoon K 5136 - 377 - A.B.C.-Code 5th Ed. - Giro 38920 - Bank: A'dam. Bank

HH/JS

Oudeschoot, 5th December 1956.

This is to certify that

MR. HUGO DE WIJS

is going to start for a trip through the United States of America in behalf of our factory.

He will make this trip on a Batavus Bilonet motorized bicycle and the purpose of this tour is to prove the quality of our motorized bicycles in a longdistance test-trip.

Mr. Hugo de Wijs will return to Holland with his bike immediately after having completed his proposed tour.

Our factory will pay all the costs of this trip (including passage to and from the United States) to an estimated total amount of D.fl. 3000.--.

Yours truly,

A. GAASTRA
RIJWIelen & MOTORENFABRIEK
"BATAVUS" N.V.
OUDESCHOOT

BATAVUS

N.V. RIJWIEL- EN MOTORENFABRIEK

A. GAASTRA, OUDESCHOOT * Telefoon K 5136 - 377 - A.B.C.-Code 5th Ed. - Giro 38920 - Bank: A'dam. Bank

HH/JS

Oudeschoot, 5th December 1956.

This is to certify that

MR. HUGO DE WIJS

is going to start for a trip through the United States of America in behalf of our factory.

He will make this trip on a Batavus Bilonet motorized bicycle and the purpose of this tour is to prove the quality of our motorized bicycles in a longdistance test-trip.

Mr. Hugo de Wijs will return to Holland with his bike immediately after having completed his proposed tour.

Our factory will pay all the costs of this trip (including passage to and from the United States) to an estimated total amount of D.fl. 3000.--.

Yours truly,

A. GAASTRA
RIJWIELEN & MOTORENFABRIEK
"BATAVUS" N.V.
OUDESCHOOT

Aantal leden: meer dan 325.000!

KONINKLIJKE NEDERLANDSCHE TOERISTENBOND

Parkstraat 18-26
's-Gravenhage
Telefoon 182600
Postrekening 4880
Kantoren geopend:
9 - 17 uur
Zaterdags 9 - 12 uur

Den Weledelen Heer H. de Wijs
Koningslaan 9
BUNNIK.

Uw kenmerk

Uw brief van

In antwoord vermelden

Op envelop vermelden

's-GRAVENHAGE:

-

-

Honoraria

Redactie
Bromfietskampioen.

25 juni 1957

Zeer Geachte Heer De Wijs,

Aan het begin van de volgende maand zal U door de administratie van de Koninklijke Nederlandsche Toeristenbond A.N.W.B. worden overgemaakt het honorarium voor Uw medewerking aan de Bromfietskampioen, d.d. juni 1957.

De specificatie hiervan is als volgt:

Aard der bijdrage: art. + foto's. "Met anderhalf pk zag ik Amerika".

Pag. 356 / 359

Bedrag: f. 150.-

Eventuele bijzonderheden:

Wij zenden U deze opgave mede met het oog op het feit, dat alle honoraria aan de belasting-administratie moeten worden opgegeven door de A.N.W.B. in verband waarmee dit briefje U eventueel bij het invullen van Uw aangiftebiljet te pas kan komen.

Hoogachtend,

Koninklijke Nederlandsche Toeristenbond A.N.W.B.

Redactie Bromfiets kampioen (Secr.)

A.N.W.B.-kantoren zijn gevestigd te:

AMSTERDAM - ARNHEM - BREDA - EINDHOVEN - ENSCHEDE - 's-GRAVENHAGE - GRONINGEN - MAASTRICHT - ROTTERDAM - UTRECHT

A.K./M.K. 2+

In ons werk ligt onze kracht, in het aantal onze macht

Aantal leden: meer dan 325.000!

KONINKLIJKE NEDERLANDSCHE TOERISTENBOND

Parkstraat 18-26
's-Gravenhage
Telefoon 182600
Postrekening 4880
Kantoren geopend:
9 - 17 uur
Zaterdags 9 - 12 uur

Den Weledelen Heer H. de Wijs
Koningslaan 9
BUNNIK.

Uw kenmerk

Uw brief van

In antwoord vermelden

Op envelop vermelden

's-GRAVENHAGE:

-

-

Honoraria

Redactie

25 juni 1957

Bromfietskampioen.

Zeer Geachte Heer De Wijs,

Aan het begin van de volgende maand zal U door de administratie van de Koninklijke Nederlandsche Toeristenbond A.N.W.B. worden overgemaakt het honorarium voor Uw medewerking aan de Bromfietskampioen, d.d. juni 1957.

De specificatie hiervan is als volgt:

Aard der bijdrage: art. + foto's. "Met anderhalf pk zag ik Amerika".

Pag. 356 / 359

Bedrag: f. 150.-

Eventuele bijzonderheden:

Wij zenden U deze opgave mede met het oog op het feit, dat alle honoraria aan de belasting-administratie moeten worden opgegeven door de A.N.W.B. in verband waarmee dit briefje U eventueel bij het invullen van Uw aangiftebiljet te pas kan komen.

Hoogachtend,

Koninklijke Nederlandsche Toeristenbond A.N.W.B.

Redactie Bromfiets kampioen (Secr.)

A.N.W.B.-kantoren zijn gevestigd te:

AMSTERDAM - ARNHEM - BREDA - EINDHOVEN - ENSCHEDE - 's-GRAVENHAGE - GRONINGEN - MAASTRICHT - ROTTERDAM - UTRECHT

A.K./M.K. 2+

In ons werk ligt onze kracht, in het aantal onze macht

Wij hebben doorgaans verkeerd idee van Noord-Amerika

Dit is de trotse BATAVUS BILONET G 50 SPORT, waar Hugo de Wijs zijn reis op maakte: een oerbetrouwbaar, sterk en degelijk instrument.

Er lopen in Nederland twee soorten mensen rond, die in de Verenigde Staten hebben gekken. De ene soort is niet verder geweest dan de grote steden in het Oosten, het Midden of het Westen: New York, Washington, Chicago, Detroit of Los Angeles en San Francisco. Die mensen zijn helemaal onder de indruk van de enorme voorsprong, die de States hebben op vrijwel elk land in de wereld. Alles nog groter, geweldiger, enormer dan ergens anders. De andere soort heeft ook het platteland bekeken, dat wel veel efficiënter werkmethoden kent dan bij ons, maar dat, wat mentaliteit en structuur aangaat, toch helemaal niet overeenkomt met de vaak wat eenzijdige voorstelling, die de gemiddelde Nederlander van Amerika heeft.

Het is trouwens een vreemde zaak met die voorstellingen, die men in het ene land over het andere heeft. Er zijn maar weinig Nederlanders, vermoed ik, die meer dan honderd plaatsen in de Verenigde Staten kunnen opnoemen. En dat bij de enorme uitgestrektheid van het land.

Maar er zijn zeker geen tien Amerikanen, die meer dan tien steden in Nederland kunnen opnoemen, tenzij ze hier vandaan komen of regelmatig ons land bezoeken.

Ik heb mij tenminste voortdurend verbaasd over de wonderlijke meningen, die ze er daar over ons op nahouden.

Om te beginnen is het natuurlijk zo, dat iedere Nederlander op klompen rondloopt, een wijde broek draagt of een Volendamse rok en verder zijn tijd zoekt brengt met het vriendelijk wuiven met een bos tulpen. Dat is zo de algemene consequentie van het soort reclame, dat door of namens Nederland voortdurend is gemaakt.

Maar afgezien van dat wijd en zijd bekende misverstand rijzen er blijkbaar in Amerikaanse hoofden toch soms nog andere rare vragen.

Iemand in Louisiana vroeg mij bijvoorbeeld of wij wel eens van televisie hadden gehoord. Radiotoestellen hadden we zeker ook niet? En een ander informeerde met iets meewarigs in zijn stem, of wij ook in huizen woonden.

Toch waren die mensen niet bepaald gek. Integendeel, op hun terrein en in hun verhoudingen waren ze beslist geslaagd. Maar zij leven nu eenmaal toch altijd nog in een wonderlijk isolement.

Hun kranten bevatten pagina na pagina zogenaamd „local news”. Dat zijn dan niet alleen de vergaderingen van de gemeenteraad of het openen van een nieuwe school, maar bijvoorbeeld een interview met Jack, de bakker, die tien dagen op reis is geweest helemaal naar New York, en die nu eens precies uit de doeken doet waarom hij So-and-So-ville toch maar beter vindt. Er staan allerlei zaken in de kranten, die je bij ons vergeefs zou zoeken: grote verslagen van huwelijken van doodgewone mensen. Veel sport, vooral veel plaatselijke sport.

Er zijn meer van die dingen, waar je even aan moet wennen. Het belangrijkste, althans het meest opvallende, is wat ik zou willen noemen de vercommercialisering van het leven. Het gaat allemaal om „business”.

Dat heeft tot gevolg, dat er op een

Hugo de Wijs bezocht o.a. de wereldberoemde Niagara-watervallen. En zijn trouwe BATAVUS BILONET vond de kennismaking met dat wereldwonder alleen maar prettig. Goedkoop wereldreizen maken? Ga met een BATAVUS BILONET.

oorverdovende manier reclame wordt gemaakt. Ik heb op bijna elke weg, waarlangs ik reed, borden zien staan van een cola-merk. Dat merk staat op kilometerpalen en op borden, die over de straten hangen, ja zelfs de „spiegel-eieren” waarmee de agenten het verkeer regelen, zijn aan de achterzijde met dat merk versierd.

Iedereen is gelijk

Verder moet iedereen, die met de gewone Amerikanen in contact komt, hun buitengewone hartelijkheid opvallen. Ze aanvaarden elk mens, die hun tegemoet treedt zonder vragen op „face value”, zoals ze zelf zeggen. De baas noemt zijn knecht bij de voornaam. De knecht noemt de baas ook bij de voornaam. En toch is er het niet uitgesproken, maar voor iedereen muurvast staande beginsel, dat er gebeurt, wat de baas wil. Wie dat niet doet, die vliegt de laan uit. Daar zijn ze bijzonder vlot in.

Het wonderlijke van die volkomen afwezigheid van standen en coterieën in grote gedeelten van de Amerikaanse bevolking maakt, dat de mensen ook niet veel kritiek hebben op wat anderen doen. Je kunt er bij lopen zoals je zelf wilt.

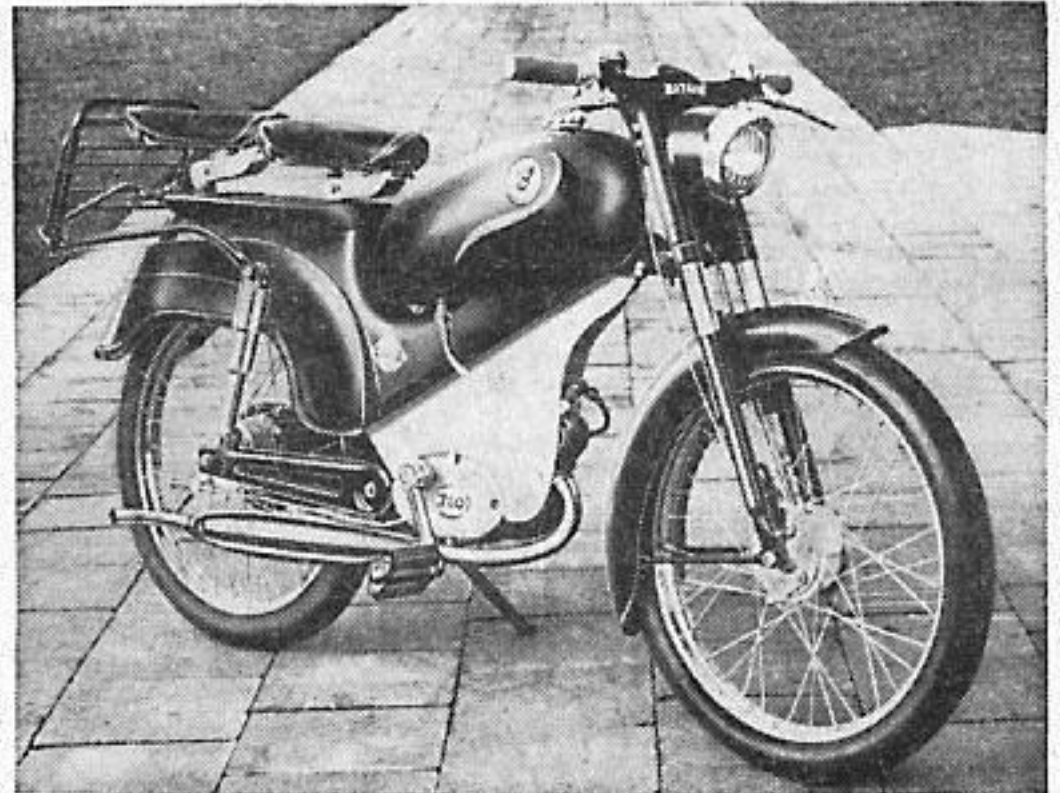
Ik heb wel eens de indruk gekregen, dat die zelfbewustheid, waarmee iedereen zich gedraagt precies zoals hem dat in het hoofd komt, een uiterlijke manifestatie is van het verlangen naar persoonlijke vrijheid, dat heel het Amerikaanse leven heeft doortrokken. „Mind your own business”, dat is daar geen voorschrift, maar gedragsregel. Voor mensen, die zoals wij daar niet aan gewend zijn en die wel rekening houden met wat „anderen er van zeggen” is dat bepaald een verademing in het begin.

Maar al gauw wordt het duidelijk, dat er ook een nadeel aan verbonden is. Dit ver doorgevoerde soort individualisme leidt gemakkelijk tot oppervlakkigheid in de contacten tussen mensen. Je bent zó bevriend met de eerste de beste knaap, die je tegenkomt. Maar ik vrees, dat er na een dag of wat van zo'n vriendschap niet veel over is.

Dat is trouwens ook een klacht van de Nederlandse emigranten: je kunt overal terecht om hulp, maar dat verplicht niemand tot iets. De mensen, met wie je daar omgaat blijven hun zelfstandigheid houden.

Afwisselend land

Dan is verder een aspect, dat ik tevoren eigenlijk niet had vermoed, de grote afwisseling van landschappen, die samen de Verenigde Staten vormen. Wij denken altijd over de V.S. als over één land. Maar het zijn tenslotte allemaal verschillende staten. Met verschillende levensomstandigheden, verschil-

BATAVUS BILONET in de V.S.

De AMERIKANEN vonden de BATAVUS BILONET G 50 SPORT, waarop Hugo de Wijs zijn jongste grote reis gemaakt heeft, een merkwaardig vervoermiddel. Ze geloofden er niet in, dat zo'n „klein fietsje” zulke enorme prestaties kan verrichten. Hugo de Wijs zou wel ergens aan de kant van de weg blijven staan, dachten ze.

Daarom constateerden de kranten telkens met verbazing, dat hij nog steeds onderweg was, „still going strong”. De reis van Hugo heeft in de Verenigde Staten veel publiciteit gekregen. Mensen, die hij onderweg ontmoette, riepen hem toe: „Hela, ben jij de kerel, waarover ze in de krant hebben geschreven?”

En wat schreven ze? De Los Angeles Times constateert met verbazing wat er allemaal op de BATAVUS BILONET was opgeladen: 30 kilo uitrustingsstukken en 82 kilo Hugo de Wijs zelf; „en dat allemaal op een fiets met een motortje van nog geen drie kubieke inch inhoud!”

„Op dat terrein staat Holland aan de spits,” vertelde De Wijs de verslaggever. „Dit merk is het best van alles”, zo staat er in die krant.

Een andere krant in Houston, Texas, schreef onder een plaatje van Hugo: „Nee, het is geen motorfiets, waarop Hugo hier is afgebeeld. Het is een BATAVUS BILONET”. Dat zegt, alles, blijkbaar ook in de Verenigde Staten.

lende bestaansbronnen en soms ook verschillende gewoonten. De wetten zijn ook niet overal gelijk.

Dat is voor een Nederlandse bromfietser wel eens moeilijk. In de ene stad moet je met bromfiets en al op het trottoir rijden. In de andere staat op de weg. In de ene staat moet je wel een nummerplaat hebben. In de andere staat vraagt niemand er naar. In de ene staat moet je op het trottoir parkeren. In de andere staat voor zo'n parkeerklomp, die dollars eet. In de ene staat kun je aanspreken wie je wil, in de andere staat is het zelfs al letwat gevaarlijk om een alleenlopende vrouw de weg te vragen. Ook dat moet eventjes wennen.

Bij al die verscheidenheid is het dan toch ook weer opvallend, dat de Amerikanen zo uitermate praktisch zijn. Ik zag in het Oosten precies dezelfde overhemden als in het Westen en het bleek mij bij navraag, dat er maar een beperkt assortiment is.

Overal in het hele land kom je die papieren zakdoekjes tegen, die iedereen als een minimum van zijn hygiënische uitrusting beschouwt. De normalisatie van de productie heeft geleid tot een zekere normalisatie van behoeften. Bijvoorbeeld: ijskasten kopen? Akkoord, maar waarom dan zeventien

modellen maken, als er twee zijn, die het goed doen. Die twee hebben dan ook een enorme omzet, daardoor kan er goedkoop geproduceerd worden en zijn de lonen hoog.

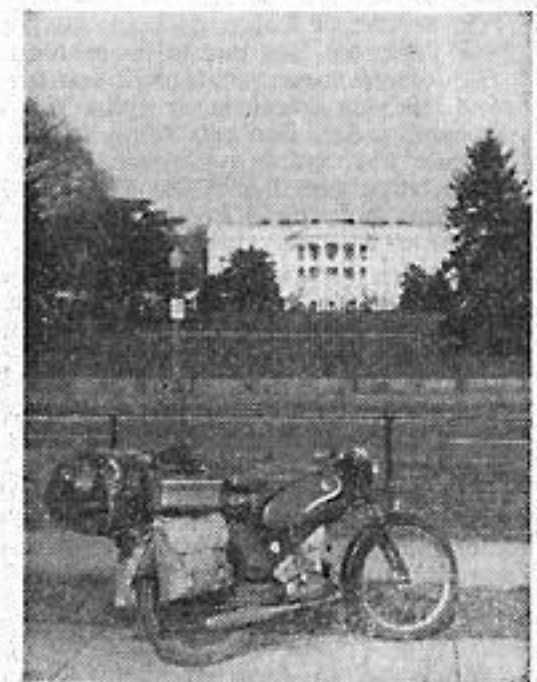
Op de minder belangrijke consumptiegoederen wordt dan ook enorm bespaard. Je kunt er voor allerlei dingen aanzienlijk goedkoper terecht dan bij ons, de kosten van levensonderhoud in aanmerking genomen.

Daar staat dan weer tegenover, dat andere dingen onbetaalbaar zijn. Drie dienstmeisjes in een huis staat minstens gelijk met drie auto's hebben bij ons. Zo hoog zijn de lonen.

De Amerikaanse man doet veel meer zelf dan bij ons. Hij koopt een pot verf en verft zelf zijn huis. Dat doen ze dan soms in de vorm van gezellige feestjes, een soort verfeeftjes, waarbij de mannen van de naburige huizen komen helpen. Is het karwei klaar, dan drinken ze gezellig een glaasje.

Ik zou vele pagina's kunnen volschrijven met voorbeelden, die duidelijk maken wat ik bedoel. Maar laat ik mijn indrukken trachten samen te vatten: wij, in Nederland, hebben over het algemeen een heel verkeerde voorstelling van de Verenigde Staten. Die voorstelling is minstens even fout als die van de Amerikanen, die ons aanzien voor een verzameling van bijna elf miljoen Volendamers. Wij zouden er misschien niet verkeerd aan doen ons letwat te herzien.

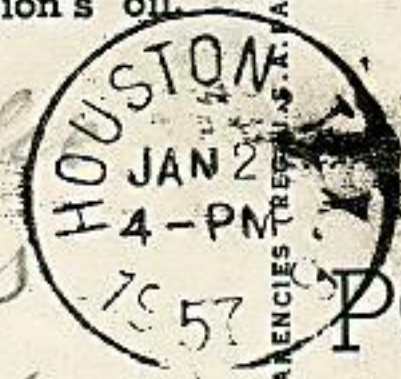
Hoe dat kan? Neem een BATAVUS BILONET en ga op reis in de Verenigde Staten. Dat is helemaal niet zo'n gek advies! Er is genoeg te beleven voor vele vakanties en wie het een beetje voorzichtig inpikt, die is niet al te duur uit. Het zou de blik verruimen en het zou misschien ook nog een bijdrage kunnen zijn tot een wat beter begrip over en weer. Goede reis!

Twee merkwaardigheden bij elkaar: het Witte Huis in Washington, waar president Eisenhower woont en waar zoveel belangrijke beslissingen worden genomen. En: de betrouwbare BATAVUS BILONET G 50 SPORT, die Hugo de Wijs 16.000 km door de Verenigde Staten en Mexico droeg. Twee toonbeelden van kracht en sierlijkheid.

TK. 115—HIGHWAY THROUGH A TEXAS OIL FIELD

Texas produces 40% of the nation's oil

FIGHT INFANTILE PARALYSIS
POST CARD
Insufficient Postage For Air Mail

geef mij jullie
nieuwe Adres
Post Restant:
Los Angeles
U.S.A

Aan de heer
M.C. Rengelink
P.A. Koningslaan 9
Bunnik
Holland

Texas 21/1/57
Hugo

CURTEICHOLOR® ART-CREATION FROM COLOR TRANSPARENCIES (PREPARED BY PAT. OFF.)

AM-528

New York City as seen from the Empire State Building. The Chrysler Building is in center of picture with the United Nations Building and East River in background. Color photo by Shostal Press Agency

Beste Allemaal
De zit is vol bracht
en de bromfiet is nog
heel; Nu ga ik met
de boot de Seven-Sea's
de 13^e Mrt weg en zal
± 24 Mrt in Rdam aan-
komen; Maak het bed
maar vast op want ik
heb slaap

Aan de heer
M.A. de Wijs
Koningslaan 9
Bunnik
Holland

Nog maals moeder gefeliciteerd
ik heb een mooi cadeau voor jullie
tot ziens Hugo

Alfred Mainzer, Inc. 39-33 29th Street, Long Island City, N.Y.

Ik denk dat jullie ergens anders wonen

TARJETA POSTAL

Aan de fam
M.C. Reng
PA
Koningstraat
Bunnik
Holland

Vele Groeten en
van Hugo

WORLD'S LONGEST CONCRETE HIGHWAY BRIDGE

The bridge across Lake Pontchartrain, entering New Orleans on the Old Spanish Trail from the East. It is five miles long and cost \$5,500,000.

Air Mail

POST CARD

INSUFFICIENT POSTAGE FOR AIR MAIL

Vele Groeten van
Hugo

Aan de fam
M.A. de Wys
Koningstraat
Bunnik
Holland (Europa)

Next address Post Res.
Los Angeles

18—POST CARD SPECIALTIES, NEW ORLEANS, LA.

GENUINE CURTEICH-CHICAGO "C.T. ART-COLORTONE" POST CARD REG. U.S. PAT. OFF.

NEW ORLEANS — AMERICA'S MOST INTERESTING CITY

KEY TO VIEWS ON OTHER SIDE:—

- 1—Great Salt Lake Cut-Off
- 2—Utah State Capitol
- 3—Great White Throne, Zion Nat'l. Park
- 4—Saltair Pavilion, Great Salt Lake
- 5—Entering Cache National Forest
- 6—Bryce Canyon National Park
- 7—Pioneer Monument, Salt Lake City
- 8—Great "Mormon" Tabernacle Organ and Choir
- 9—Mormon Battalion Monument, Capital Grounds
- 0—Mormon Temple, Salt Lake City

Published by Ogden News Co., Ogden, Utah
Natural Color Post Card Made in U.S.A. by E. C. Kropp Co., Milwaukee, Wis.—PAT.

Post CARD

Aan de fam
M.A. de Wjs
Koning's laang
Bunnik
Holland

*Ik Verdien nog niet
de zout in mijn pap
Hier is het
slapig
Hugo*

SALT
From Great
Salt Lake
Utah
APEX NOVELTY
S. L. CITY

Mormon Meteor: David Abbott (Ab) Jenkins. Owner-Driver, and founder of the Salt Flats as a race course.

Utah born and reared 1883. Religion, (Mormon).

Holder of more world's unlimited records than any man in history of sports.

The only man who has ever driven an automobile continuously without relief for 24 hours, under supervision of contest board.

Awarded champion of champions plaque and cup for the world's fastest driver.

In 1950 at age 67, he made his fastest lap of 13 miles @ 199.19 M. P. H. Raced his last time in July, 1951. Now retired.

He attributes his stamina to the fact, he never in his life, tasted liquor or tobacco.

Average M. P. H.	Distance	Miles
1—Hour	199.19	10
6—"	195.95	195.95
12—"	172.47	1,034.84
24—"	169.74	2,036.93
48—"	161.18	3,869.14
	148.18	7,134.14

These records and many others were established on the Bonneville Salt Flats of Utah under A. A. A. supervision

postcardit och een

*20/2-57 Hugo
1 M.P. = 1.65 km.*

POST CARD

Aan de Heer
M.A. de Wjs
Koning's laang
Bunnik
Holland

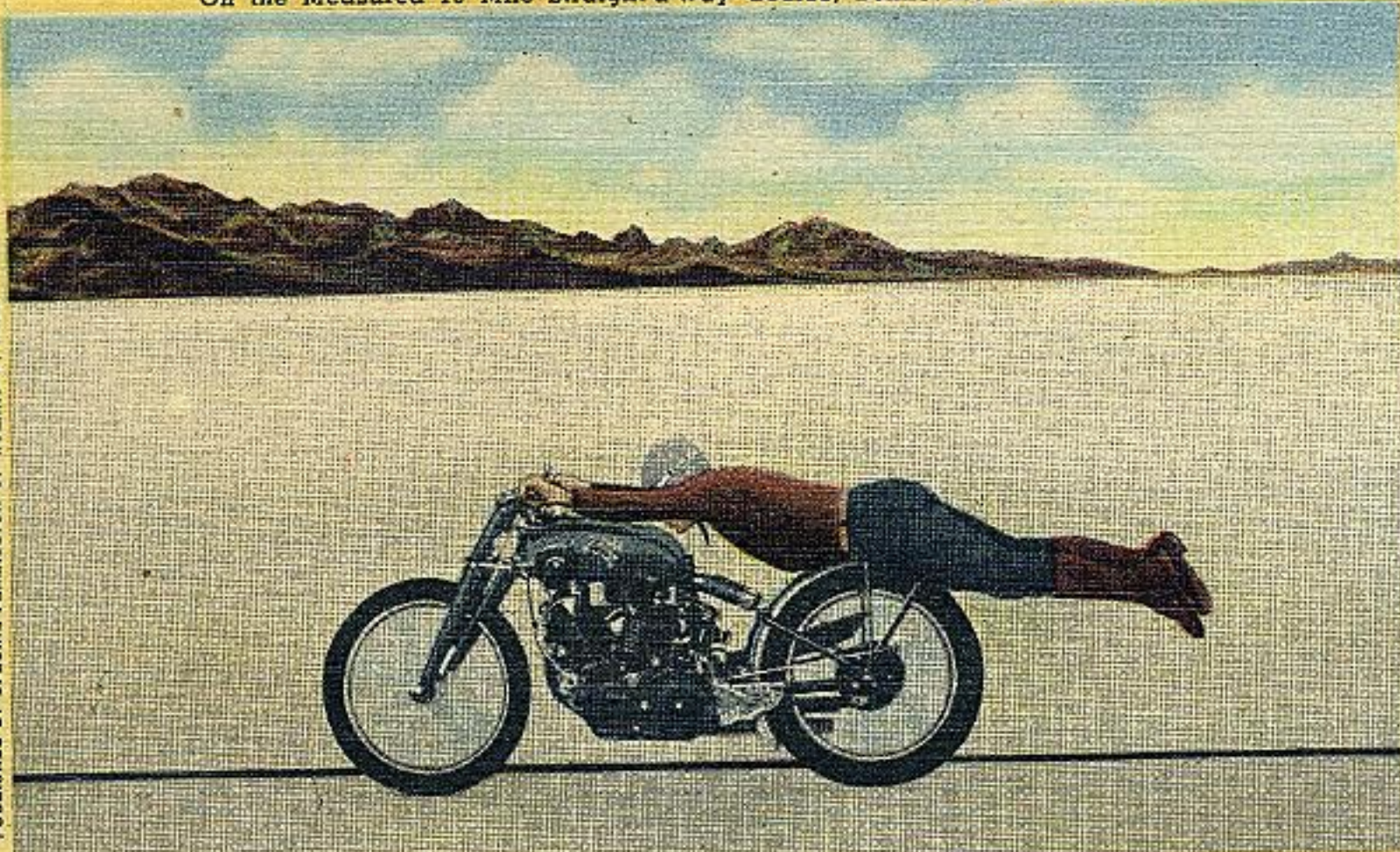
SALT
From Great
Salt Lake
Utah
APEX NOVELTY
S. L. CITY

SALT LAKE CITY, UTAH

COPYRIGHTED BY

GENUINE CURTTECH-CHICAGO "C.Y. ANT-COLORSTONE" POST CARD (REG. U.S. PAT. OFF.)

On the Measured 13 Mile Straight-a-way Course, Bonneville Salt Flats, Utah

PUBLISHED BY SPECIAL PERMISSION OF ROLAND R. FREE

Roland R. Free, Making a New American Motor-Cycle Record

TARJETA POSTAL

MEXICO
1957
28 FEB.
18:00
D.F.

Aan de heer
M.A. de Wj's
Koningstraat
Bunnik
Holland

Vele
van Groeten
26/1-57 Hugo
en mee
Brief komt

View of Lower Manhattan, New York City

air-Mail

NEW YORK N.Y.
JAN 28
11 30 PM
1957

POST CARD
van M.A. de Wj's
Koningstraat
Bunnik
Holland

Ik ben nu in New York
Vele Groeten
Hugo

Genuine Natural Color Made By DEXTER PRESS, Inc., West Nyack, N.Y.

513—Pub. by Alfred Mainzer, Inc.,
39-33 29th Street, Long Island City 1, N. Y.
58420

01/1/57 brief komt per boot.

Europa

TARJETA POSTAL

MEXICO
1957
28 FEB.
18:00
D.F.

Aan de heer
M.A. de Wj's
Koningsslaan 9
Bunnik
Holland

Vele
van groeten
26/1-57 Hugo en weer
Brief komt

SAN FRANCISCO
the City by the Golden Gate

AIR VIEW OF GOLDEN GATE BRIDGE

This is the world's tallest and largest single span suspension bridge. It was built at a cost of \$35,500,000, and crosses historic Golden Gate at San Francisco. San Francisco harbor and bay area in the background.

SAN FRANCISCO CALIF.
5:SF-19
FEB 16
1957
address

Beste allemaal
2/3 van de rit is gedaan.
ik heb er weer eens schoon
genoeg van. iedere dag
maar het zelfde 300 km
Het is in Californie fantastisch
goed weer. Misschien ga ik
hier heen emigreren
In Holland is het armoede land
hier is het prima.
De brommert breekt weg
en ziet tegen de laatste
koude 5000 km erg op.
Vele groeten Hugo. 16/2/57.

Aan de heer
M.A. de Wj's
Koningsslaan 9
Bunnik (utr.)
Holland (Europe)

NIAGARA FALLS FROM RAINBOW BRIDGE

Niagara Falls, Ontario
A breathtaking sight of Nature's great masterpiece, Niagara Falls, as seen from man's greatest accomplishment, Rainbow Bridge, a beautiful combination of Power and Art.

BY AIR MAIL
PAR AVION

from the
by Colourpicture, McKinnon Bldg., Toronto, Canada

Post Card

Aan de fam.
M. A. de Wj's
Koningslaan 9
Bunnik
Holland

Beste moeder
Nii ben ik in Canada
en ben diepvries ge-
worden; het is hier
vreselijk koud.
Over 3 dagen ben ik in
New York; dan moet
ik nog een boot zoeken
De bromfiets is nog steeds
prima. Moeder, van harte ge-
feliciteert met je verjaardag
Ik schrijf wel met welke
boot ik terugkom.
Vele groeten van de
yspegel. Hugo 4/3/54.

Aerial Natural Color View of the Horseshoe Falls,
Niagara Falls, Canada

1231 Bleury Street • Montreal, Canada

Aan de fam.
M.C. Rengelink
P.A. Koningslaan 9
Bunnik
Holland

de...
Jullie als ik al
thuis ben.
dus een nakomertje
Vele groeten van
Hugo

NAAM VAN DE HOUDER
NOM DU PORTEUR / NAME OF BEARER

de Wijk
de Wijk

Beroep / Profession / Occupation

Landbouwkundige

Woonplaats / Domicile / Residence

Bunnik

Nationaliteit / Nationalité / Nationality

Nederlandse
Néerlandaise
Netherlands

Geborteplaats / Lieu de naissance / Place of birth

Landhuizen

Geboortedatum / Date de naissance / Date of birth

24 augustus 1933

SIGNALEMENT / DESCRIPTION / DESCRIPTION
Lengte/Taille/Height Ogen/Yeux/Eyes Haar/Cheveux/Hair

1.83 m

blauw

blond

Foto van de houder
Photo du porteur / Photo of bearer

Bijzondere kentekenen / Signes particuliers / Peculiarities

Handtekening van de houder
Signature du titulaire / Signature of bearer

H. de Wijk

VERLENGING / RENOUVELLEMENT / RENEWAL

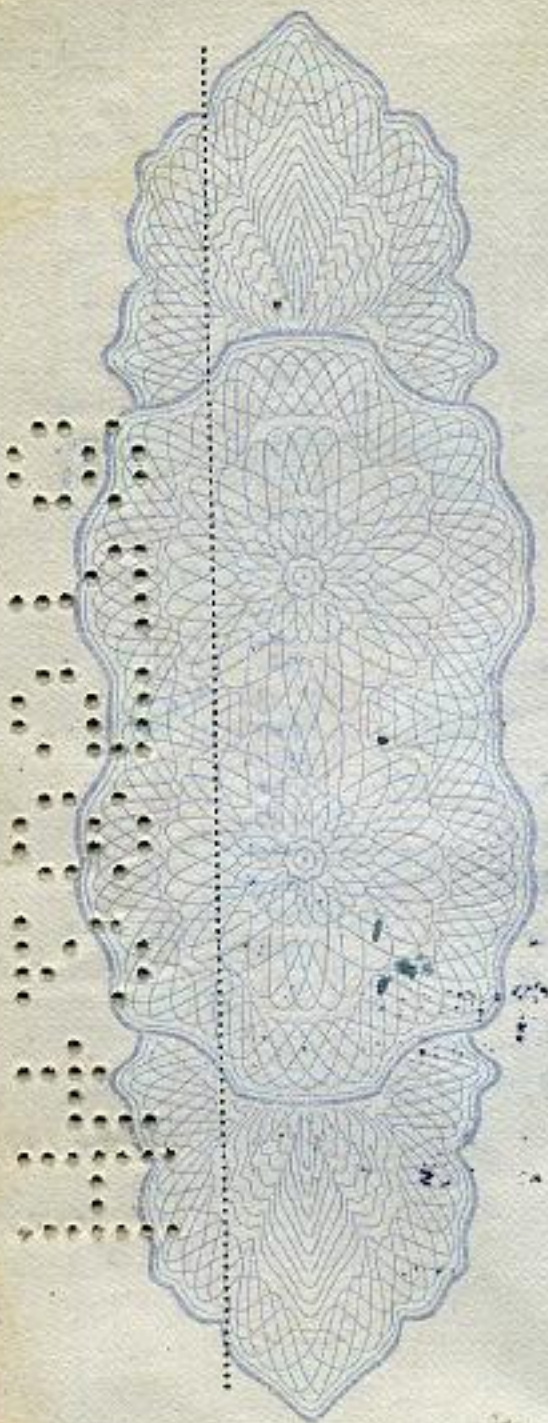
Verlengd tot / Renouvelé jusqu'au / Renewed until

Landen waarvoor het paspoort geldig is / Valable pour / Valid for

Verlengd door / Renouvelé par / Renewed by

Datum / Date / Date

Stempel en handtekening / Scœau et signature / Seal and signature

Udroljet den
- 6 JUN 1956
Indroljet den
- 4 JUN 1956
Rigepollit
Knead (2.)

IN HÅLSINGBORS 153
- 6. 6. 56 * 24 949

Pasokontrol
16 JUN 1956
INNRIKST
Oftobanön

PASSKONTROLL
3 JUL 1956
TRÖMSÖ

VISA

PASSKONTROLL

5 JUL 1956 UT

HELLIGSKOGEN

SAAPUNUT

5 - VII 1956

KILPISJÄRVI

AVREST

14 VIII 1956

TURKULAINEN

IN STOCKHOLM 109

15.7.56*03148

UTREEST
don 17 JUL 1956
PASSKONTROLLEN
HÄLSINGBORG

VISA

Udrejst den

18. JUL. 1956

Rigspolitiet
Gedser (24)

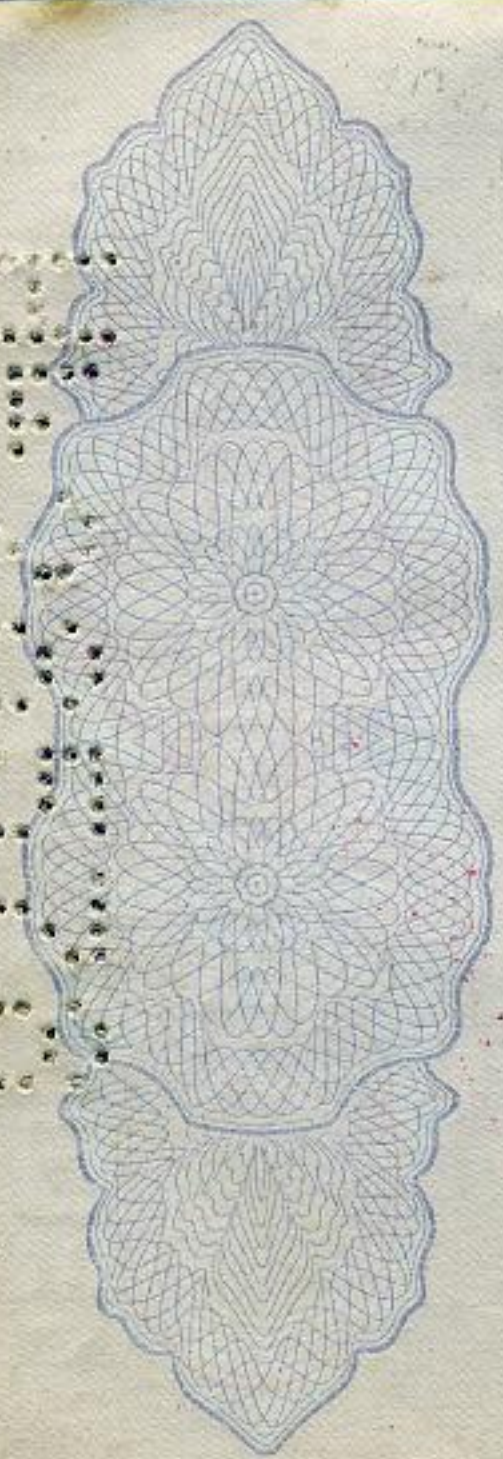
Indrojet den

17 JUL. 1956

Rigspolitiet
Helsingør (24)

I. BELGIE
HAVEN OOSTENDE
8 - MEI 1957
ZEEVAARTPOLITIE - 13

VISA

VISA

AMERICAN CONSUL GENERAL
 AMSTERDAM NETHERLANDS
 NONIMMIGRANT VISA

Nonimmigrant classification B-1
 pursuant 22 CFR 41.5; Imm. and
 Natlty. Act; Application No.
166922

Issued on 7 December 1956
 Valid through 6 December 1966
 for multiple application
 for admission at United States
 ports of entry.

Service No.
 Seal Tariff Item No.
 Fee Fee Paid: U.S. \$ gratis
 Stamp Local Cy. equity. ff.

Imogene E. Ellis
Imogene E. Ellis

American Visa Consul

ΕΛΛΗΚΟΣ ΑΙΒΑΤΗΡΙΑ
 ΨΥΧΩΝΟΝ
 - 3 ΥΕΝ, 1959
 ΕΙΣΟΔΟΣ
 VISA

ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ ΨΥΧΩΝ

Επιτήρησε ο γυνεός σου ημεριών *59*
 45063
 By *Abdolkader Magras*
 at *Abdolkader Magras*
 O ΕΛΕΥΤΗΡΟΣ

Ότι έχω, ηλπίδιον 45561787
 μηχάνης 4504532987
 και κωλοπορίας 544-51181
 Εξοφωσι 9-1959

VISA
 SHIRVICIO EXTERIOR MEXICANO
 CONSULADO DE MEXICO

VISTO BUENO para dirigirse a los

ESTADOS UNIDOS MEXICANOS en e lidad

de *Miami*

Visa válua hasta *6* *meses*

INTERNAACION

AUTORIZADA POR

NUMERO DE VISA *30* Derechos *24.24*
30.45

NUEVA ORLEANS, LA. JAN 1 8 1957

El Cónsul

CONSULADO DE MEXICO
 ESTADOS UNIDOS MEXICANOS
 NEW ORLEANS

Manuel Esparza T.
 Vicecónsul de México

Manuel Esparza T.

CANADA
IMMIGRATION

MAR 5 1957

WINDSOR

DOM

NON - IMMIGRANT - "ENTERED"
NON - IMMIGRANT - "ENTRÉ"
1951

UP TO THREE MONTHS

IMMIGRATION OFFICER

(32)
29 APR 1957

DOVER

IMMIGRATION OFFICER

(6)
EMBARKED
8 MAY 1957

DOVER

REPUBLICQUE LIBANAISE

الجمهورية اللبنانية

الجمهورية اللبنانية

PORT DE BEYROUTH

Sortie 31/10/59

IZDATA
CAR, PRIJAVA

VRHO MOTORNIH VOZILIMA

VISA

TURISTICKA

ULAZN IZLAZNA

Entrée — Sortie

VIZNA *29/11/1959*

Van do: **12 NOV. 1959**

Vrijeme trajanja: *30 (thirty)* dana

Za JEDN. putovanja i boravak
pouk. u sv. vojage et séjour.

u FNRI *30 (thirty)* dana
u Jugoslavije.

od držav. granice FNRI
du p. sse. granice nère yougoslave

Grani m. p. z.

Passage à la frontière.

Taksa *3,80*

Letje **12 AUG. 1959**

De part de *195*

Pod ovlašćenju,
M. V. ...

6.56
IZLAZ

12 VII 1959

TURISTICKA

FEDERATIVE NARODNE REPUBLIKE
JUGOSLAVIJE

REPUBLIQUE FÉDÉRALE
DE YOUGO-SLAVIE

KASIM 1959
 7 SEPT 1959
 ΠΡΟΔΟΣ
 VISA

HATAY VILAYETI
 GİRİŞ KAPISI
 7. 9. 59

HATAY VILÄYETI
 GİRİŞ KAPISI
 12-10-59

Mektebe rehberlik
 belgesi gönderildi
 2/10/59

15364
 1907/1/16

VISA
 Karte No: 4120639
 Sasi No: 455-61787
 Motor No: 45045-332
 Plaka No: 844-5124
 Evsafi :
 Giriş Tarihi: 21.9.1959
 P:

\$277
 DM 50
 Yurt. K. 100
 Seyah. K. 31
 Zib. K. 100
 Top. DM 14
 Empt. P. 42
 7.9.59

İ.C. H. H. H. H.
 İzinli Görevi Belgesi

VISA
التصاريح السياحية
Consulat Général de Egypte a Istanbul

Numéro du visa 2702 رقم التصريح 2702

Genre du visa Enkée نوع التصريح دخول

Date d'émission 11/9/59 تاريخ منح التصريح 11/9/59

Date d'expiration 10/10/60 تاريخ انتهاء صلاحية التصريح 10/10/60

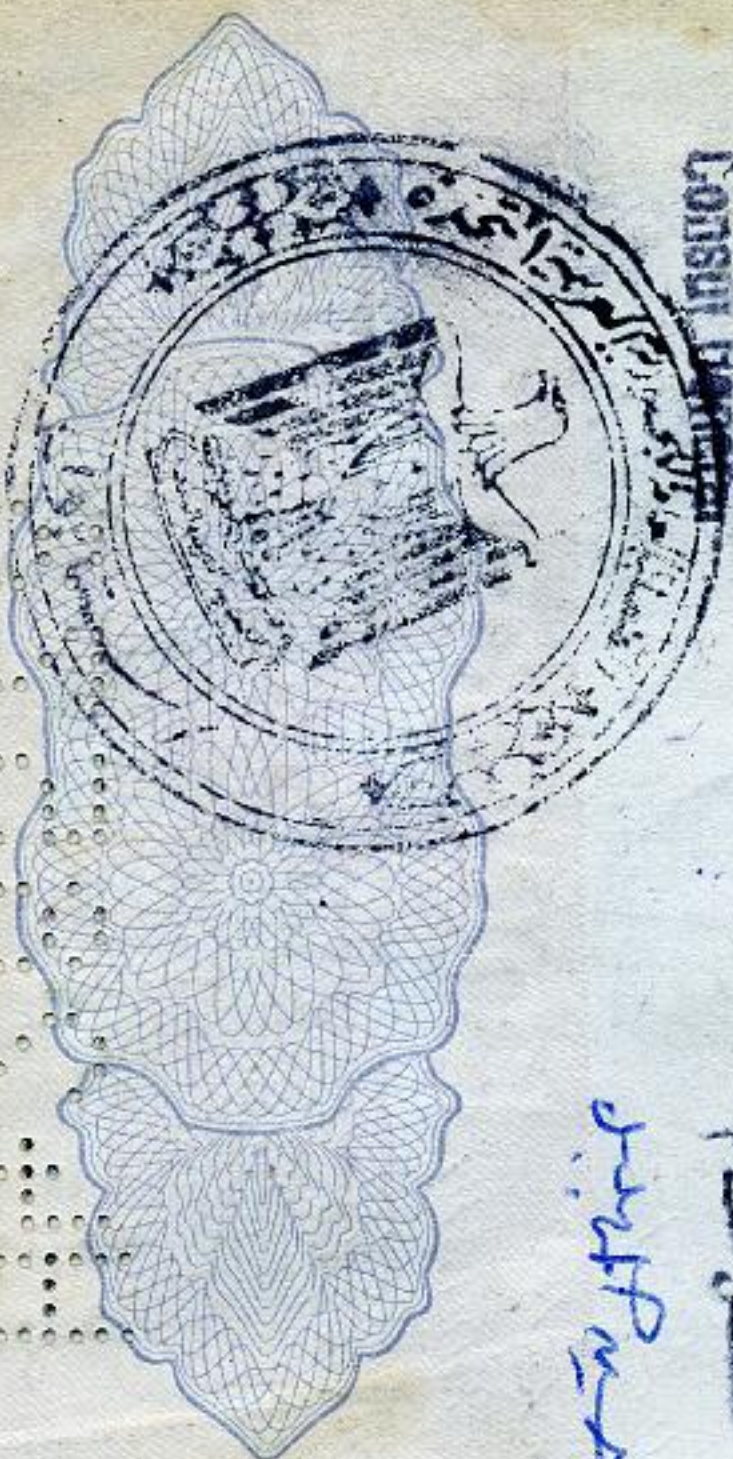
Nombre d'entrées autorisées 1 عدد السفرات المصرح بها واحدة

Durée de chaque séjour 15 jours مدة الإقامة المرخص بها في كل مرة 15 يوما

Raisons du voyage vacances الغرض من الحضور زيارته سياحية

Droits perçus rien الحقوق المستحقة لا شيء

Consul Général Istanbul

LE PRÉSENT VISA EST
UNIQUEMENT VALABLE POUR
LE TOURISME

CONSULAT GENERAL

DU LIBAN
D'ENTRÉE

VISA No. 1884

Validité 15 jours

Bon pour 15 jours de voyage

Durée de séjour 15 jours

Autorisation pour l'entrée

Droits perçus rien

Le Consul Général Istanbul, le 1959

VISA

الجمهورية السورية
 REPUBLIQUE SYRIENNE
 SURETE

باب الحوى
 BAB EL - HAWA

دخول
 SORTIE

التاريخ
 DATE 20/11/54

على صاحب السفر احضار الاذن الامم الاصل الى سلطاته من قبله
 Le titulaire doit se présenter à la Su-
 rêté dans les 48 heures de son arrivée

الجمهورية العربية المتحدة
 الجمهورية السورية
 الأقليم السوري
 مديرية الأمن العام
 الإدارة
 الهجرة والطب اذنت والمخبرية
 مركز جنسية

Republique Arabe Unie
 République syrienne
 Région syrienne
 Direction Général de la Sécurité
 Département de l'Immigration et des
 Passeports et de la Naturalisation
 Poste de Jussac

مدرسة
 Burelé le 20/11/54
 سورية في
 سورية في

Interdit au titulaire l'accès des Montagnes
 Deir-ezzor, Hasselbeh, Souaidah, Lattaqieh
 (Sauf la ville) sans permis spécial.

لا تملك الاذن الاصل
 الاصل الاذن الاصل

VISA

الجمهورية اللبنانية
 REPUBLIQUE LIBANAISE
 الأمن العام
 Sureté Générale

مركز التاج
 POSTE d'AL-KAA

الدخول 3-10-54

الجمهورية العربية المتحدة
 سورية العامة
 POSTE DE MASHA
 DEP. 9/10/54

الجمهورية اللبنانية
 مركز امن عام المنع
 POSTE GENERALE
 ARR. 2/10/54

الملكة الوردية الهاشمية
 مركز جوازات الرمثا
 H.K. OF JORDAN
 PASSPORT DEPT. - RAMTHA

التاريخ
 Date
 ENTRY
 EXIT

VISA

الجمهورية العربية السورية
REPUBLICUE ARABE UNIE
REGION SYRIENNE
الامم المتحدة
الاتحاد السوفياتي

DEPARTIEMENT DE JORDANIE
DES ASSIEMON ET DE LA NATI
JORDANIE

الجمهورية العربية السورية
REPUBLICUE ARABE UNIE
REGION SYRIENNE
DERAA

خروج 07/11/11
دوره

1959
1959
1959

TRANSIT

الجمهورية العربية السورية
REPUBLICUE ARABE UNIE
REGION SYRIENNE
DERAA

الجمهورية العربية السورية
REPUBLICUE ARABE UNIE
REGION SYRIENNE
DERAA

فيروز صبح لحامه بالعمل في
اراضي الجمهورية العربية السورية
VISA

الجمهورية العربية السورية
REPUBLICUE ARABE UNIE
REGION SYRIENNE
DERAA

1959
Hugo de Wege
270
1959
بيروت في 7

الجمهورية العربية السورية
REPUBLICUE ARABE UNIE
REGION SYRIENNE
DERAA

VISA FOR JORDAN

Consulate - General of Pakistan Damascus

VISA

سفرة واحدة
SINGLE JOURNEY

Consular Section

القسم التصلي

Ordinary Visa

تأثير عادي

Transit Visa

تأثير مخصص

Serial No.

الرقم التسلسلي

Valid Till

صالح لغاية

Provided The passport

مادام الجواز

is so long valid

ممتد لا بد

Date

التاريخ

The Consul

م. ل. محمد

المملكة الاردنية
مركز جوازات الرمثا
H. M. OF JORDAN
PASSPORT DEPT. RAMTHA

Date

التاريخ

ENTRY

EXIT

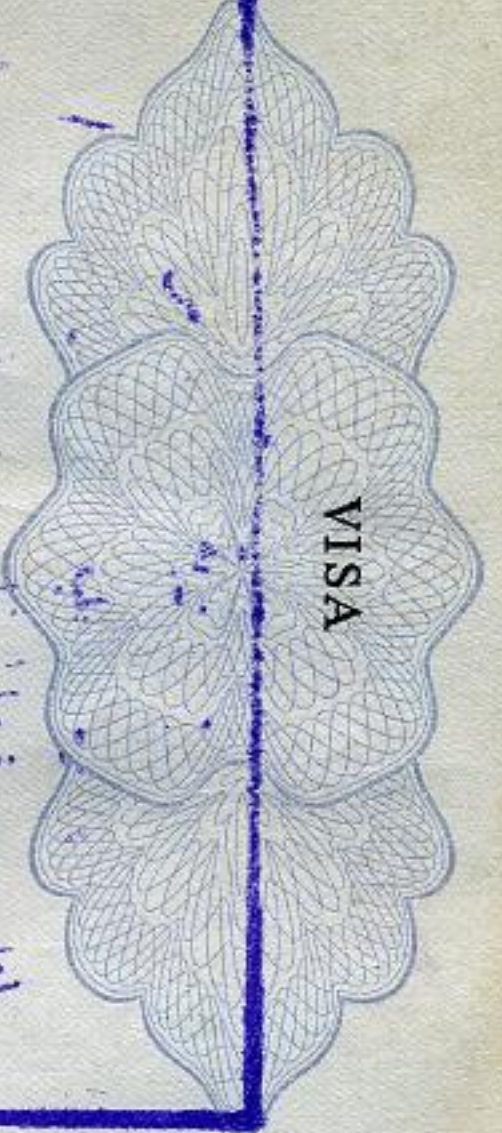
VISA

وصول مراقبة الجوازات - امساعد	10.12.59	002891
تسهي الاقامة في حمص ايام		

REGISTRATION WITHIN THREE DAYS

تسجيل
بقسم سيم
في الميدان
التاريخ 11/12/59

1959 / 12 / 15
 1959 / 11 / 14
 مكتب السياحة
 اعداد اقامة حتى 15
 ربي السابعة
 1959 / 11 / 14

جوازات
 السلوم
 10 DEC 1959
 DEPARTURE
 SALLOUM

16 DEC. 1959

من مركز
 بيتقودان
 دخول

PORT
 AEROPORT
 EMERGENCY VISA NO.
 ENTREPRENEUR
 TRANSIT
 DATE
 DROITS PERÇUS
 PAS AUTORISÉ DE TRAVILLER EN EGYPT
 AVEC OU SANS ENGAGEMENTS.

2
 1.11.59 01123

Registration with...

ولدينا في...

اصف...

VISA

EMBASSY OF THE U.K. OF LIBYA

CONSUL SECTION

القسم القنصلي

سفارة المملكة المتحدة

AT

Cairo في القاهرة

entry No. ٤١١١ رقم دخول تأشيرة

Purpose of entry TRANSIT الغرض من الدخول

Validity مدة الصلاحية

Duration of stay 5 DAYS مدة الإقامة

No of authorized journeys ١ بالمرح عدد السفرات المرح

Collected fees 20 pounds المرسوم المحصلة الرسوم

Date of issue ١٤/١٢/٥٩ تاريخ الاصدار

The Consulate في القاهرة

Handwritten signature in blue ink.

VISA

THE VALIDITY OF THE VISA No. ٤١١١ IS EXTENDED

UNTIL ١٧-١٢-٥٩ الى غاية

HEAD OFFICE VISA & PASSPORT BRANCH

DATE ١٤/١٢/٥٩ التاريخ

Handwritten signature and date ١٤/١٢/٥٩ in blue ink.

WAARSCHUWING

Het Nederlands paspoort is eigendom van de Staat der Nederlanden en is aan de houder verstrekt om te dienen als reisdocument voor de daarin aangegeven landen. Iedere eigenmachtige aanvulling of verandering is verboden en strafbaar.

Een nieuw paspoort kan slechts worden verstrekt tegen inlevering van het tevoren verstrekte paspoort; indien dit laatste niet kan worden overgelegd kan zulks extra-kosten ten gevolge hebben. In geval van verlies of op andere wijze in het ongereede raken van het paspoort is de houder verplicht daarvan onverwijld aangifte te doen, in Nederland bij de plaatselijke politie, in het buitenland bij de Consul in wiens ressort hij zich bevindt.

AUTOMOBILE ASSOCIATION
 NO OF CALLS (BASNO) ISSUED *AT 885 724/82*
 NO OF CALLS (GUPP) ISSUED *2921*
 DATE OF ISSUE *29 APR 1957*

AUTOMOBILE ASSOCIATION
 DOWEN POINT
 DATE 9 APR 1957

Dit paspoort bevat 31 genummerde bladzijden / Ce passeport contient 31 pages numérotées / This passport contains 31 numbered pages

90910111
22/1 Nov

SH. 51-21

KONINKRIJK
 DER
 NEDERLANDEN

\$ 244.55
g.p.

7

VERLENGING / RENOUELLEMENT / RENEWAL

Verlengd tot / Renewel  jusqu'au / Renewed until

18 november 1960 [18-11-60]

Landen waarvoor het paspoort geldig is / Valable pour / Valid for

Alle landen der wereld
Tous les pays du monde
All the countries of the world

Verlengd door / Renewel  par / Renewed by

de Commissaris der Koningin in de provincie Utrecht,

Datum / Date / Date

18 november 1955 [18-11-55]

Stempelen en handtekening / Sceau et signature / Seal and signature

Voor de Commissaris der Koningin

in de provincie Utrecht

De Chef der afd. secr. en exp.

[Handwritten signature]

FFGFS f 2.50

8

VERLENGING / RENOUELLEMENT / RENEWAL

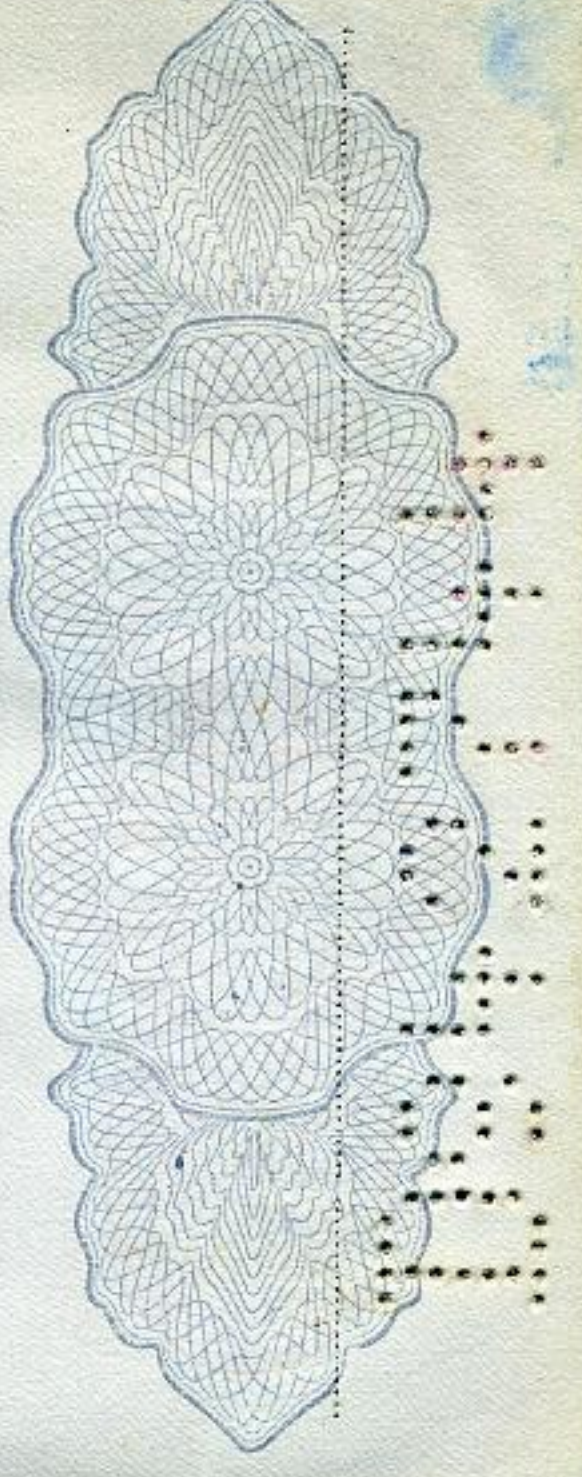
Verlengd tot / Renewel  jusqu'au / Renewed until

Landen waarvoor het paspoort geldig is / Valable pour / Valid for

Verlengd door / Renewel  par / Renewed by

Datum / Date / Date

Stempel en handtekening / Sceau et signature / Seal and signature

VERLENGING / RENOUELLEMENT / RENEWAL

Verlengd tot / Renouvelé jusqu'au / Renewed until

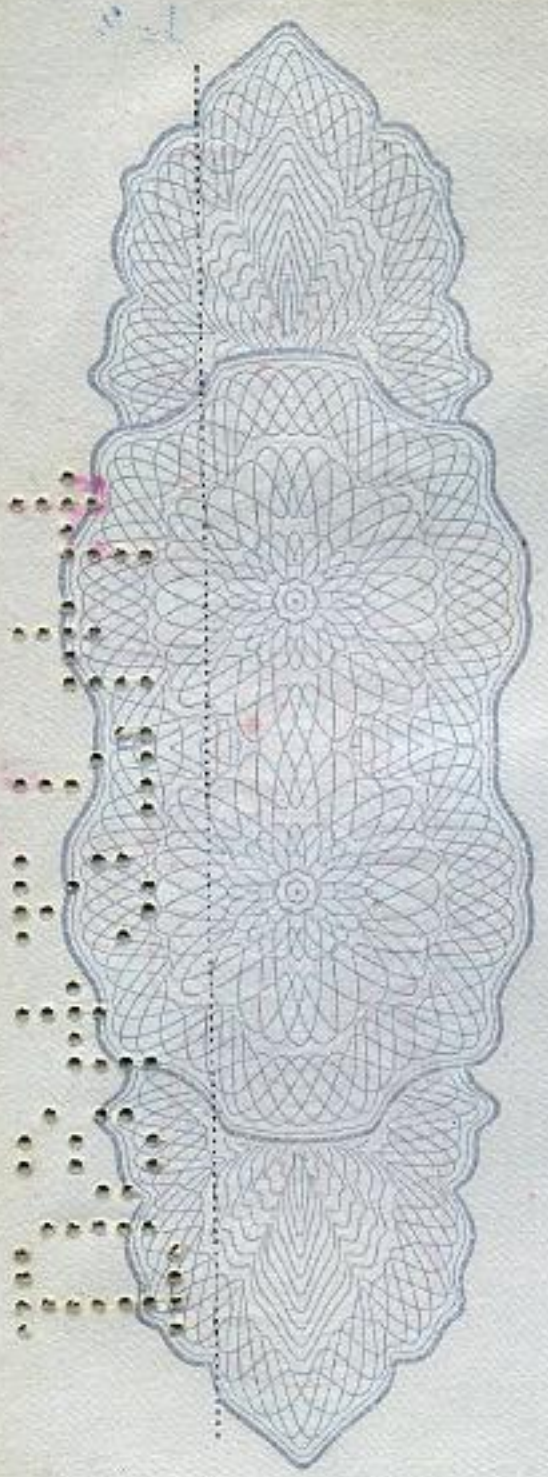
Landen waarvoor het paspoort geldig is / Valable pour / Valid for

Verlengd door / Renouvelé par / Renewed by

Datum / Date / Date

Stempel en handtekening / Sceau et signature / Seal and signature

Hugo kwam terug!

HUGO de Wijs, wiens ouderlijk huis op „Amelisweerd” is gevestigd, is van een 16.000 kilometer lange reis door de Verenigde Staten van Noord-Amerika teruggekeerd. Hugo weet nu alles af van „East Coast” en „West Coast”. Neen, niet wat betreft de vermaarde jazz, die aan de beide kustlijnen van Amerika zijn oorsprong vond, maar van de levensgewoonten van de „man in the street” en de „upper ten”, van de mentaliteit der Amerikanen en van zoveel duizend andere dingen, die je bij het reizen door verre, vreemde streken leert kennen.

Hugo's belangrijkste indrukken? „Die Amerikanen (vooral het minder ontwikkelde deel van de natie) denken dat we in Europa nog net zo tegen een televisie-apparaat of een radio aankijken als een inboorling van Nieuw Guinea.... En ze geloven ook dat we nog gans en al leven bij de gratie van de Amerikaanse dollarhulp en voedselzendingen.” Hugo verbaast zich daarover. Maar moet men zich daarover nu wel zo verbazen? Bij een opinie-onderzoek in een Europees land bleek kortgeleden dat slechts weinige mensen iets van de V.S., hun regeringsvorm en diverse instituten, die van internationaal belang zijn, weten. Ik geloof dus, dat dit wanbegrip en misverstand wederzijds is.

Maar goed, Hugo de Wijs

te terug, duizend ervaringen en ontgoochelingen rijker, kortom wijzer dan op het moment dat hij naar de V.S. vertrok.

RONDOM de DOM

Het andere Holland

Die hele reis van zestien-duizend maal duizend meter is in een paar woorden samen te vatten. Hugo maakte een „cruisade”, een kruistocht door New Orleans en Mexico City, door Arizona, Los Angeles en San Francisco. Hij zag Salt Lake City, de Mormonenstad en... Holland in de staat Michigan. Toen hij in de stad kwam, die z'n naam aan ons land ontleent en waarin nog elk jaar bij wijze van verre verbondenheid met z'n naamgever meisjes in een soort Volendams kostuum op klompen dansen, schreef de „Holland Evening Sentinel” (oftewel de schildwacht van het nieuws die elke avond de lotgevallen uit de hele wereld in Holland in woord en beeld brengt) „Nederlandse fietser bezoekt Holland”. In het Amerikaans luidde de kop: „Dutch cyclist visits Holland”. Grappig is in deze aankondiging dat de Ameri-

kanen nog steeds geen goed woord voor een bromfiets en derzelver berijder hebben. De Engelsen, beter vertrouwd met kleine vervoermiddelen dan de met auto's vertoetelde Amerikanen, hebben inmiddels wel namen voor de bromfiets gevonden. In populaire zin (een equivalent van ons woord „Brommer”) spreken ze van „pipsqueak”, wat deftiger noemen ze een bromfiets „n „auto-cycle”, hetgeen met onze benaming „fiets met hulpmotor” overeenkomt.

Kort en goed, Hugo is terug van z'n zoveelste wereldreis. Hij kan genoeg vertellen om een week lang deze rubriek met z'n ervaringen te vullen. We willen volstaan met u te zeggen dat Hugo het slechts eenmaal goed benauwd heeft gekregen op z'n tocht. Dat was toen een troep prairiewolven met naargeestige kreten om z'n tent zwierf. In het nachtelijk duister, ver van de bewoonde wereld, heeft Hugo liggen rillen van angst. Met een brok in z'n keel dacht hij aan de rustige, ongevaarlijke bossen van „Amelisweerd”. Een paar dagen later hoorde hij dat prairiewolven zo bang zijn als hyena's. Hij had geen vrees behoeven te hebben. Maar ja, je moet maar in je eentje op zo'n open vlakte zitten met een stel van die jankende ondiegen achter je dunne tentzeiltje....

De ondernemende jongeman uit Bunnik die de Sahara op z'n onverslijtbare bromfiets bereisde, die tot de poolcirkel doordrong en zo langzamerhand de hele aardbol onder z'n dunne bandjes liet wegdraaien, gaat er stellig weer op uit. U hoort er nog wel van.

Kromme Rijn

Het zal u interesseren dat binnenkort de Inspectie van de Volksgezondheid te Hilversum een rapport zal uitbrengen over de hygiëne van het Kromme Rijn-water. Van dit rapport zal het af-

Wij spraken met:

Hugo de Wijs (wereldreis)

▲▲J wil er zijn vak van maken Hugo de Wijs: primitief de wereld bereizen met weinig bagage. Hij zette voor ons even het plasticentje op waarin hij de nachten doorbrengt onder de bomen van het buiten Oud-Amelisweerd.

**HUGO DE WIJS MET ZIJN
EXPEDITIE-MATERIAAL**
.... hij liever dan wij

Een soort plastic tafellaken is het, dat steunt op wat afgewaaijde takken die bij wijze van haringen in de grond zijn gestoken en een statief voor een fotoestel. Een luchtbed, een slaapzak en een deken completeren de uitrusting voor de nacht van de 23-jarige wereldreiziger.

Hugo lachte ons midden in ons sceptisch-kijkende gezicht uit. Dacht u soms, dat ik mijn hele huisraad meenam. Trouwens, zo dik betaalt het wereldreizigersvak niet dat ik omringd door luxe lange 's Heren wegen kan brommen.

Hugo de Wijs reist op een bromfiets, die speciaal voor zijn doel kleine wijzigingen heeft ondergaan. Het tentje in de tuin waarin hij overnacht in plaats van op de buitenplaats zelf, is zijn jongste probeersel. Veel beter dan een dure tent vindt Hugo het. Goede spullen worden onderweg toch maar gestolen. Dit ding slaapt heerlijk zegt hij overtuigd. Hij „oefent” onder de drupende bomen en in het natte afgevallen blad om bestand te zijn tegen de beproevingen die een reis van drie maanden op de bromfiets door Amerika hem zal brengen.

Hugo studeerde eerst voor landbouwkundige, maar een reis in Noorwegen en Zweden op de motor, die als feitelijk doel had wat praktische landbouwervaring op te doen, boeide hem dermate dat hij examens en boeken vergat. Hij bleef reizen en trekken. Toen de motor kapot was, kocht Hugo een bromfiets, waarmee hij heel Europa verkende. Een bromfiets-fabrikant bood hem vervolgens aan een prestatierit te gaan maken op een van zijn producten.

Hugo nam het aanbod aan en vertrok naar Bagdad. In Turkije kwam hij juist op tijd om een watersnood mee te maken, die hem gerulme tijd van familie en relaties isoleerde, zodat in Utrecht een wanhoopstemming ontstond of Hugo ooit zou terugkeren. Uiteraard kwam hij terug. Maar nauwelijks retour trok hem een nieuw avontuur.

De oorlogshandelingen in Europa en Noord-Afrika belemmeren hem echter zo in zijn bewegingsvrijheid dat hij 22 december maar sloop gaat naar Amerika. Voor drie maanden. Ik leef van brood met brood erop en brood ertussen, en af en toe wat beters, zegt hij spottend. De grond, waarop Hugo de Wijs twee dagen lang heeft rondgelopen, begint hem dan onder de voeten te branden en hij wil haastig heengaan. Waarheen is hem, geloven wij om het even, als het maar nieuw is. Met foto's maken en artikelen schrijven probeert Hugo iets aan zijn reislust over te houden.

Hij heeft Strijbos ontmoet in Spitsbergen en zo'n leven trekt hem aan. Daarom oefent hij nu op het landgoed Oud-Amelisweerd.

Goede reis hebben we hem gewenst en we zullen aan hem denken, als we vanavond zelf onder de warme dekens kruipen...

Wij hebben doorgaans verkeerd idee van Noord-Amerika

Dit is de trotse BATAVUS BILONET G 50 SPORT, waar Hugo de Wijs zijn reis op maakte: een oerbetrouwbaar, sterk en degelijk instrument.

Er lopen in Nederland twee soorten mensen rond, die in de Verenigde Staten hebben gekken. De ene soort is niet verder geweest dan de grote steden in het Oosten, het Midden of het Westen: New York, Washington, Chicago, Detroit of Los Angeles en San Francisco. Die mensen zijn helemaal onder de indruk van de enorme voorsprong, die de States hebben op vrijwel elk land in de wereld. Alles nog groter, geweldiger, enormer dan ergens anders. De andere soort heeft ook het platteland bekeken, dat wel veel efficiënter werkmethoden kent dan bij ons, maar dat, wat mentaliteit en structuur aangaat, toch helemaal niet overeenkomt met de vaak wat eenzijdige voorstelling, die de gemiddelde Nederlander van Amerika heeft.

Het is trouwens een vreemde zaak met die voorstellingen, die men in het ene land over het andere heeft. Er zijn maar weinig Nederlanders, vermoed ik, die meer dan honderd plaatsen in de Verenigde Staten kunnen opnoemen. En dat bij de enorme uitgestrektheid van het land.

Maar er zijn zeker geen tien Amerikanen, die meer dan tien steden in Nederland kunnen opnoemen, tenzij ze hier vandaan komen of regelmatig ons land bezoeken.

Ik heb mij tenminste voortdurend verbaasd over de wonderlijke meningen, die ze er daar over ons op nahouden.

Om te beginnen is het natuurlijk zo, dat iedere Nederlander op klompen rondloopt, een wijde broek draagt of een Volendamse rok en verder zijn tijd zoekt brengt met het vriendelijk wuiven met een bos tulpen. Dat is zo de algemene consequentie van het soort reclame, dat door of namens Nederland voortdurend is gemaakt.

Maar afgezien van dat wijd en zijd bekende misverstand rijzen er blijkbaar in Amerikaanse hoofden toch soms nog andere rare vragen.

Iemand in Louisiana vroeg mij bijvoorbeeld of wij wel eens van televisie hadden gehoord. Radiotoestellen hadden we zeker ook niet? En een ander informeerde met iets meewarigs in zijn stem, of wij ook in huizen woonden.

Toch waren die mensen niet bepaald gek. Integendeel, op hun terrein en in hun verhoudingen waren ze beslist geslaagd. Maar zij leven nu eenmaal toch altijd nog in een wonderlijk isolement.

Hun kranten bevatten pagina na pagina zogenaamd „local news”. Dat zijn dan niet alleen de vergaderingen van de gemeenteraad of het openen van een nieuwe school, maar bijvoorbeeld een interview met Jack, de bakker, die tien dagen op reis is geweest helemaal naar New York, en die nu eens precies uit de doeken doet waarom hij So-and-So-ville toch maar beter vindt. Er staan allerlei zaken in de kranten, die je bij ons vergeefs zou zoeken: grote verslagen van huwelijken van doodgewone mensen. Veel sport, vooral veel plaatselijke sport.

Er zijn meer van die dingen, waar je even aan moet wennen. Het belangrijkste, althans het meest opvallende, is wat ik zou willen noemen de vercommercialisering van het leven. Het gaat allemaal om „business”.

Dat heeft tot gevolg, dat er op een

Hugo de Wijs bezocht o.a. de wereldberoemde Niagara-watervallen. En zijn trouwe BATAVUS BILONET vond de kennismaking met dat wereldwonder alleen maar prettig. Goedkoop wereldreizen maken? Ga met een BATAVUS BILONET.

oorverdovende manier reclame wordt gemaakt. Ik heb op bijna elke weg, waarlangs ik reed, borden zien staan van een cola-merk. Dat merk staat op kilometerpalen en op borden, die over de straten hangen, ja zelfs de „spiegel-eieren” waarmee de agenten het verkeer regelen, zijn aan de achterzijde met dat merk versierd.

Iedereen is gelijk

Verder moet iedereen, die met de gewone Amerikanen in contact komt, hun buitengewone hartelijkheid opvallen. Ze aanvaarden elk mens, die hun tegemoet treedt zonder vragen op „face value”, zoals ze zelf zeggen. De baas noemt zijn knecht bij de voornaam. De knecht noemt de baas ook bij de voornaam. En toch is er het niet uitgesproken, maar voor iedereen muurvast staande beginsel, dat er gebeurt, wat de baas wil. Wie dat niet doet, die vliegt de laan uit. Daar zijn ze bijzonder vlot in.

Het wonderlijke van die volkomen afwezigheid van standen en coterieën in grote gedeelten van de Amerikaanse bevolking maakt, dat de mensen ook niet veel kritiek hebben op wat anderen doen. Je kunt er bij lopen zoals je zelf wilt.

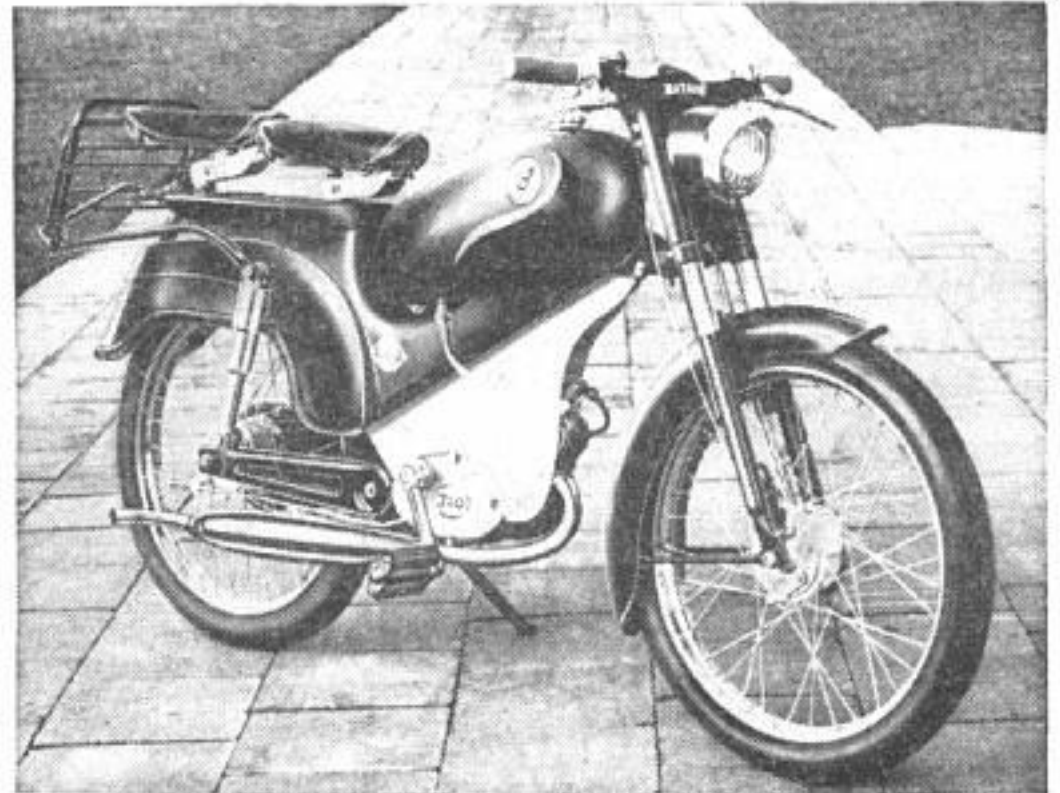
Ik heb wel eens de indruk gekregen, dat die zelfbewustheid, waarmee iedereen zich gedraagt precies zoals hem dat in het hoofd komt, een uiterlijke manifestatie is van het verlangen naar persoonlijke vrijheid, dat heel het Amerikaanse leven heeft doortrokken. „Mind your own business”, dat is daar geen voorschrift, maar gedragsregel. Voor mensen, die zoals wij daar niet aan gewend zijn en die wel rekening houden met wat „anderen er van zeggen” is dat bepaald een verademing in het begin.

Maar al gauw wordt het duidelijk, dat er ook een nadeel aan verbonden is. Dit ver doorgevoerde soort individualisme leidt gemakkelijk tot oppervlakkigheid in de contacten tussen mensen. Je bent zo bevriend met de eerste de beste knaap, die je tegenkomt. Maar ik vrees, dat er na een dag of wat van zo'n vriendschap niet veel over is.

Dat is trouwens ook een klacht van de Nederlandse emigranten: je kunt overal terecht om hulp, maar dat verplicht niemand tot iets. De mensen, met wie je daar omgaat blijven hun zelfstandigheid houden.

Afwisselend land

Dan is verder een aspect, dat ik tevoren eigenlijk niet had vermoed, de grote afwisseling van landschappen, die samen de Verenigde Staten vormen. Wij denken altijd over de V.S. als over één land. Maar het zijn tenslotte allemaal verschillende staten. Met verschillende levensomstandigheden, verschil-

BATAVUS BILONET in de V.S.

De AMERIKANEN vonden de BATAVUS BILONET G 50 SPORT, waarop Hugo de Wijs zijn jongste grote reis gemaakt heeft, een merkwaardig vervoermiddel. Ze geloofden er niet in, dat zo'n „klein fietsje” zulke enorme prestaties kon verrichten. Hugo de Wijs zou wel ergens aan de kant van de weg blijven staan, dachten ze.

Daarom constateerden de kranten telkens met verbazing, dat hij nog steeds onderweg was, „still going strong”. De reis van Hugo heeft in de Verenigde Staten veel publiciteit gekregen. Mensen, die hij onderweg ontmoette, riepen hem toe: „Hela, ben jij de kerel, waarover ze in de krant hebben geschreven?”

En wat schreven ze? De Los Angeles Times constateert met verbazing wat er allemaal op de BATAVUS BILONET was opgeladen: 30 kilo uitrustingsstukken en 82 kilo Hugo de Wijs zelf; „en dat allemaal op een fiets met een motortje van nog geen drie kubieke inch inhoud!”

„Op dat terrein staat Holland aan de spits,” vertelde De Wijs de verslaggever. „Dit merk is het best van alles”, zo staat er in die krant.

Een andere krant in Houston, Texas, schreef onder een plaatje van Hugo: „Nee, het is geen motorfiets, waarop Hugo hier is afgebeeld. Het is een BATAVUS BILONET”. Dat zegt, alles, blijkbaar ook in de Verenigde Staten.

lende bestaansbronnen en soms ook verschillende gewoonten. De wetten zijn ook niet overal gelijk.

Dat is voor een Nederlandse bromfietser wel eens moeilijk. In de ene stad moet je met bromfiets en al op het trottoir rijden. In de andere staat op de weg. In de ene staat moet je wel een nummerplaat hebben. In de andere staat vraagt niemand er naar. In de ene staat moet je op het trottoir parkeren. In de andere staat voor zo'n parkeerblok, die dollars eet. In de ene staat kun je aanspreken wie je wil, in de andere staat is het zelfs al letwat gevaarlijk om een alleenlopende vrouw de weg te vragen. Ook dat moet eventjes wennen.

Bij al die verscheidenheid is het dan toch ook weer opvallend, dat de Amerikanen zo uitermate praktisch zijn. Ik zag in het Oosten precies dezelfde overhemden als in het Westen en het bleek mij bij navraag, dat er maar een beperkt assortiment is.

Overal in het hele land kom je die papieren zakdoekjes tegen, die iedereen als een minimum van zijn hygiënische uitrusting beschouwt. De normalisatie van de productie heeft geleid tot een zekere normalisatie van behoeften. Bijvoorbeeld: ijskasten kopen? Akkoord, maar waarom dan zeventien

modellen maken, als er twee zijn, die het goed doen. Die twee hebben dan ook een enorme omzet, daardoor kan er goedkoop geproduceerd worden en zijn de lonen hoog.

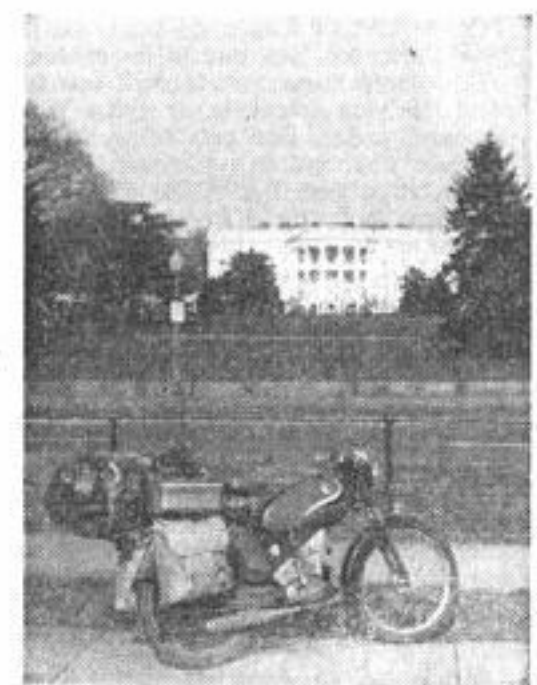
Op de minder belangrijke consumptiegoederen wordt dan ook enorm bespaard. Je kunt er voor allerlei dingen aanzienlijk goedkoper terecht dan bij ons, de kosten van levensonderhoud in aanmerking genomen.

Daar staat dan weer tegenover, dat andere dingen onbetaalbaar zijn. Drie dienstmeisjes in een huis staat minstens gelijk met drie auto's hebben bij ons. Zo hoog zijn de lonen.

De Amerikaanse man doet veel meer zelf dan bij ons. Hij koopt een pot verf en verft zelf zijn huis. Dat doen ze dan soms in de vorm van gezellige feestjes, een soort verfeeftjes, waarbij de mannen van de naburige huizen komen helpen. Is het karvel klaar, dan drinken ze gezellig een glaasje.

Ik zou vele pagina's kunnen volschrijven met voorbeelden, die duidelijk maken wat ik bedoel. Maar laat ik mijn indrukken trachten samen te vatten: wij, in Nederland, hebben over het algemeen een heel verkeerde voorstelling van de Verenigde Staten. Die voorstelling is minstens even fout als die van de Amerikanen, die ons aanzien voor een verzameling van bijna elf miljoen Volendammers. Wij zouden er misschien niet verkeerd aan doen ons letwat te herzien.

Hoe dat kan? Neem een BATAVUS BILONET en ga op reis in de Verenigde Staten. Dat is helemaal niet zo'n gek advies! Er is genoeg te beleven voor vele vakanties en wie het een beetje voorzichtig inpikt, die is niet al te duur uit. Het zou de blik verruimen en het zou misschien ook nog een bijdrage kunnen zijn tot een wat beter begrip over en weer. Goede reis!

Twee merkwaardigheden bij elkaar: het Witte Huis in Washington, waar president Eisenhower woont en waar zoveel belangrijke beslissingen worden genomen. En: de betrouwbare BATAVUS BILONET G 50 SPORT, die Hugo de Wijs 16.000 km door de Verenigde Staten en Mexico droeg. Twee toonbeelden van kracht en sterfelijkheid.

Angstige nachten in eenzaam Mexico

Verreweg het interessantste gedeelte van mijn tocht was de rit door Mexico", zegt Hugo de Wijs, en hij verbaast er zich eigenlijk zelf nog over, dat hij het zo vindt. Het is ook misschien wel vreemd: je gaat op reis om de Verenigde Staten te bekijken. Om niet tweemaal het zelfde stuk heen en weer te hoeven rijden, rijd je dan de heenweg maar door het Zuiden, maar dat arme Zuiden is oneindig interessanter dan het gepolijste noordelijke deel van de route.

Waar zou dat van komen? Omdat wij Nederlanders zelf nog niet helemaal gewend zijn aan de luxe en het comfort, die in de States als heel gewoon gelden? Omdat wij zelf nog meer verwantschap hebben met de Mexicanen, die in moeilijker omstandigheden leven en wel degelijk op de dubbeltjes moeten letten? Of is het omdat wij, ieder van ons, iets van heimwee in het hart hebben naar het leven van een slag mensen, die voldoende hebben aan de zon en aan de gezelligheid van het dorpsleven om helemaal tevreden te zijn en geen zorgen meer te hebben voor de dag van morgen?

Het is allemaal moeilijk vast te stellen. Hugo Wijs tenminste weet het niet. Misschien komt dat, doordat hij te korte tijd in Mexico is geweest om een degelijk onderzoek in te stellen naar al die wonderlijke verschijnselen.

"Trouwens," zegt hij, "ik heb dat in ons deel van de wereld ook wel gezien. Het ene land is rijk, en nog maar net over de grens kom je midden in de zorgeloze armoede van een ander land. Het is moeilijk te verklaren, hoe vlak bij elkaar mensen kunnen wonen van zo volkomen verschillende gaardheid, maar boeiend is het zeker".

Eind van de snelweg

"Het begon al direct bij de grens tussen de Verenigde Staten en Mexico, die ik overschreed in de grensplaats Laredo. Ik kwam aangereden over een prachtige snelweg, de laatste, die ik voorlopig zou zien; het hoofd nog vol van alle verhalen van de Amerikanen, die bijzonder vriendelijk zijn, maar zonder enige verplichting. 's Avonds kwam ik laat bij de douane aan. Ze waren vlot en liefden me zonder veel vragen passeren.

Omdat het donker was kon ik de eerste verschillen tussen de Verenigde Staten en Mexico slechts oppervlakkig constateren. Er stonden geen stalletjes meer langs de weg, je zag geen colareclame meer en de weg was naar onze begrippen maar heel matig.

Ik wilde liever maar eerst nog een eind doorrijden en dan gaan slapen in mijn plastic tentje, omdat het altijd plezierig is de volgende dag wakker te worden in een nieuw land. Niet te dicht bij de grens, dat geeft je meer het gevoel van eenheid met de nieuwe omgeving. Zowat tegen elfen sloeg ik mijn tentje op. Ik was een heel eind gereden door een soort woestijn. Het was er doodstil. Ik sliep verrukkelijk.

Tot één uur in de morgen. Toen werd ik plotseling wakker. Ik was mij er van bewust, dat ik iets had gehoord, maar toen ik ontwaakte kon ik het geluid

Overal in Mexico waren de kinderen opgewonden, toen ze kennismakten met mijn trouwe BATAVUS BILONET g 50 SPORT. Vol trots samen op een plaatje.

niet direct thuisbrengen.

Even later hoorde ik het weer. Het leek wel een soort geblaf. Ik schrok, want ik had nergens honden gezien. Ik had wel ergens iets gelezen over prairiehonden, die soms in de zuidelijke woestijnen rondzwerven en ik had die beesten vroeger wel eens in een dierentuin bekeken. Ze zien er vervaarlijk uit.

Daarom pakte ik mijn mes, maar ik bleef doodstil liggen.

Het geblaf werd hoe langer hoe duidelijker. Ik keek voorzichtig uit mijn tentje naar buiten. Toen zag ik ze in het heldere maanlicht: wolven.

Ze naderden mijn tentje tot op een meter of zeven, draaiden er wat omheen en trokken dan blaffend en blazend weer weg.

"Ik was doodsbang"

Ik moet eerlijk bekennen, dat ik het behoorlijk te pakken kreeg. Ik was even doodsbang. Ik besloot wakker te blijven om te zien of de beesten terug zouden komen, maar ik realiseerde mij, dat ik weinig tegen hen zou kunnen beginnen. Ik had alleen dat mes en met een mes vechten tegen wolven is geen plezierige bezigheid.

De hele nacht bleef ik stijf van schrik en ik deed geen oog meer dicht. De volgende morgen zag ik, dat ze nog

Mexico was het mooiste

dichterbij waren geweest dan ik had vermoed. Tot op vijf meter van mijn tentje vond ik de sporen.

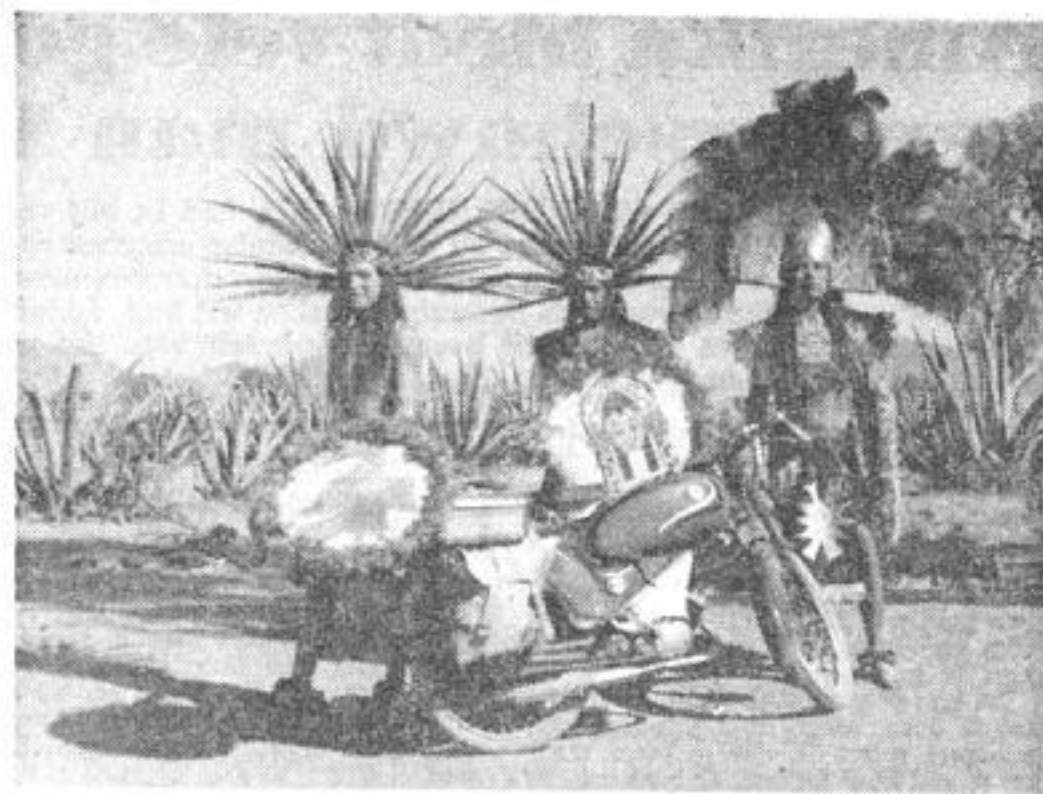
Ik besloot meteen zo vlug mogelijk door te rijden om uit de gevaarlijke zone te komen. Bij een benzinstation waar ik tankte, vroeg ik wat het voor beesten waren en of ze veel in die streken voorkamen.

Een vriendelijke Mexicaan, die heel behoorlijk Engels sprak (en dat is daar een uitzondering) vertelde mij, dat ze de wolven "kayuka's" noemen.

Het zijn een soort prairiewolven, die, als ze lange tijd niets te eten hebben gehad, soms aanvallen doen op huisdieren en op kleine kinderen. De moeders in die streek zijn er doodsbenuwd van. Voor volwassen mensen zijn de kayuka's niet gevaarlijk. Maar toch ried de benzineman mij af om weer in die afgelegen streken te gaan slapen, want het was al lange tijd droog geweest en de beesten kwamen tot dicht bij de dorpen, in deze periode. Je kunt tenslotte nooit weten....

Toch weer buiten

Nu is dat natuurlijk wel gemakkelijk gezegd, maar dorpen zag ik die dag niet meer, behalve vlak bij mijn vertrekpunt. En als je nog door heel Mexico moet rijden, dan kun je eenmaal niet

Ook Mexico doet aan V.V.V.: drie mooi aangeklede mannen, die de cultuur van vroegere eeuwen in de herinnering roepen. Maar geef mij maar onze tijd: de BATAVUS-BILONET-tijd.

volstaan met een dertig kilometer per dag. Ik reed dus die dag maar een flink eind door, en realiseerde mij tegen de avond, dat ik opnieuw in de woestijn zou moeten slapen.

Die nacht kwamen de wolven weer. Ik hoorde ze van ver af naderbij komen, tergend langzaam leek het. Hun geblaf werd hoe langer hoe luider.

Ik bleef opzitten in mijn tentje met het mes in de hand. Ze kwamen tot op drie meter afstand, snuffelden wat rond en vertrokken weer. Toen ik dat een paar uur zo volgehouden had ben ik tenslotte in slaap gevallen. De wolven hebben mij niets gedaan.....

Arm land

Mexico is een merkwaardig land. Het lijkt wat op Turkije. De mensen zijn er arm. De wegen zitten vol gaten, zijn eentonig en slecht. De bevolking vertoont duidelijk Indiaanse trekken.

De mensen dragen lang zwart sluis haar. Sommige mannen hebben dat opgebonden in een lange vlecht. De kleine boeren (en dat zijn ze op het uitgestrekte platteland vrijwel allemaal) leven van een klein stukje grond met wat maïs, wat rijst en een koe. In de koude tijd vinden ze hun brandstoffen in de bossen. Of ze verbranden gedroogde cactussen of droge mest.

De cactussen leveren ook de bouwstoffen voor het huis. Er groeien twee soorten: ovale, platte en ronde hoge. Je kunt altijd direct aan de huizen zien wat de overheersende cactussoort in de streek is: ze slaan de dikke bladeren plat en bouwen daarvan hun huismuren.

Het vervoer gaat met bussen; oude vehikels, die, zo lijkt het, elk moment hun laatste snik kunnen geven. Er hangen trossen mensen aan en op het dak kruipen de jongemannen. De chauffeur zit achter een open ruit, met een zakdoek voor de mond tegen het stof. Achter hem zitten de dorpschone, volledig opgemaakt naar de laatste voorschriften van de Amerikaanse "glamour"-bladen.

Ook de zorgeloosheid, die de bevolking kenmerkt, is een typische zuidelijke trek. Het is er zomers warm en 's winters in sommige streken nogal koud. Maar de natuur is er minder grillig dan bij ons en de mensen leven vrijwel helemaal buiten. In Mexico heeft dat, net als in de arme zuidelijke streken van Europa, tot gevolg, dat er een soort "gezelligheid" ontstaat, die niets met onze Nederlandse gezelligheid gemeen heeft maar zich openbaart in een wonderlijke caramaderie in de open lucht, die soms bijzonder verwarmend kan aandoen.

Gastmaal

Ik herinner mij daar levendig een treffend voorbeeld van. Het was mijn gewoonte overdag mijn eigen potje te koken en in plaatsen van enige omvang (dorpen naar ons begrip) kocht ik dan mijn levensmiddelen.

Op een dag was ik zo aan het winkelen in San Juan, in het westelijke deel van het land. Ik passeerde op mijn wandeling een hele familie van Mexicanen, mannen, vrouwen en een grote schare kinderen, die uitgebreid zaten te picnicken op het trottoir. Ze hadden alles bij zich. Pannen met gebraden vlees, maïskolven, eieren en bordjes met sausen. Kortom een uitgebreid menu.

Ze noodden mij onmiddellijk in hun midden. Van een gezette matrone kreeg

ik een kalkoenpoot aangeboden, overgoten met een bijzonder pittige saus. Ik kloof er genoeglijk op en kreeg prompt de cactuswijn aangereikt, een nogal zure drank.

De dikke dame, die het centrum vormde van de familie, nodigde iedereen uit om mee te eten: voorbijgangers, bedelaars, iedereen die maar wilde, kreeg wat hij maar wou. Het was een verrukkelijke eetpartij.

Toen het maal was afgelopen en we voldoende hadden gepraat, ik in het weinige Spaans dat ik machtig ben en zij vooral in gebaren, scheidden onze wegen. Later zag ik het hele stel voorbijrijden in een oude bus. Ze floten en joelden en wuifden dat het een lieve lust was.

Het volk is arm. En soms wantrouwend. Op de terugreis naar het oosten

Een schrille tegenstelling: BATAVUS BILONET g 50 SPORT, een topproduct van modern industrieel kunnen tegen de achtergrond van een arm Mexicaans dorp.

kwam ik in Peon, een plaatsje op de weg naar het Amerikaanse Tucson.

Er staan daar nogal wat fabrieken en het ziet er niet erg welvarend uit, hoewel de plaats ligt aan het uiteinde van de modernste landbouwgebieden van de wereld. Ik reed er met mijn rode BATAVUS-BILONET langs en de mannen, die net van het werk kwamen, dromden op mij af om dat wereldwonder te bekijken. Ik nam een paar plaatjes.

Maar dat ging niet. Er kwam een man aan, die in het Engels zei, dat hij van het gemeentebestuur was en dat ik nu maar eens moest ophouden met alleen de rommel te fotograferen. Ik gaf een slechte kijk op Mexico, zei hij, als ik niet ook opnamen maakte van de grote, nieuwe gebouwen.

Ik heb het daar maar bij gelaten. Het herinnerde mij sterk aan een nogal overeenkomstig avontuur dat ik precies een jaar geleden had in Bagdad.

Mexico, lezer, is een prachtig land. Het is vol tegenstellingen. Het is niet rijk. De mensen hebben het er moeilijk. Zij zijn vriendelijk, meelevend, vol attenties, vergeetachtig, slordig en onverschillig als het gaat om formaliteiten. Zij zijn geweldig op hun eer gesteld en vermeien zich in een grootse historie van tientallen eeuwen geleden. Hun land is uitgestrekt.

Ik zag in Ixmiquilpan een wegwijzer naar de beide grensplaatsen Laredo in het oosten en El Paso in het westen. Er stond op: Laredo 1.100 kilometer, El Paso 2.200 kilometer. Ik vond dat toen een niet erg opgewekt bordje, toen ik er op mijn trouwe BATAVUS-BILONET langs reed. Het is wel een beetje anders dan van Utrecht naar Maastricht... Maar als ik denk aan het leven dat ik daar heb leren kennen, dan moet mij van het hart, dat ik er zo wel weer heen zou willen.

Amerika biedt vele goede kansen, - maar: een gewaarschuwd man telt nog altijd voor twee

VOORDAT IK WEG GING UIT NEDERLAND, had ik mij voorgenomen om in Amerika eens bij de Nederlandse emigranten te gaan kijken, als ik ze vinden kon, want er gaan over die mensen nog altijd de vreemdste verhalen. Sommigen maken het best, anderen zijn ineens verdwenen en niemand hoort er meer iets van. Het was alleen de moeilijkheid ze te vinden. Hoe doe je zoiets?

In de Verenigde Staten heeft Nederland verschillende consulaten. Die weten natuurlijk waar Nederlanders zitten. Ik ben er heen geweest, maar ik merkte al gauw, dat ze er niet happig op waren mij die adressen te geven. Ze schenen bang te zijn, dat ik vooral van plan was bij Nederlanders te gaan eten en slapen, om goedkoop aan de kost te komen.

Nu zijn er natuurlijk wel mensen, die zoiets doen. Maar mijn ervaring van vroegere reizen is, dat je beter maar op je zelf kunt blijven. Je bent vrij. Je hoeft niets te vragen. Je hoeft je niet af te vragen, als je 's morgens wakker wordt, of de badkamer al vrij is en hoe laat je aan het ontbijt moet verschijnen. Je hoeft niet te liggen luisteren naar allerlei geluiden in huis, die je vertellen wat er gebeurt en wat er van je verwacht wordt. Ik ben maar liever onderweg met mijn tentje. Dat is ook niet duur en het geeft veel meer zelfstandigheid.

Andere verhoudingen

Ik heb dus vrijwel nergens bij Nederlanders geloged. Alleen in Michigan, waar een familie mij met zoveel hartelijkheid uitnodigde, dat ik mij er niet tegen durfde te verzetten uit vrees de mensen te beledigen. Maar ik heb er wel een heleboel gesproken en ze hebben het allemaal goed, zonder uitzondering. Ze hebben het alleen ook allemaal eerst moeilijk gehad, omdat ze moesten wennen aan de heel andere verhoudingen in de Amerikaanse maatschappij.

Betonvlechter met auto

In Pearland, Texas, sprak ik met Hans Borsje, 25 jaar, vroeger van de Schoolweg 8 in Lekkerkerk. Hij is nu zeven jaar in de States en verdient als betonvlechter \$ 3.— per uur.

Hans wil nog wel eens naar Nederland terug, maar dan alleen voor een vakantie. Hij mist slechts één ding in

HUGO DE WIJS bezoekt emigranten

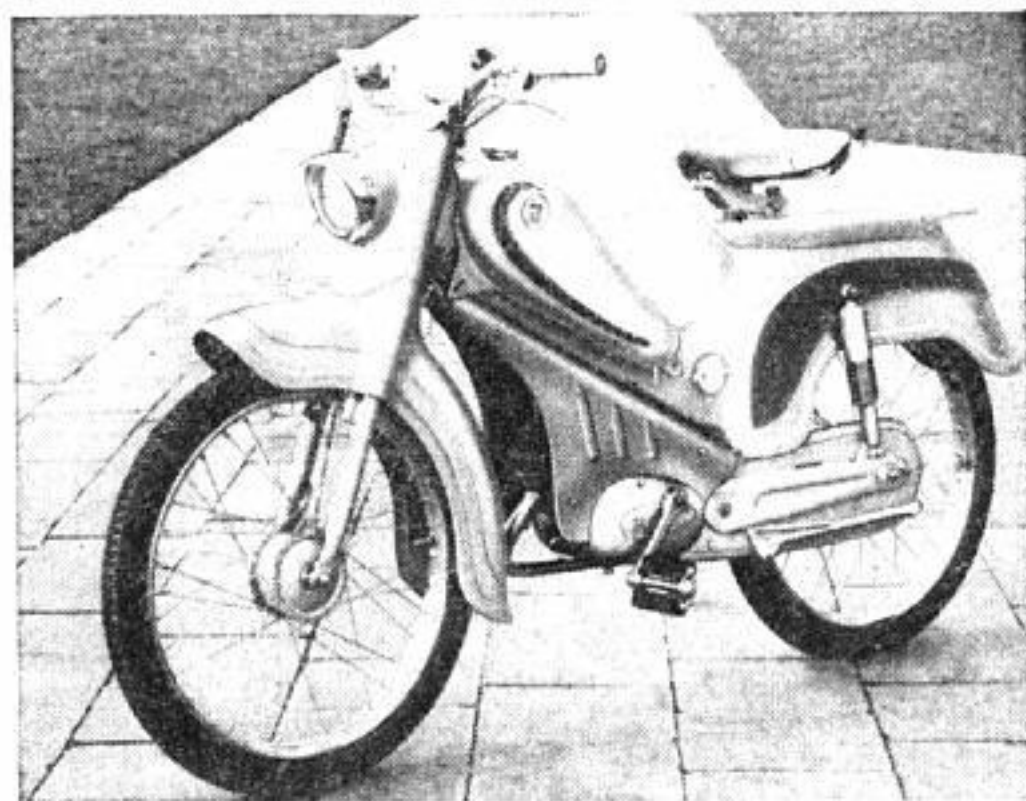
Amerika: de Nederlandse gezelligheid. Hij is indertijd op eigenhoutje naar de Verenigde Staten gegaan, maar hij heeft direct veel hulp gekregen, toen hij er eenmaal was. Nu is hij bij een Amerikaanse familie in huis, waar hij als kind is opgenomen. Het gaat hem goed.

Hij zei zelf, dat hij al een beetje verwend was door het comfort, dat daar als gewoon, maar bij ons vaak als luxe wordt beschouwd: een eigen auto, zelf verdiend; air-conditioning in zijn kamer; allerlei dingen, die het dagelijks leven gemakkelijk maken en die in verhouding bijzonder weinig kosten.

Hans Borsje heeft eerst in het noorden gewerkt, maar hij vindt het zuiden veel prettiger en gemoedelijker. Dat is trouwens geen wonder, want in het noorden, aan de kust, zitten de meeste emigranten, die om de een of andere reden gestrand zijn. In New York bijvoorbeeld wemelt het van de mensen, die zich gouden bergen hadden voorgesteld, maar die, toen ze aankwamen, geen geld meer hadden of de energie misten om verder te trekken. Al die mensen hebben het bijzonder armoedig. New York is een harde stad, zoals elke wereldstad trouwens.

Allereerst: Engels

Aan de andere kant van de Verenigde Staten, in Californië in de stad Rosemead, kwam ik terecht bij een bijzonder man: Bernard (nu Ben) J. Jansen, 9349 Est Glendonway, vroeger uit Amsterdam. Ben Jansen is bijzonder, omdat hij voorzitter is van het Nederlandse emigrantencomité in dat gebied. Hij kan vertellen over het wel en wee van de Nederlandse landverhuizers en hij is niet mals met zijn kritiek.

Dit is de BATAVUS BILONET G 50 TOUR, het sierlijke en toch oersterke raspaard, dat al zovelen tot geestdrift heeft gebracht.

De Batavus Bilonet G 50 Sport,

dat vurig raspaard, kost f 715.—, compleet met km-teller etc. Extra's: steun voor tweede zadel f 3.75. Tweede zadel en voetrusten f 15.—. Kofferrek f 10.—.

De Batavus Bilonet G 50 Tour,

die fraaie, modern gelijnde en vooruitstrevende tweezits-brommer, kost f 698.—. Extra voor steun voor tweede zadel: f 3.75. Tweede zadel en voetrusten f 15.—. Kofferrek f 10.—.

Sportmodel in kleuren: zwart-rood en grijs-donkergrijs; Tour-model in grijs-donkergrijs.

Amerika moet een kapper om een eigen zaak te krijgen een diploma hebben. Om dat te kunnen krijgen moet je natuurlijk vloeiend Engels kennen. De kapper mislukt als kapper en zoekt een uitweg in de fabriek. Maar daarvoor is hij niet geschikt en ook daar wordt het een mislukking. Slot: kapper terug naar Nederland.

„Een Turk bij ons”

Zo heeft de heer Jansen tientallen gevallen meegemaakt. Hij waarschuwt en waarschuwt en het klinkt als een eentonig refrreinje: begin niet te denken over Amerika als je geen vloeiend Engels kent.

„Wat is een Nederlander in Amerika, die geen Engels kent?” vroeg de heer Jansen mij. „Hetzelfde als een Turk in Nederland, die geen Nederlands kent”.

Hoeveel Engels je dan moet kennen? Mulo-Engels is zowat genoeg voor een schoonmaakster. Middelbare school Engels is genoeg om in een fabriek te beginnen. Maar voor de betere banen moet je vloeiend conversatie-Engels beheersen, anders krijg je geen kansen en die enkeling, die er dan toch nog doorglipt, heeft zo'n enorme achterstand, dat hij altijd achter zal blijven.

Zo zou ik nog een hele tijd door kunnen gaan met verhalen vertellen over Nederlanders, die zijn geëmigreerd en die het goed gaat. Ik heb gezien hoe zij leven. Ik heb gezien, dat zij hard moeten werken, dat zij meer verdienen dan bij ons; dat zij allerlei dingen kunnen doen die in Nederland als pure luxe worden beschouwd. Ik heb gezien, dat zij niet terug verlangen, dat zij zich hebben losgemaakt van hun verleden. Ik heb gezien, dat zij zich hebben leren aanpassen, dat zij op sommige ogenblikken nog wel eens heimwee hebben naar de overzichtheid en de gezelligheid van het leven in ons land.

Maar stuk voor stuk hebben zij het moeilijk gehad in het begin. En stuk voor stuk hebben zij mij een waarschuwing meegegeven voor ieder, die hun voorbeeld zou willen volgen: In de Verenigde Staten is alles mogelijk; alles behalve één ding: je kunt er niet slagen, zonder dat je de taal spreekt van het volk, dat je om gastvrijheid vraagt. Daarom emigrant in spè, leer Engels, zó goed, dat je er in gaat dromen.

De heer Jansen moet alle emigranten ontvangen, die in Los Angeles aankomen. Zijn ervaring is, dat die emigranten in twee groepen uiteen vallen: zij die wel goed Engels kennen en zij, die de taal niet of slechts gedeeltelijk machtig zijn. Die eerste groep komt meestal gauw en goed terecht. Ze hebben niet meer hulp nodig dan om de weg naar het werk te leren vinden. Maar die tweede groep!

Mislukkingen

Mijn zegsman had twee sprekende voorbeelden: Een handelaar in tweede hands metalen, die geen Engels kent en die niet zes kinderen naar de Verenigde Staten trekt, komt zijn nood klagen bij voorzitter Jansen: geen werk, geen geld, geen mogelijkheden en de kinderen nog op school. De man krijgt werk, maar dat werk eist spierkracht en de man is tenger. Hij mislukt.

De Nederlandse emigranten hebben vrijwillig een fonds opgericht om de eerste moeilijkheden van nieuwelingen te overbruggen. Uit dat fonds wordt nu de koopman onderhouden. Hij vertrekt van de een naar de ander en zou wel naar Nederland terug willen kruipen.

Tweede voorbeeld. Een gediplomeerd Nederlands kapper, die ook al onvoldoende Engels kent, vertrekt naar de States. Nu is het beroerd, maar in

BATAVUS staat niet alleen borg voor kwaliteit. BATAVUS is bovendien befaamd om zijn uitgebreid service-systeem. Uiterste zorgvuldigheid bij de fabricage en uiterste zorgvuldigheid bij het bedienen van alle vrienden van de Batavus Bilonets, dat is het waarnaar wij streven.

DIT IS UW DEALER:

De wereld is klein, dat weten we allemaal. De wereldreizigers als Hugo Wijs weten dat ook. Ze vormen bovendien een soort internationale broederschap. Vorig jaar ontmoette Hugo de Wijs in Joegoslavië, op zijn reis naar Bagdad, een Amerikaans verloofd stelletje: Geneviève Barry, een Frans meisje en haar vriend Allan Head. Allan maakte een plaatje van zijn meisje en Hugo. Het Amerikaanse stel maakte een tocht op twee scooters. In Amerika las Allan in de krant, dat Hugo op zijn BATAVUS BILONET door de Verenigde Staten toerde. Hij stuurde prompt een briefkaart naar Hugo's huis in Bunnik: „kom me opzoeken.” Op de achterkant van de briefkaart stond de foto van Hugo en Geneviève. Helaas heeft Hugo die kaart in Amerika niet tijdig meer gekregen.

VRAAG FOLDERS

BATAVUS maakt veel meer dan alleen bromfietsen. Allereerst de beroemde BATAVUS-fietsen met de vijf plussen. Verder bakfietsen, motorcarriers en de nieuwe TRIFFID. Vraag inlichtingen aan BATAVUS, Oudeschoot, Friesland.

FLYING DUTCHMAN—Resting on tiny motorbike is Hugo de Wys, a 23-year-old Dutchman from Koningslaang, Holland, who is on return leg of New York-to-Mexico City trip. De Wys has spent three years on junkets in Europe, Near East.

Times photos

Flying Dutchman Stops Tiny Motorbike Here

Young Hollander Travels World and Tells What He Learned on Many Bumpy Miles

A Flying Dutchman with a tiny motorbike for a steed paused in Los Angeles yesterday long enough to get a few hours sleep in the unaccustomed luxury of a hotel. He is Hugo de Wys, 23, Koningslaang, Bunnik, Holland.

He was on the return leg of a trip which took him from New York down through the Southern U.S., down to Mexico City, up to Los Angeles and thence back to New York by way of San Francisco, Salt Lake City, Chicago and Washington.

Three-Year Trip

In three years of making such junkets de Wys has traveled many thousands of bumpy miles and learned a great deal about the countries and peoples of the earth.

He has visited the northernmost point in Norway, the Syrian desert, most of the countries of Europe and the Near East.

"Twenty-five countries in all," he says, "but I think I come back here."

Some of the things he has learned go contrary to generally accepted ideas.

Coffee in Lapland

The best coffee he has ever had was in Lapland—of all places. "They just scoop some water out of a stream, toss in some coffee and boil it quickly," he explains. "It's quick and dirty but ah-h-h."

The prettiest girls are to be found in Finland. The poorest people are in Mexico and Turkey. In fact Mexico and Turkey are just alike, he insists.

Traveling on his little 49cc motorbike, de Wys spends most of the nights camping out beside the road. "It's not so bad," he said. "Sleeping beside the road is fairly interesting -- except when it's raining."

Covered by Snow

He slept out the first night in New York State, he recalled, and woke to find himself covered with about an inch of snow.

He carries about 30 kilo-

grams of gear, he estimated. And he himself weighs another 82 kilograms. The total load comes to about 246 pounds being hauled by a bicycle with a tiny motor of less than 3 cubic inches displacement.

"In that field Holland has the best in the world," he says. "This little bike is the best."

The Holland Evening Sentinel

SUBURBAN DELIVERY — WEEK DAY EVENINGS

Zeeland, Sougatuck, Douglas, West Olive, Hudsonville, Fennville, Hamilton, East Sougatuck, Montello Park, Central Park, Virginia Park, Jenison Park, Macatawa Park, North Shore Drive, and District No. 2

HOLLAND, MICHIGAN, SATURDAY, MARCH 2, 1957

TWELVE PAGES

HUGO DE WYS

THAT'S NOT a motorbike Hugo is riding. It's a Batavus Bilonet. At least, that's what it is in Holland, where Hugo, 23, comes from. The Dutch youth started his Batavus Bilonet tour in New York Dec. 26, has ridden here via Washington, Birmingham, and New Orleans. He plans to see Mexico City, Los Angeles, Salt Lake, Denver and Chicago before returning to New York in March. Why? "Fun," he smiled!

Dutch Cyclist Visits Holland

Hugo de Wys, a hearty Dutchman who has traveled through 30 countries on a motorcycle during the past three years, is spending the weekend in Holland.

Mr. de Wys is employed by the Batavus - Bilonet Co., motorcycle manufacturers who send him on trips to test their product under various road conditions. From Bunnik his home town in the Netherlands, he has traveled to Asia, the North Pole, Mexico and the United States. His job also requires that he visit Dutch people who have settled in other countries and he writes articles about them for the daily papers in the Netherlands.

He usually camps alongside the road in a tent at night, except when the weather is bad, and then he stays in hotels. He says there seems to be a peculiar association between Holland, Mich., and the Netherlands, because this is the first place he has been that it has snowed since he was home.

After he completes his present assignment he plans to move to California. He studied agricultural engineering and plans to work in that field when he ends his roving career.

Geheel boven: ons eerste kampje in de Verenigde Staten, waar we door sneeuwval verrast werden. Daaronder: toch nog even een mijlpaal voor de Bilonet, gefotografeerd met als achtergrond het Witte Huis in Washington.

de oorzaak van een ernstig auto ongeval werd. Een snel passerende Amerikaan keek zo belangstellend naar mijn brommer dat hij niet een auto bemerkte die uit een zijweg kwam met het gevolg dat de wagens tegen elkaar opknalden en volkomen verwoest werden.

De Mexicaanse pyramiden en tempelsteden

Het was de 23ste januari dat ik in het donker de stad Lauredo binnenreed. Dwars door deze stad loopt de grens tussen de U.S.A. en het land Mexico. De grens wordt hier gevormd door een riviertje; en het was opmerkelijk dat aan de Amerikaanse zijde de welvaart heerste, maar in de andere helft van de stad trof men de armoede aan die kenmerkend is voor heel Mexico. De eerste nacht onder de blote Mexicaanse hemel was verre van leuk, want na nog geen uur geslapen te hebben werd ik opgeschrikt door wolvengehuil. Direct greep ik mijn mes en ging rechtop zitten. Donkere gestalten liepen loerend in kringen om mij heen. Ik heb die nacht geen oog dichtgedaan en eindeloos duurde het voordat de dageraad de dieren verjoeg. De tocht ging verder en verder dwars door de jungle bij een tropische temperatuur. Men trof nog veel bladeren hutten aan van de inheemse Indiaanse bevolking, maar deze nederzettingen waren niet per voertuig te bereiken maar alleen per ezel. Trouwens deze langoor is het vervoermiddel van Mexico. De hoofdstad van Mexico heet Mexico-city en is gelegen op een hoogvlakte met het gevolg dat ik uren lang moest stijgen.

Toen ik bijna het hoogste punt bereikt had weigerde mijn motor en bleef in een woest rotsachtig landschap staan. Het bleek dat ik geen stroom op de bougie kreeg. Rondom mij was slechts duisternis en ik begon in het donker de fout te zoeken. Succesievelijk sloopte ik de gehele elektrische installatie van de motor maar uiteindelijk zag ik mij genoodzaakt in dit rotsachtige onherbergzame landschap op 2000 m hoogte naast mijn motor te gaan slapen. De volgende ochtend na een paar uur zoeken ontdekte ik de fout n.l. een draadje in de schakelaar op het stuur was doorgeschuurd en maakte daar kortsluiting. Mexico-city is een mooie ruime moderne stad met veel fraaie parken en gedenktekens en hier zag ik dan het grote monumentopgericht ter nagedachtenis aan Montezuma de machtige Azteken koning. Vanuit Mexico-city ben ik mijn onderzoekingen naar de oude Indiaanse cultuur begonnen en ik kan U zeggen dat al mijn moeite wel zeer beloond werd.

Nooit zal ik de overweldigende indrukken vergeten welke ik hier opdeed. Inderdaad aanschouwde ik hier pyramiden en tempelsteden die spreken van een beschaving welke die van het oude Egypte in alle opzichten evenaart. Met moeite nam ik af-

hart op mijn brommer kroop, maar het viel gelukkig erg mee. De Amerikanen rijden n.l. erg voorzichtig en daarnaast is er veel eenrichtingverkeer terwijl de verkeerslichten zo gesynchroniseerd zijn dat men er doorlopend kan doorrijden. Mijn eerste belevens kwam toen ik benzine moest kopen.

Bij een tankstation vroeg ik naar benzine voor mijn brommer, maar de tankjongen keek bedenkelijk naar mijn miniatuur motor, haalde zijn schouders op en zei: „wij verkopen alleen gasoline maar voor benzine moet je bij de apotheek zijn”. Inderdaad verkocht de apotheker mij drie gallons benzine maar dit bleek wasbenzine te zijn.

Na 15 km rijden, ontdekte ik dat ik de verkeerde kant uit reed, n.l. naar Canada, inplaats van naar het zuiden en moest dus weer terug. Tegen de avond kreeg ik het geducht koud, en ik besloot mijn bivak op een rustig plekje in het kreupelhout op te slaan. Vlak er tegenover was een plattelands café, het leek mij niet gek om daar eens een warme kop koffie te gaan drinken. U kunt zich niet voorstellen hoe snel ik als vreemdeling midden in de belangstelling van de aanwezige gasten stond. Iedereen bejverde zich mij glazen bier te offreren met het gevolg dat ik het knapjes warm kreeg, en ik besloot mijn bed in het kreupelhout op te zoeken. Ik sliep onder de blote hemel na al de belevenissen en het bier erg vast, maar de volgende morgen werd ik wakker onder een 20 cm dikke laag sneeuw. De reis ging verder via Washington over Birmingham naar New Orleans bij de mond der Missisipi. Tijdens de reis trof ik het niet best met het weer, het was bitter koud en de hoog opgestoven sneeuw bemoeilijkte zeer de rit. Het was dan ook niet bepaald bemoedigend toen men mij begon te waarschuwen dat diverse mensen door de koude waren bezweken.

Om New Orleans te bereiken moest ik over de langste brug ter wereld heen, welke over een inham van de golf van Mexico voert. De brug is zeven en een halve km lang en het was een bijzondere sensatie om op mijn nietig vehikel temidden van deze grote wateroppervlakte te rijden. In de mooie stad New Orleans leven veel negers. Onder deze negers heerst nog veel armoede waarbij nog komt dat spanningen nog merkbaar zijn. De brommer hield het tot nu toe nog zeer goed en zonder moeite reed ik door Louisiana naar Texas, het land met de droge rivierbeddingen, prairies en honderden olie-boortorens. In Texas werd ik hartelijk verwelkomd want het had er in zeven jaar bijna niet geregend, maar als recht geaard Hollander bracht ik regen mee en begon het zo te regenen dat de huizen onderliepen. Op mijn reis trok mijn Batavus zeer de aandacht van de altijd nieuwsgierige Amerikanen hetgeen op weg naar Mexico

Linker pagina: het grote bevrijdingsmonument der Mexicanen bij Mexico-City. Boven: een facet van de oude indiaanse kunst, daaronder: het leven van de Noord-Mexicanen speelt zich grotendeels buiten de deur af; vervolgens: ook Mexico waardeert het vreemdelingenverkeer, vandaar deze opvoering in gerieve van de toerist.

Goed bekeken!
Neem een
Bilonet G-50
'Sport'

B. 4. 92

Sport f 715.-

Zoekt U een stoere bromfiets, fraai van lijn en comfortabel? Wilt U ook met duo-passagier zonder bezwaar flinke tochten kunnen maken? Laat dan de Batavus-dealer U eens wijzen op de fijne kneepjes van de Bilonet 'Sport'. Dit is de bromfiets die wereldreiziger Hugo de Wijs uitkoos voor zijn 18.000 km-trip door N. Amerika. Het reisjournaal van deze tocht is gratis verkrijgbaar bij Uw dealer.

En het elegante type

'Tour'
f 698.-

BATAVUS *de bromfiets die 't 'm levert!*

UITGERUST MET VREDESTEIN BANDEN

Hugo kwam terug!

HUGO de Wijs, wiens ouderlijk huis op „Amelisweerd” is gevestigd, is van een 16.000 kilometer lange reis door de Verenigde Staten van Noord-Amerika teruggekeerd. Hugo weet nu alles af van „East Coast” en „West Coast”. Neen, niet wat betreft de vermaarde jazz, die aan de beide kustlijnen van Amerika zijn oorsprong vond, maar van de levensgewoonten van de „man in the street” en de „upper ten”, van de mentaliteit der Amerikanen en van zoveel duizend andere dingen, die je bij het reizen door verre, vreemde streken leert kennen.

Hugo's belangrijkste indrukken? „Die Amerikanen (vooral het minder ontwikkelde deel van de natie) denken dat we in Europa nog net zo tegen een televisie-apparaat of een radio aankijken als een inboorling van Nieuw Guinea.... En ze geloven ook dat we nog gans en al leven bij de gratie van de Amerikaanse dollarhulp en voedselzendingen.” Hugo verbaast zich daarover. Maar moet men zich daarover nu wel zo verbazen? Bij een opinie-onderzoek in een Europees land bleek kortgeleden dat slechts weinige mensen iets van de V.S., hun regeringsvorm en diverse instituten, die van internationaal belang zijn, weten. Ik geloof dus, dat dit wanbegrip en misverstand wederzijds is.

Maar goed, Hugo de Wijs

te terug, duizend ervaringen en ontgoochelingen rijker, kortom wijzer dan op het moment dat hij naar de V.S. vertrok.

RONDOM de DOM

Het andere Holland

Die hele reis van zestien-duizend maal duizend meter is in een paar woorden samen te vatten. Hugo maakte een „cruisade”, een kruistocht door New Orleans en Mexico City, door Arizona, Los Angeles en San Francisco. Hij zag Salt Lake City, de Mormonenstad en... Holland in de staat Michigan. Toen hij in de stad kwam, die z'n naam aan ons land ontleent en waarin nog elk jaar bij wijze van verre verbondenheid met z'n naamgever meisjes in een soort Volendams kostuum op klompen dansen, schreef de „Holland Evening Sentinel” (oftewel de schildwacht van het nieuws die elke avond de lotgevallen uit de hele wereld in Holland in woord en beeld brengt) „Nederlandse fietser bezoekt Holland”. In het Amerikaans luidde de kop: „Dutch cyclist visits Holland”. Grappig is in deze aankondiging dat de Ameri-

kanen nog steeds geen goed woord voor een bromfiets en derzelver berijder hebben. De Engelsen, beter vertrouwd met kleine vervoermiddelen dan de met auto's vertroetelde Amerikanen, hebben inmiddels wel namen voor de bromfiets gevonden. In populaire zin (een equivalent van ons woord „Brommer”) spreken ze van „pipsqueak”, wat deftiger noemen ze een bromfiets 'n „auto-cycle”, hetgeen met onze benaming „fiets met hulpmotor” overeenkomt.

Kort en goed, Hugo is terug van z'n zoveelste wereldreis. Hij kan genoeg vertellen om een week lang deze rubriek met z'n ervaringen te vullen. We willen volstaan met u te zeggen dat Hugo het slechts eenmaal goed benauwd heeft gekregen op z'n tocht. Dat was toen een troep prairiewolven met naargeestige kreten om z'n tent zwierf. In het nachtelijk duister, ver van de bewoonde wereld, heeft Hugo liggen rillen van angst. Met een brok in z'n keel dacht hij aan de rustige, ongevaarlijke bossen van „Amelisweerd”. Een paar dagen later hoorde hij dat prairiewolven zo bang zijn als hyena's. Hij had geen vrees behoeven te hebben. Maar ja, je moet maar in je eentje op zo'n open vlakte zitten met een stel van die jankende ondiegen achter je dunne tentzeiltje....

De ondernemende jongeman uit Bunnik, die de Sahara op z'n onverslijtbare bromfiets bereisde, die tot de poolcirkel doordrong en zo langzamerhand de hele aardbol onder z'n dunne bandjes liet wegdraaien, gaat er stellig weer op uit. U hoort er nog wel van.

Kromme Rijn

Het zal u interesseren dat binnenkort de Inspectie van de Volksgezondheid te Hilversum een rapport zal uitbrengen over de hygiëne van het Kromme Rijn-water. Van dit rapport zal het af-

Wij spraken met:

Hugo de Wijs (wereldreis)

Als hij wil er zijn vak van maken Hugo de Wijs: primitief de wereld bereizen met weinig bagage. Hij zette voor ons even het plastic tentje op waarin hij de nachten doorbrengt onder de bomen van het buiten Oud-Amelisweerd.

**HUGO DE WIJS MET ZIJN
EXPEDITIE-MATERIAAL
.... hij liever dan wij**

Een soort plastic tafellaken is het, dat steunt op wat afgewaaid takken die bij wijze van haringen in de grond zijn gestoken en een statief voor een fototoestel. Een luchtbed, een slaapzak en en deken completeren de uitrusting voor de nacht van de 23-jarige wereldreiziger.

Hugo lachte ons midden in ons sceptisch-kijkende gezicht uit. Dacht u soms, dat ik mijn hele huisraad meenam. Trouwens, zo dik betaalt het wereldreizigersvak niet dat ik omringd door luxe lange 's Heren wegen kan brommen.

Hugo de Wijs reist op een bromfiets, die speciaal voor zijn doel kleine wijzigingen heeft ondergaan. Het tentje in de tuin waarin hij overnacht in plaats van op de buitenplaats zelf, is zijn jongste probeersel. Veel beter dan een dure tent vindt Hugo het. Goede spullen worden onderweg toch maar gestolen. Dit ding slaapt heerlijk zegt hij overtuigd. Hij „oefent“ onder de druipende bomen en in het natte afgevallen blad om bestand te zijn tegen de beproevingen die een reis van drie maanden op de bromfiets door Amerika hem zal brengen.

Hugo studeerde eerst voor landbouwkundige, maar een reis in Noorwegen en Zweden op de motor, die als feitelijk doel had wat praktische landbouwwerking op te doen, boeide hem dermate dat hij examens en boeken vergat. Hij bleef reizen en trekken. Toen de motor kapot was, kocht Hugo een bromfiets, waarmee hij heel Europa verkende. Een bromfiets-fabrikant bood hem vervolgens aan een prestatierit te gaan maken op een van zijn producten.

Hugo nam het aanbod aan en vertrok naar Bagdad. In Turkije kwam hij juist op tijd om een watersnood mee te maken, die hem geruime tijd van familie en relaties isoleerde, zodat in Utrecht een wanhoopstemming ontstond of Hugo ooit zou terugkeren. Uiteraard kwam hij terug. Maar nauwelijks retour trok hem een nieuw avontuur.

De oorlogshandelingen in Europa en Noord-Afrika belemmeren hem echter zo in zijn bewegingsvrijheid dat hij 22 december maar sloop naar Amerika. Voor drie maanden. Ik leef van brood met brood erop en brood ertussen, en af en toe wat beters, zegt hij spottend. De grond, waarop Hugo de Wijs twee dagen lang heeft rondgelopen, begint hem dan onder de voeten te branden en hij wil haastig heengaan. Waarheen is hem, geloven wij om het even, als het maar nieuw is. Met foto's maken en artikelen schrijven probeert Hugo iets aan zijn reislust over te houden.

Hij heeft Strijbos ontmoet in Spitsbergen en zo'n leven trekt hem aan. Daarom oefent hij nu op het landgoed Oud-Amelisweerd.

Goede reis hebben we hem gewenst en we zullen aan hem denken, als we vanavond zelf onder de warme dekens kruipen...

Bedaren 1957

in Bunnik

HUGO DE WIJS ziet er niet zo slecht uit als zijn moeder mij had aangekondigd. Ik maakte kennis met een buitengewoon blonde jongeman, waaraan u niet kan zien dat hij net een bromfietstocht heeft gemaakt van zo'n vijftienduizend kilometer. Het was overigens niet de eerste grote reis van deze knaap. Hij heeft al heel wat gezien van de wereld, waarop hij nu 23 jaar geleden werd geboren.

Als jongen al wilde hij niets anders dan zwerven. 'Niet iedereen kan zijn jeugdidealen verwezenlijken — ik deed dat wel,' zegt hij zelf. Hugo de Wijs trok door alle

Aankomst

landen van Europa. Als vijftienjarige op de fiets — later per motor. Daarna was de brommer aan de beurt. 'Voor een fabriek reed deze avonturier naar het nabije oosten. Hij kwam heelhuids terug en vertrok al gauw naar de Verenigde Staten en Mexico (waar hij twee maanden rondtrok). Ook die reis is nu ten einde. U kunt hem nu nog thuis treffen op de buitenplaats Oud Amelisweerd te Bunnik bij Utrecht. Maar Hugo de Wijs zit al weer plannen te maken voor weer een andere kant uit.

ZIJN ouders weten niet wat ze er van moeten denken. Het viel hen moeilijk mij met de jongen alleen te laten. Vader zei: 'Denk er om — niet al je kruit verschieten voor die krant: daar kopen we niks voor.' Moeder vond: 'Praat nou maar niet te lang'. De zoon zelf: 'Ik moet even tot bedaren komen, maar zodra er dan weer eens een kans ontstaat — binnen een dag ben ik weer weg.'

De beide ouders bleven buiten wachten tot ik de slotlaan van de buitenplaats helemaal was uitgereden.

HANS VAN DER WERF

Per bromfiets door de Verenigde Staten

Hugo de Wijs weer op avontuur

IN DE tuin van het landgoed „Oud-Amelisweerd” waar in 1808 koning Lodewijk Napoleon nog wandelde en genoot van de tuinaanleg die zijn tuinarchitect, Alexandre Dufour, voor hem creëerde, staat nu een plastic tentje. Het behoort toe aan de 23-jarige zoon van de tegenwoordige bewoner van „Oud-Amelisweerd”, Hugo de Wijs. In het tentje, dat eigenlijk deze naam niet dragen mag omdat het een lap plastic is, gesteund door twee stokken, heeft Hugo de Wijs meer dan een week geslapen. Terwijl zijn ouders zich warm toe dekken in de slaapkamers van de Ridderhof, probeert Hugo of het tentje beschutting biedt tegen kou en regen. En dit alles om straks een reis van drie maanden op de bromfiets door Amerika te maken.

Dat reizen en trekken doet Hugo de Wijs nu al enige tijd. Het begon in 1954, toen hij op zijn motor door Noorwegen en Zweden trok. Om, zoals hij zegt, enige praktijk op te doen voor zijn studie. Hij studeerde namelijk voor landbouwkundige, maar deze studie heeft hij nooit afge maakt, omdat het verblijf in Noorwegen hem zo fascineerde, dat hij vergat dat er in juli van dat jaar ook nog zo iets was als een toelatingsexamen voor landbouwkundige bij de Nederlandse Heidemaatschappij.

Sindsdien is hij aan het trekken gebleven. Het vorige jaar kocht hij een bromfiets en bereisde drie en een halve maand Zuid-Europa, waarbij hij landen als Duitsland, Zwitserland, Italië, Oostenrijk, Joegoslavië, Frankrijk, Engeland en België aandeed. Hij kreeg in dit trekken op de bromfiets eerst echt plezier toen een fabrikant van bromfietsen hem aanbood eens met een andere bromfiets een prestatie-rit te maken. Op 27 januari van dit jaar vertrok Hugo de Wijs naar Bagdad en kwam precies drie maanden later, op 27 april, in Nederland terug. Hij had toen een avontuurlijke tocht gemaakt van ruim 17.000 kilometer, waarbij tegenslag hem niet gespaard is gebleven. Zijn ouders lieten zelfs de politie naar hem zoeken toen zij geruime tijd niets van hem hoorden. Deze onrust was terecht, want hun avontuurlijke zoon was toen een van de slachtoffers van de watersnood, die in die periode in Turkije heerste, waardoor hij

geruime tijd op een eiland geïsoleerd zat.

Na zijn terugkomst heeft de jonge reislustige burchtzoon bij boeren gewerkt om aan geld te komen voor een volgende tocht, die hem per trein, auto en boot (doch zonder bromfiets) naar de noordelijkste nederzetting ter wereld bracht, naar Ny Aalesund, op 69 graden n.b. op Spitsbergen. Veertien dagen lang heeft hij daar rondgezworven en genoten van de ongerepte natuur.

Terug in Nederland kon hij niet wennen op zijn eenzame kamer op het landgoed „Oud-Amelisweerd”. Hij wilde er weer op uit en maakte plannen voor een tocht naar Midden-Afrika, maar door politieke moeilijkheden kon deze tocht niet doorgaan, evenmin als zijn voorgenomen bromfietstocht naar Afghanistan.

Maar nu heeft Hugo de Wijs toch weer Nederland verlaten. Met zijn bromfiets heeft hij zich vandaag ingescheept op het s.s. „American Archer”, dat hem naar New York zal brengen. Het ligt in zijn bedoeling, van New York over St. Louis naar Mexico te brommen en vervolgens via Los Angeles naar San Francisco, via de Rocky Mountains naar Salt Lake City en dan naar het plaatsje Holland in de staat Michigan, om daarna via Chicago en Buffalo zijn drie maanden lange tocht te beëindigen met een boottocht, die hem naar Nederland brengt.

Amerika valt Hugo de Wijs 'n beetje tegen

Zal hij bromfietsrit volbrengen?

(Van een onzer verslaggevers)

Uit New York wordt ons bericht, dat Hugo de Wijs, de drieëntwintigjarige student aan de Landbouwhogeschool te Wageningen die liever reist dan achter de boeken zit en die in Bunnik woont, in de V.S. is aangekomen.

Hij arriveerde te New York aan boord van het Amerikaanse vrachtschip American Archer. Zoals bekend zal Hugo de Wijs een bromfietsrit door Amerika gaan maken van 18.000 kilometer. Twaalf dagen geleden is Hugo uit Rotterdam vertrokken. Hij vertelde geen prettige reis te hebben gehad. Het stormde onderweg zo hard, dat wie niet van de been geslagen wilde worden, zich met touwen in de kooien moest vastbinden. Van slapen kwam helemaal niets. Ik was verschrikkelijk zeeziek, zo zeide Hugo de Wijs, en heb twee dagen achtereen niet gegeten.

Hugo heeft een tent — want hotels kosten geld — bij zich, en levensmiddelen in blik, hoofdzakelijk vlees en melk, voor drie dagen.

Twee en een halve maand denkt Hugo onderweg te blijven. Hij zal

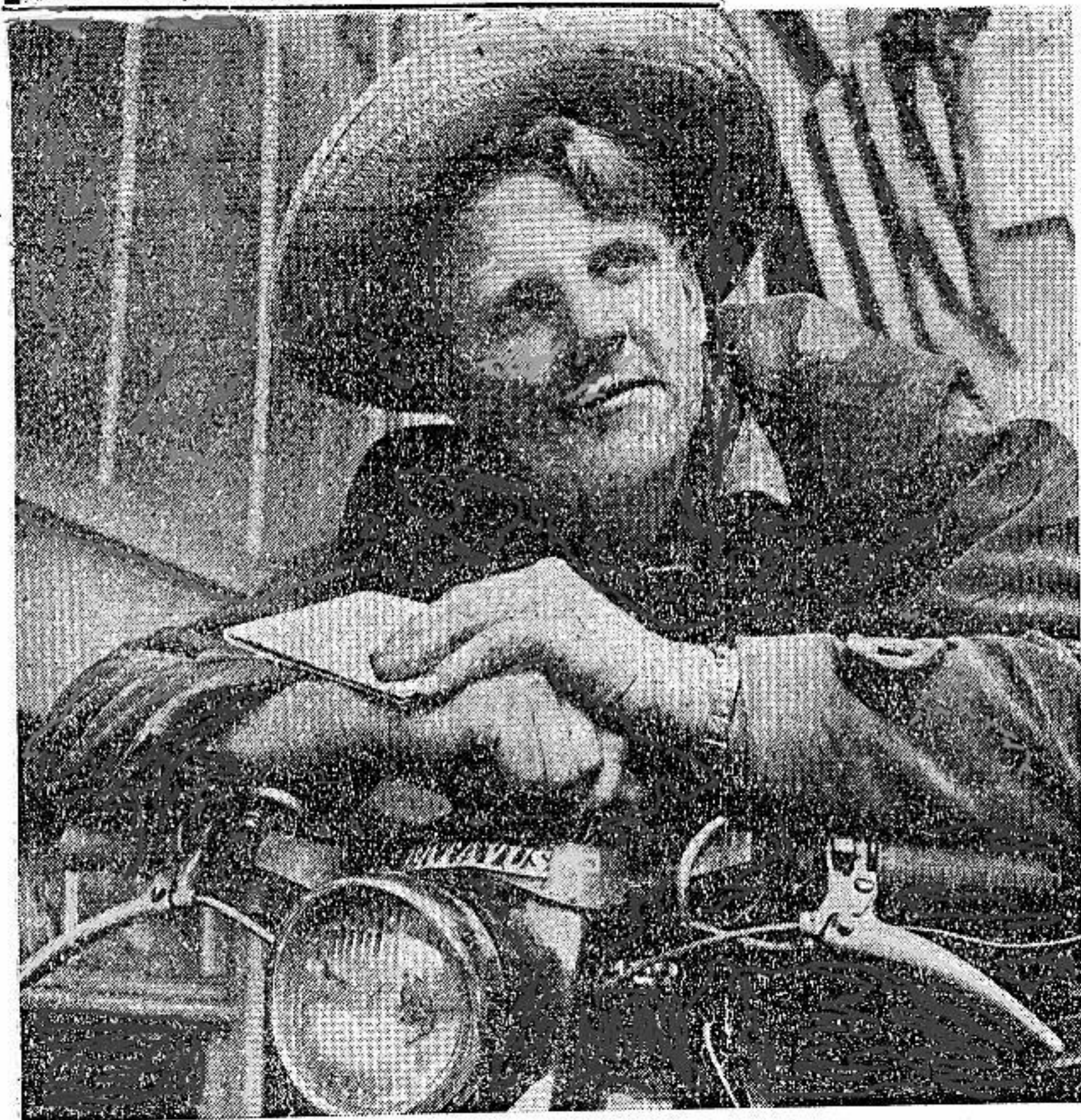
Washington en New Orleans bezoeken, en verder Mexico City, Los Angeles, San Fransisco, Hollywood, Chicago en hij zal via New York terugkeren. Zijn plan is de Rocky Mountains over te steken, als het weer dat tenminste toelaat.

Hugo de Wijs zal bezoeken afleggen bij Nederlandse gezinnen, die naar Amerika zijn geëmigreerd, en wil verhalen over deze gezinnen schrijven voor kranten in de streken in Nederland waar deze mensen vandaan komen. Ook zal hij foto's maken. In New York was het eigenlijk direct al een beetje mis. De havenarbeiders vertikten het om zijn bromfiets direct aan land te brengen, en in arren moede heeft Hugo een paar uur op de kade staan wachten tot dat men zijn brommer op de wal gehesen had.

Van New York, waar hij niet lang zal blijven, omdat je per slot van rekening niet op straat kunt kamperen, gaat Hugo de Wijs naar Washington, waar hij het Witte Huis wil bekijken. In de Zuidelijke Staten wil hij zijn licht eens opsteken over de verhouding van blanken en negers daar.

Onderweg slaapt Hugo de Wijs in zijn tent, die hij bezijden de verkeerswegen opzet.

Voor zijn hele reis door Noord-Amerika had Hugo de Wijs 340 dollar meegenomen uit Holland. Hij hoopt er iets bij de verdienen met de verhalen die hij schrijft. Hij is niet van plan om onderweg baantjes aan te nemen.

FLYING DUTCHMAN—Resting on tiny motorbike is Hugo de Wys, a 23-year-old Dutchman from Koningslaang, Holland, who is on return leg of New York-to-Mexico City trip. De Wys has spent three years on junkets in Europe, Near East.

Times photos

Flying Dutchman Stops Tiny Motorbike Here

Young Hollander Travels World and Tells What He Learned on Many Bumpy Miles

A Flying Dutchman with a tiny motorbike for a steed paused in Los Angeles yesterday long enough to get a few hours sleep in the unaccustomed luxury of a hotel.

He is Hugo de Wys, 23, Koningslaang, Bunnik, Holland.

He was on the return leg of a trip which took him from New York down through the Southern U.S., down to Mexico City, up to Los Angeles and thence back to New York by way of San Francisco, Salt Lake City, Chicago and Washington.

Three-Year Trip

In three years of making such junkets de Wys has traveled many thousands of bumpy miles and learned a great deal about the countries and peoples of the earth.

He has visited the northernmost point in Norway, the Syrian desert, most of the countries of Europe and the Near East.

"Twenty-five countries in all," he says, "but I think I come back here."

Some of the things he has learned go contrary to generally accepted ideas.

Coffee in Lapland

The best coffee he has ever had was in Lapland—of all places. "They just scoop some water out of a stream, toss in some coffee and boil it quickly," he explains. "It's quick and dirty but ah-h-h."

The prettiest girls are to be found in Finland. The poorest people are in Mexico and Turkey. In fact Mexico and Turkey are just alike, he insists.

Traveling on his little 49cc motorbike, de Wys spends most of the nights camping out beside the road. "It's not so bad," he said. "Sleeping beside the road is fairly interesting -- except when it's raining."

Covered by Snow

He slept out the first night in New York State, he recalled, and woke to find himself covered with about an inch of snow.

He carries about 30 kilo-

grams of gear, he estimated. And he himself weighs another 82 kilograms. The total load comes to about 246 pounds being hauled by a bicycle with a tiny motor of less than 3 cubic inches displacement.

"In that field Holland has the best in the world," he says. "This little bike is the best."

Hugo de Wijs doet het in drie maanden Per brommer door de States

IN de tuin van het landgoed „Oud-Amelisweerd”, waar in 1808 koning Lodewijk Napoleon nog wandelde, staat nu een tentje van plastic. Het behoort toe aan de 23-jarige zoon van de tegenwoordige bewoner, van „Oud-Amelisweerd”, Hugo de Wijs. In dat tentje slaapt Hugo nu al zes nachten en probeert Hugo of het tentje beschutting biedt tegen koude en regen. En dit alles om binnenkort een reis van drie maanden op de bromfiets door Amerika te maken.

Dat reizen en trekken doet Hugo de Wijs al enige

tijd. Het begon in 1954 toen hij op een motor door Noorwegen en Zweden trok, om enige praktijk op te doen voor zijn landbouwkundige studie. Hij heeft echter deze studie nooit afgemaakt, omdat het verblijf in Noorwegen zo fascineerde, dat hij volkomen vergat dat er nog zoiets als een examen bestond.

Sindsdien is hij aan het trekken gebleven. Verleden jaar kocht hij een bromfiets en trok meer dan drie maanden door Zuid-Europa. Later reisde hij op een door een fabrikant aangeboden brommer naar Bagdad,

waarbij hij een afstand van 17000 kilometer aflegde.

Na die tijd heeft hij bij boeren gewerkt om geld te vergaren om een volgende tocht naar de noordelijkste nederzetting ter wereld te financieren. Terug in Nederland kon hij niet wennen aan zijn eenzame kamer op „Oud-Amelisweerd”. Hij wilde er weer op uit en maakte plannen voor een tocht naar Midden-Afrika, maar door politieke moeilijkheden kon deze reis niet doorgaan, evenmin als zijn voorgenomen bromfietsstocht naar Afghanistan,

Binnenkort hoopt Hugo de Wijs zich evenwel in te schepen op het s.s. „American Archer” dat hem naar New York zal brengen. Het ligt in zijn bedoeling van New York via St. Louis naar Mexico te brommen en vervolgens via Los Angeles naar San Francisco te gaan. De reis gaat verder door de Rocky Mountains naar Salt Lake City en dan naar het plaatsje Holland (Michigan) om daarna via Chicago en Buffalo zijn drie maanden lange tocht te beëindigen met een boottocht naar Nederland.

Utrechter bromde 16.000 kilometer

(Van onze correspondent)

UTRECHT, woensdag

Na ruim 16.000 km per bromfiets in Canada en de Verenigde Staten te hebben afgelegd, is de Utrechtse landbouwkundige student Hugo de Wijs op zijn basis „Oud Amelisweerd” te Bunnik teruggekeerd.

Hugo, blozend als altijd, was opgetogen over de tocht. Kort voor Kerstmis ging hij per

TOCHT DOOR CANADA EN VER. STATEN

boot naar New York en begon toen met de verkeerde weg in de richting Canada te nemen.

Maar dat is dan ook zo'n beetje alle pech, die Hugo gehad heeft, wanneer men althans een sneeuwjacht zonder tent en een lichte aanrijding in

Californië over het hoofd ziet.

In Holland (Michigan) is Hugo drie dagen door de sneeuw opgehouden. Vele malen maakten de Amerikaanse kranten melding van de brommende Utrechenaar. Hij reed dwars door Amerika en de reparateurs hebben aan hem, in Nederlands geld omgerekend, maar weinig verdiend. Hugo is nu aan het puzzelen voor een volgende reis, weer met de bromfiets.

HUGO DE WIJS TERUG UIT
AMERIKA

Moe heeft gelijk!

(Van een onzer verslaggevers)

Hugo de Wijs is terug. Herinnert u zich nog dat deze student in de landbouwwetenschappen zich even voor Kerstmis 1956 opmaakte een wereldreis door Amerika te gaan maken? Hij sliep toen in een tentje 's nachts buiten om vast te oefenen.

Nu heeft hij zijn bromfietsrit van 16.000 kilometer door de States achter de rug. De brommer staat wat verfromfaaid, maar nog uitstekend bruikbaar, achter in de tuin. Hugo de Wijs zelf ontving ons blozend als altijd en wilde graag over zijn tocht vertellen.

Hij vertrok even na de kerstdagen en begon met pech. De boot waarmee hij naar Amerika zou varen, ging twee dagen te laat weg. In New York pakte hij de verkeerde weg en was al ettelijke kilometers op pad naar Canada toen hij ontdekte dat je voor de zuidelijke route precies de andere kant uit, moest gaan. Maar dat is dan ook zo'n beetje alle pech die Hugo heeft gehad, wanneer men een sneeuwnacht zonder tent en een aanrijding in Californië over het hoofd ziet.

Van New York reisde Hugo over New Orleans naar New Mexico City. Vandaar pruttelde de brommer met Hugo in het zadel naar Arizona, Los Angeles en San Francisco. Over Saltlake City en Chicago kwam Hugo de Wijs terecht in Hilland (Michigan). Hij vertelde het allemaal of hij het heeft over een ritje van Bunnik (de gemeente waar zijn woonstee Oud-Amelisweerd ligt) naar Zeist. In Holland (Michigan) heerste een Nederlands klimaat: sneeuw. Drie dagen zat Hugo gevangen door de onberekenbare elementen. De krant Holland Evening Sentinel bracht in die dagen aldaar een kop: Dutch cyclist visits Holland.

De reparateurs hebben aan mij maar vier gulden verdiend. Onderweg heeft Hugo nog eens een nacht wakker gelegen omdat prairiewolven zijn tent belaagden en omdat Hugo niet wist dat die beesten erg laf zijn. Hugo kan nu hij terug is veel verhalen en dan komen vanzelf een paar souvenirs op tafel uit Mexico City. Het zijn fraaie exotische vogelschilderijtjes, vervaardigd uit vogelveren.

Ik heb er het hele huis al mee rondgeiopen, maar ik weet niet goed waar ik ze neer moet hangen, is de commentaar van moeder De Wijs. Heeft Hugo al verteld dat hij de bodem van de schatkist ziet?

Hugo lacht. Moe heeft gelijk. Van het geld dat hij meenam is maar 35 gulden overgebleven en van andere reizen bracht hij behalve veel verhalen en ervaring, ook nog wel een paar verdiende contanten mee. Enfin, besluit Hugo, die krijg ik wel op een volgende reis.